

บทความศึกษาพระธรรมโคโลสี

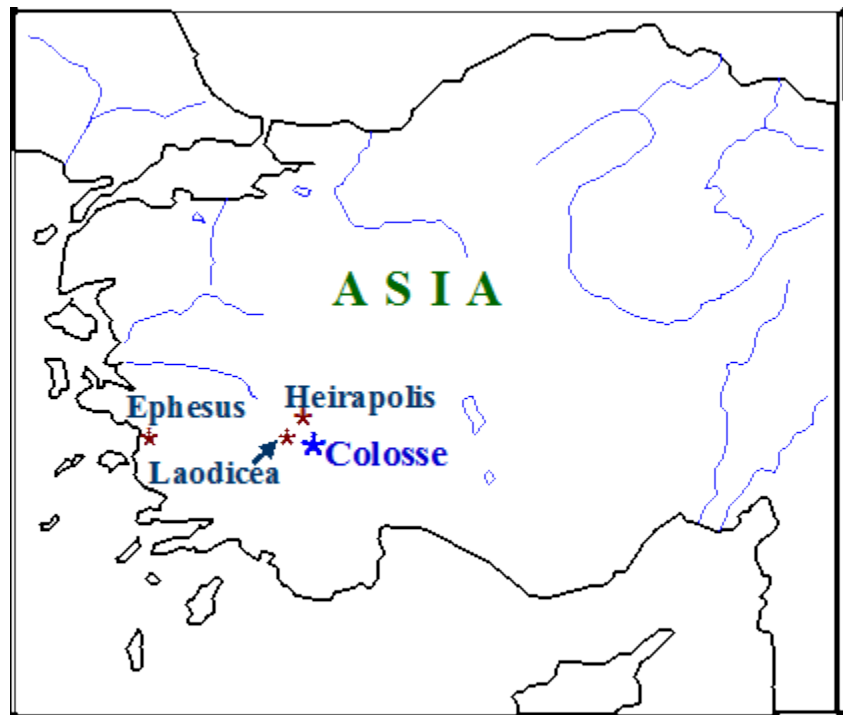
ฉบับ 2016

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์

เมืองโคโลสีตั้งอยู่ในหุบเขาคิลิกัสที่สวยงามอยู่ห่างจากเมืองเอเฟซัสไปทางทิศตะวันออกประมาณ 100 ไมล์ เมืองนี้เป็นเมืองสำคัญระหว่างสงครามของกรีกและเปอร์เซียแห่งศตวรรษที่ห้าก่อนคริสตศักราช ตั้งแต่นั้นมาเส้นทางการค้าใหม่ได้นำการจราจรส่วนมากไปยังเมืองที่ใกล้เคียงคือเมืองเลาดิเซียและเมืองฮีเอรานูรีและได้ละเมืองโคโลสีไว้ให้เป็นแค่หมู่บ้านชนบท ไม่เหมือนกับ

เมืองเลาดิเซียและเมืองฮีเอรานูรี นักธรณีวิทยายังไม่ได้ขุดค้นสถานที่ตั้งของเมืองโคโลสี^[1]

“ . . . สะทราโบนักประวัติศาสตร์และนักภูมิศาสตร์ชาวกรีกที่ได้เขียนประมาณชนสองรุ่นก่อนที่เปาโลได้เขียนพระธรรมโคโลสีเรียกเมืองโคโลสีแห่งสมัยของเขาว่า ‘เมืองเล็ก’ (Geography XII.viii.13)”^[2]

พลเมืองของโคโลสีส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไปอาศัยในอาณานิคมชาวกรีกและชาวฟรีเจียนท้องถิ่นเมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ แม้ว่ามีความหมายที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นเช่นกัน แอนท็อกัสมาราช (223-187 กคศ.) ได้ย้ายครอบครัวชาวิวหลายร้อยครอบครัวจากเมืองเมโสโปเตเมียไปยังเขตนี้ ดูเหมือนว่ามีความหมายที่แน่นอนในท้องถิ่นมากกว่าบรรดาผู้ที่อยู่ในจังหวัดใกล้เคียงแห่งกาลาเทียไปยังทางทิศตะวันออก

“ในจังหวัดที่ใกล้เคียงแห่งกาลาเทีย ความเชื่อในระยะเริ่มต้นได้ถูกคุกคามโดยการเคร่งในกฎ คือความเห็นนอกรีตที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว ที่นี้อย่างเช่นในเมืองเอเฟซัส (เปรียบเทียบ กจ. 19:14, 18) อันตรายก็อยู่ในการผสมผสานทางศาสนาของยิวและกรีก”[3]

“อย่างไม่สงสัยเลยว่าโคโลสีเป็นคริสตจักรที่สำคัญน้อยสุด ที่ซึ่งจดหมายฝากฉบับต่างๆ ของอัครทูตเปาโลได้กล่าวถึง”[4]

คริสตจักรต่างๆ ได้ยังรากในเมืองโคโลสี เมืองเลาดีเซีย (4:16) และบางทีในเมืองฮีเอราบุรี (4:13) เปาโลไม่ได้เยี่ยมเยียนหุบเขาลึกลับเมื่อท่านได้เขียนจดหมายฝากนี้ (1:4; 2:1) แต่ท่านได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเผยแพร่ข่าวประเสริฐที่นั่นผ่านทางเอปาฟรัส (1:8) และบางทีผ่านทางคนอื่นๆ[5]

ดูเหมือนว่าเอปาฟรัสเป็นผู้ก่อตั้งหรือหนึ่งในผู้ก่อตั้งของคริสตจักรในเมืองโคโลสี (1:7; 4:12-13)[6] เขาเป็นชาวโคโลสีและได้สั่งสอนบรรดาคริสเตียนไม่ใช่แค่ในเมืองโคโลสี (1:7) แต่บางทีในเมืองเลาดีเซียและเมืองฮีเอราบุรีอีกด้วย บางทีเปาโลได้นำเอปาฟรัสมาถึงพระคริสต์ ณ เมืองเอเฟซัส (เปรียบเทียบ กจ. 19:10) บางทีชื่อที่เป็นทางการมากขึ้นของเขาคือเอปาโฟรดิทัส

เอปาฟรัสอาจได้เดินทางไปยังกรุงโรมเพื่อพบกับเปาโลเพื่อจะรับการช่วยเหลือของท่านในการต่อสู้กับอิทธิพลของพวกครูสอนเท็จที่ได้ประกาศในเมืองโคโลสี อารกิปัสอาจได้ทำหน้าที่แทนเอปาฟรัสระหว่างการขาดหายไปของเขา (4:17; พม. 2)

ข้อมูลเดียวที่มีไว้เพื่อจะช่วยให้เราประกอบเรื่องราวใหม่ของความเห็นนอกรีตที่ได้คุกคามคริสตจักรก็มาจากการพาดพิงทางอ้อมและการเน้นต่างๆ ในจดหมายฝากนี้ เราสรุปว่าพวกครูสอนเท็จไม่ได้ให้การตีความหรือการเน้นที่เหมาะสมเกี่ยวกับตัวบุคคลและงานของพระคริสต์ พวกเขาได้บิดเบือนและลดหลักคำสอนเหล่านี้

“ความเห็นนอกกริตต่างๆ ที่อันตรายมากที่สุดซึ่งคริสตจักรถูกเรียกให้ต่อสู้บางครั้งบางคราวก็ไม่ใช่ความเห็นเหล่านั้นที่โจมตีตัวบุคคลขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเปิดเผยและครึกโครม แต่เป็นความเห็นเหล่านั้นที่ลดคุณค่าของความมีเกียรติของพระองค์อย่างแยบยลในขณะที่ให้การปรากฏของการให้เกียรติแด่พระองค์”[7]

คำสอนเท็จมีการวิงวอนทางปรัชญาอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นของชาวตะวันออกหรือของคนกรีกเราก็ไม่สามารถแน่ใจได้ (2:8) อย่างไรก็ตาม มีการเน้นที่ความรู้ที่สูงกว่าของระบบจักรวาล มีองค์ประกอบต่างๆ ของพิธีกรรมของการทำตามลัทธิยิวและการถือตามธรรมเนียม (2:8, 11, 16; 3:11) อย่างไรก็ตาม ตรงกันข้ามกับลัทธิยิวดั้งเดิมนั้น พวกครูสอนเท็จได้หันใจถึงการเคารพพวกทูตสวรรค์ผู้ซึ่งพวกเขาได้เชื่อว่า ได้ควบคุมการปฏิบัติการของธรรมชาติในบางระดับ (2:18-19) มีการเน้นที่การปฏิเสธตนเองแบบสันโดษ (2:20-23) และเป็นที่ชัดเจนว่า มีแนวคิดที่ว่าบรรดาผู้ที่มีความรู้เต็มที่แห่งความจริงซึ่งได้สอนโดยพวกครูสอนเท็จเท่านั้นสามารถเข้าใจและประสบกับความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณได้ (1:20, 28; 3:11) ภายหลังการเน้นเหล่านี้ได้พัฒนาไปสู่ลัทธินอสติค แม้ว่าในเมืองโคโลสีนั้นการเน้นของคนยิวก็โดดเด่นกว่าลัทธินอสติคของกรีกในภายหลัง[8] มันง่ายที่จะเห็นลัทธิเช่นนั้น ได้พัฒนาและได้รับผู้ติดตามเพียงไร ในวัฒนธรรมแบบกรีกและยิวแห่งหุบเขาลีคัส

“องค์ประกอบหลากหลาย... ที่ได้ให้มา... รวมถึงที่มาอันเป็นไปได้ของคริสตจักรเมืองโคโลสี จากภายในแวดวงของธรรมศาลา การปรากฏที่เป็นไปได้ของความเชื่อเรื่องการแบ่งพรรคแบ่งพวกของคนยิว การขาดหายไปของหลักฐานอื่นของการผสมผสานของคนยิวในเอเชียน้อย และความพร้อมของคนยิวบางคนส่งเสริมการปฏิบัติทางศาสนาที่แตกต่างของพวกเขาในการปกป้องความเชื่อที่มั่นใจในตนเองนั้น... เราไม่จำเป็นที่จะมองหาธรรมศาลาของคนยิวหนึ่งหรือสองที่ในเมืองโคโลสีอีกต่อไปที่จะเป็นแหล่งของอิทธิพลอะไรก็ตามที่ได้ถูกคิดว่าจะคุกคามคริสตจักรในระยะเริ่มต้นที่นั่น”[9]

“ความเป็นไปได้ก็คือว่า ณ ระยะเวลาที่พวกครูสอนเท็จไม่ได้พัฒนาระบบอย่างเต็มที่ พวกเขาได้ยึดถือคำสอนที่โดดเด่นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เช่นคำสอนเหล่านั้นที่อัครทูตนี้ประณาม และพวกเขาได้เป็นผู้สนับสนุนแนวโน้มต่างๆ ที่แพร่หลายบางอย่าง ไม่ใช่เป็นผู้ริเริ่มความเห็นนอสติคที่ได้ถูกกำหนดและเป็นรูปแบบ”[10]

อย่างชัดเจนแล้ว จุดประสงค์หลักของจดหมายนี้ก็เพื่อจะโจมตีคำสอนเท็จนี้ ปัญหาหลักสองอย่างคือหลักคำสอนที่ถูกเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระคริสต์ และการเข้าใจผิดถึงการที่หลักคำสอนนี้กระทบต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างไร เนื้อหาเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์เป็นหลัก (1:14-23; 2:9-15) ก็นำเสนอพระคริสต์ในฐานะความเป็นเอกเต็มทีและความเพียงพออย่างสมบูรณ์สำหรับคริสเตียน เปาโลได้อธิบายว่าชีวิตคริสเตียนไหลออกจากการเปิดเผยนี้อย่างธรรมชาติ แท้จริงแล้วชีวิต คริสเตียนเป็นชีวิตของพระคริสต์ที่ทรงสถิตอยู่ที่พระเจ้าสำแดงผ่านทางผู้เชื่อ

บางทีเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้จากกรุงโรม ไปจนถึงช่วงกลางหรือตอนปลายของการที่ถูกจับกุมให้อยู่ในบ้านครั้งแรกของท่านที่นั่นระหว่างปี ค.ศ. 60 ถึง 62 ท่านได้ประสบกับการจำกัดขอบเขต แม้ว่าท่านได้ชื่นชมเสรีภาพค่อนข้างมากที่นั่นเป็นเวลาสองปี ผู้ร่วมงานหลายคนของเปาโลได้อยู่กับท่านเมื่อท่านได้เขียนจดหมายฝากนี้ (4:7-14) โดยทั่วไปแล้วมุมมองเกี่ยวกับที่มาของจดหมายนี้เข้าได้กับข้อเท็จจริงต่างๆ มากกว่าทฤษฎีเกี่ยวกับที่มาแห่งซีซารียาและเอเฟซัส

มีความคล้ายกันมากมายระหว่างพระธรรมเอเฟซัสและพระธรรมโคโลสี ความแตกต่างหลักระหว่างพระธรรมสองเล่มนี้คือในพระธรรมเอเฟซัสนั้น การเน้นอยู่ที่คริสตจักร ในฐานะพระกายของพระคริสต์ ในพระธรรมโคโลสี การเน้นอยู่ที่พระคริสต์ในฐานะศิษย์ของคริสตจักร ยิ่งกว่านั้น เปาโลได้เขียนพระธรรมโคโลสีเพื่อจะตอบสนองต่อปัญหาที่เฉพาะเป็นหลัก ส่วนท่านได้เขียนพระธรรมเอเฟซัสเพื่อจะอธิบายคำสอนที่ถูกต้องเป็นหลัก ตามรูปแบบแล้ว พระธรรมโคโลสีค่อนข้างตึงเครียดและทันที ส่วนพระธรรมเอเฟซัสนั้นอ่อนนุ่มและไหลลื่นมากกว่า พระธรรมโคโลสีนั้นมีแนวโน้มที่จะเจาะจง เป็นรูปธรรม และเป็นการเขียนที่ขบขันไปมากกว่า ส่วนพระธรรมเอเฟซัสนั้นเป็นนามธรรม เป็นการสอนและโดยทั่วไปมากกว่า มาลาทางไวยากรณ์ของพระธรรมโคโลสีคือเป็นการโต้แย้งและโต้เถียง แต่ของพระธรรมเอเฟซัสนั้นสงบและสันติ พระธรรมโคโลสีเป็นจดหมายแห่งการอภิปราย พระธรรมเอเฟซัสเป็นจดหมายแห่งการไตร่ตรอง[11] เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้เขียนจดหมายทั้งสองฉบับนี้ประมาณเวลาเดียวกัน จดหมายฝากสองฉบับนี้พร้อมกับพระธรรมฟิลิปปีและพระธรรมฟีเลโมน ก่อให้เกิดจดหมายฝากจากเรือนจำของเปาโล[12]

จุดประสงค์

จุดประสงค์ทั้งสามออกมาจากเนื้อหาของจดหมายฝากนี้ เปาโลต้องการที่จะแสดงออกถึงความสนใจส่วนตัวของท่านในคริสตจักรนี้ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าท่านไม่ได้ไปเยี่ยม ท่านได้เขียนเพื่อจะเตือนชาวโคโลสีถึง ประการที่

หนึ่ง อันตรายของการกลับไปสู่ความเชื่อถือและการประพฤติดั้งเดิมของพวกเขา ประการที่สอง ท่านได้ปฏิเสธคำสอนเท็จที่ได้คุกคามกลุ่มคนนี้อีกด้วย หลักคำสอนของคริสเตียนที่โดดเด่นซึ่งจดหมายนี้กล่าวถึงคือศาสนา ศาสตร์พระคริสต์ ประการที่สาม จุดประสงค์ใหญ่ของเปาโลก็คือที่จะจัดตั้งความเป็นเอกเต็มทีและความเพียงพอเท่านั้นของพระเยซูคริสต์

“คริสตจักรในทุกวันนี้ต้องการข่าวสารของพระธรรมโคโลสีอย่างยิ่ง เราอาศัยอยู่ในสมัยที่การยอมรับทางศาสนาถูกตีความให้หมายถึง ‘ศาสนาหนึ่งก็ดีกว่าอีกศาสนาหนึ่ง’ บางคนพยายามที่จะนำสิ่งที่ดีที่สุดจากระบบทางศาสนาที่หลากหลายและสร้างศาสนาส่วนตัวของพวกเขาเองขึ้น สำหรับหลายคนนั้น พระเยซูคริสต์เป็นแค่ หนึ่งในศาสนาที่ยิ่งใหญ่หลายคนเท่านั้น ซึ่งไม่มีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา พระองค์อาจจะโดดเด่น แต่พระองค์ไม่ได้เป็นเอกอย่างแน่นอน

“นี่เป็นยุคแห่งการ ‘ผสมผสาน’ ผู้คนพยายามที่จะปรองดองและทำให้สำนักแห่งความคิดที่แตกต่างมากมายนั้นเป็นหนึ่งเดียวและได้ศาสนาที่เหนือกว่า คริสตจักรต่างๆ ที่เชื่อข่าวประเสริฐของเราก็ออยู่ในอันตรายของการทำให้ความเชื่อเท็จจางในความพยายามที่มีความรักของพวกเขาเพื่อจะเข้าใจความเชื่อถือของคนอื่นๆ ศาสนาลีกลับ การเคร่งในกฎศาสนาต่างๆ ทางตะวันออก การถือสัน โศษ และปรัชญาที่มนุษย์ได้คิดค้นขึ้นกำลังบีบคลานเข้าไปในคริสตจักรทั้งหลาย พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธพระคริสต์ แต่พวกเขากำลังขับพระองค์ออกจากราชบัลลังก์และกำลังปล้นที่ถูกต้องแห่งความเป็นเอกของพระองค์ไป”^[13]

โครงร่าง

- I. บทนำ 1:1-14
  - ก. การทักทาย 1:1-2
  - ข. การขอบคุณ 1:3-8
  - ค. การอธิษฐาน 1:9-14
- II. การอธิบายถึงตัวบุคคลและงานของพระคริสต์ 1:15-29
  - ก. ตัวบุคคลที่เป็นเอกของพระคริสต์ 1:15-20

1. ในความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดา 1:15ก
  2. ในความสัมพันธ์กับสรรพสิ่งทั้งหมด 1:15ข-17
  3. ในความสัมพันธ์กับคริสตจักร 1:18-20
- ข. งานของการทำให้คืนดีของพระคริสต์ 1:21-29
1. อย่างเป็นที่ประสพโดย [ชาวโคโลสี 1:21-23](#)
  2. อย่างเป็นที่รับใช้โดยเปาโล 1:24-29
- III. คำเตือนต่อปรัชญาต่างๆของมนุษย์ บทที่ 2
- ก. การกระตุ้นให้พากเพียรในความจริง 2:1-7
    1. ความหวังโยของเปาโล 2:1-5
    2. การกระตุ้นของเปาโล 2:6-7
  - ข. หลักคำสอนแท้เกี่ยวกับพระคริสต์ 2:8-15
  - ค. หลักคำสอนเท็จเกี่ยวกับมนุษย์ 2:16-23
- IV. การกระตุ้นสู่การดำเนินชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติ 3:1-4:6
- ก. หลักการพื้นฐาน 3:1-4
  - ข. วิธีที่เหมาะสม 3:5-17
    1. สิ่งต่างๆที่จะเปลื้องออก 3:5-11
    2. สิ่งต่างๆที่จะสวมใส่ 3:12-17
  - ค. ความสัมพันธ์พื้นฐาน 3:18-4:1
    1. ภรรยาและสามี 3:18-19
    2. ลูกและพ่อแม่ 3:20-21
    3. ทาสและเจ้านาย 3:22-4:1
  - ง. การปฏิบัติที่สำคัญ 4:2-6
- V. สรุปล 4:7-18
- ก. ผู้ถือจดหมายฝากนี้ 4:7-9
  - ข. คำท้าทายจากเพื่อนๆ ของเปาโล 4:10-14
  - ค. คำท้าทายถึงคนอื่นๆ 4:15-17
  - ง. การสรุปส่วนตัวของเปาโล 4:18

- I. เชิงหลักคำสอน: ชีวิตที่ลึกกว่าในพระคริสต์ 1:1-2:7
- II. เชิงโต้แย้ง: ชีวิตที่สูงขึ้นในพระคริสต์ 2:8-23
- III. เชิงวิญญาน: ชีวิตภายในในพระคริสต์ 3:1-17
- IV. เชิงปฏิบัติ: ชีวิตภายนอกในพระคริสต์ 3:18-4:18

เนื้อหา

เนื้อหาทั้งสี่ของจดหมายฝากนี้พบการแสดงออกใน 2:9-10ก. “เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้น ดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์ และพวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” การป่าวประกาศสองอย่าง ในประโยคนี้เป็นการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ของจดหมายโคโลสี หลักคำสอนหลักในพระธรรมโคโลสีคือศาสนา ศาสตร์พระคริสต์

ความครบบริบูรณ์ของพระภาคของพระเจ้าอยู่ใน *พระคริสต์* นี่เป็นความเป็นจริงนิรันดร์ที่เป็นจริงอยู่เสมอ คำกรีกที่แปลว่า “พระผู้เป็นพระเจ้า” (*เทโอเทอส*) ไม่ปรากฏในที่อื่นๆ ในพันธสัญญาใหม่ มันไม่ได้หมายถึงความเป็นพระเจ้า ความเป็นพระเจ้าเป็นพระลักษณะของพระเจ้า แต่พระผู้เป็นเจ้าเป็นแก่นสารของพระเจ้า มันไม่พอที่จะกล่าวว่าพระเยซูคริสต์มีความเป็นพระเจ้า ในแง่หนึ่ง ทุกคนมีความเป็นพระเจ้าในแง่ที่ว่าเรามีพระลักษณะบางอย่างที่พระเจ้ามีเช่นกัน พระองค์เท่านั้นที่มีพระลักษณะเหล่านั้นอย่างสมบูรณ์ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เท่านั้นที่มีธรรมชาติที่พิเศษของพระเจ้า ในพระองค์นั้น ความสมบูรณ์แห่งพระผู้เป็นเจ้าที่สำคัญดำรงอยู่ในการสำแดง (รูปแบบหรือการแสดงออก) ทางร่างกาย อัครทูตเปาโลได้อธิบายความสมบูรณ์ของพระคริสต์ในสามด้านในจดหมายฝากนี้

ในความสัมพันธ์กับสรรพสิ่งนั้น พระองค์ทรงเป็น *ผู้เริ่มต้น* และ *ผู้ค้ำจุน* ของทุกสิ่ง (1:16-17) นี้รวมถึงชีวิตทั้งหมด

ในความสัมพันธ์กับการไถ่นั้น พระองค์ทรงเป็น *ผู้แรกที่เป็นขึ้นจากตาย* (1:18) การเป็นขึ้นจากตายก็คาดคะเนถึงความตาย ความตายก็เนื่องมาจากบาป ระหว่างสรรพสิ่งและการเป็นขึ้นจากตายนั้นก็มีบาปและความตาย ในการเป็นขึ้นจากตายนั้น พระคริสต์ทรงเป็นผู้มีชัยชนะเหนือความบาป ความตายและหลุมฝังศพ พระองค์ทรงเป็นเจ้านายของความตาย

ในความสัมพันธ์กับการทำให้สิ้นคืนนั้น พระคริสต์ทรงเป็น *ผู้สร้างสันติ* (1:19-20) ผลลัพธ์ของชัยชนะของพระคริสต์เหนือความตายคือ *สันติสุข* พระองค์ทรงเป็นผู้ทำให้คืนดีของทุกสิ่งที่มีความบาปได้แยกออก การทำให้คืนดีของพระองค์ก็กระทบต่อทั้งผู้คนและโลกที่ได้ถูกสร้างขึ้น ในพระคริสต์นั้น เราเห็นความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระผู้เป็นเจ้า คือ การทรงสร้าง การเป็นขึ้นจากตายอย่างมีชัยชนะ และการทำให้กลับคืนดีต่อการเข้าถึงที่ไกลที่สุดของจักรวาล นั่นคือพระคริสต์แห่งคริสต์ศาสนา!

การป่าวประกาศหลักอันที่สองของพระธรรมโคโลสีก็คือว่า ในพระคริสต์นั้น พระเจ้าทรงทำให้เรา *สมบูรณ์* (2:10) ความสมบูรณ์แห่งพระภาคของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในพระคริสต์เท่านั้น แต่การเต็มเต็มของธรรมิกชนก็อยู่ในพระคริสต์อีกด้วย เปาโลได้อธิบายความหมายของสิ่งนี้

หนึ่ง มันหมายถึงว่า พระเจ้าทรงฟื้นฟูเราไปสู่ “ที่แท้จริงของเราในการทรงสร้าง” ในพระคริสต์ เราสามารถกู้คืนคทาและมงกุฎในฐานะกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ (เปรียบเทียบ [ปฐก. 2:15](#)) พระเจ้าได้ส่งเราออกไปยังทั่วโลกเพื่อจะทำให้พระคริสต์เป็นที่รู้จัก ([มธ. 28:19-20](#)) น่าเสียใจ เราไม่ตระหนักถึงตำแหน่งของเราอยู่เสมอ ตรงกันข้าม เราเลือกที่จะหมอบคลานเพื่อหาบางสิ่งท่ามกลางกองขยะของโลกนี้ อย่างไรก็ตาม ในแง่นี้พระเจ้าทรงทำให้เราสมบูรณ์ในพระคริสต์ เรามาสู่ความสัมพันธ์ใหม่กับสรรพสิ่งผ่านทางพระคริสต์ พระเจ้าทรงฟื้นฟูเราไปสู่ตำแหน่งที่ได้ถูกตั้งใจไว้โดยพระเจ้าในการทรงสร้างในพระองค์ เราเป็นถ้วยรางวัลของพระองค์

ประการที่สอง พระเจ้าทรงฟื้นฟูเราไปสู่ “ความสัมพันธ์แท้จริงของเรากับพระองค์เอง” ผ่านการการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ พระเจ้าทรงสื่อสารชีวิตของพระองค์ต่อเราเพื่อที่เราจะรับเอาที่อันถูกต้องของเราในฐานะพลเมืองของพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ละเมิดความตั้งใจของเรา พระองค์ทรงจับฉวยความตั้งใจของเราไว้โดยพระคุณที่ทรงสถิตของชีวิตพระคริสต์ พระเจ้าทรงทำให้เราสมบูรณ์ในแง่นี้เช่นกัน เราเป็นเครื่องมือของพระองค์

ประการที่สาม พระเจ้าทรงฟื้นฟูเราไปสู่ “การสามัคคีธรรมแท้จริงกับพระองค์เอง” ในพระคริสต์ เราไม่เพียงแต่รับจากพระเจ้าเท่านั้น แต่เราสามารถให้แด่พระเจ้าด้วยการรับใช้อีกด้วย ดังนั้น การสามัคคีธรรมของเราเป็นไปทั้งสองฝ่าย เราเป็นผู้ร่วมมือของพระองค์

เราประทับใจกับความสมบูรณ์ในพระคริสต์เพราะว่าในพระองค์นั้น พระเจ้าทรงฟื้นฟูเราไปสู่ที่แท้จริงของเรา ในการทรงสร้าง ไปสู่ความสัมพันธ์แท้จริงของเรากับพระองค์เอง และไปสู่การสามัคคีธรรมแท้จริงของเรากับพระองค์เอง การฟื้นฟูนี้ทำให้เราสามารถร่วมมือกับพระเจ้าในจุดประสงค์ต่างๆ ของพระองค์ได้ เราเคยมาเป็นไม่ใช่แค่ด้วยรางวัลแห่งพระคุณของพระองค์ แต่เป็นเครื่องมือของพระองค์และแม้กระทั่งผู้ร่วมมือของพระองค์ในชนรุ่นของเราอีกด้วย

เมื่อพิจารณาถึงการเปิดเผยนี้ เปาโลได้ทำการวิงวอนสามอย่าง

การวิงวอนอย่างแรกคือการเตือนต่อ *ปรัชญาเท็จ* (2:8) เปาโลได้อธิบายถึงปรัชญาเท็จนี้ในสองแง่ มันเป็นธรรมเนียมของมนุษย์ซึ่งเป็นการคาดคะเนอย่างแท้จริง ในบริบทนี้เปาโลได้หมายถึงว่าการคาดเดาของมนุษย์นั่นเองที่ละพระเจ้าไว้จากจักรวาลของพระองค์ ทฤษฎีของวิวัฒนาการเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตเป็นตัวอย่างของสิ่งนี้ มันเป็นมูลฐานของโลกอีกด้วย ปรัชญานี้เป็นพื้นฐานเพราะว่ามันพยายามที่จะอธิบายทุกๆ สิ่งภายในความจำกัดของวัตถุ ส่วนทางวัตถุของชีวิตเป็นพื้นฐาน ปรัชญาของการต่อต้านสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติเป็นตัวอย่างของสิ่งนี้

เราแก้ไขปรัชญาเท็จนี้โดยการตระหนักว่าพระเยซูคริสต์เป็นการแก้ไขต่อปัญหาของจักรวาล เมื่อเราตระหนักว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุตรหัวปี (อันดับแรกในตำแหน่งและอำนาจสิทธิขาด) จากนั้นเราสามารถได้รับมุมมองแท้จริงของจักรวาลได้ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและตัวแทนที่สามัคคีอันยิ่งใหญ่ในจักรวาล

การเตือนอย่างที่สองของเปาโลคือต่อ *สื่อกลางเท็จ* (2:16-18) ท่านได้ชี้ว่าพิธีต่างๆเช่นการถือรักษาอาหารและเทศกาลบางอย่างเป็นแค่ “เงา” เราไม่ควรคิดว่าการถือรักษาพิธีเหล่านี้จะปรับปรุงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าได้ เรามีพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นแก่นสารของสิ่งที่พิธีเหล่านี้ได้ชี้ถึง (เช่น เทศกาลต่างๆ ของชาวยิว) อีกรูปแบบหนึ่งของสื่อกลางเท็จเกี่ยวข้องกับการนมัสการทูตสวรรค์ เราไม่ควรมีสิ่งใดที่จะเกี่ยวกับการปฏิบัตินี้ เพราะว่าเรามีทางเข้าโดยตรงไปยังพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและองค์เจ้านายของสรรพสิ่งรวมถึงทูตสวรรค์ “คนกลางก็มีแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์” (1 ทธ. 2:5) สรุปแล้วเราไม่ควรยอมให้พิธีต่างๆทางศาสนาหรือผู้กลางที่ได้ถูกสร้างขึ้นที่จะมาอยู่ระหว่างเรากับพระคริสต์

การเตือนอย่างสามของเปาโลคือต่อความมั่นใจเท็จ (2:20-23)

ศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราอาจทดลองให้เราที่จะมีความมั่นใจในความคิดเห็นของคนอื่นๆ เมื่อพวกเขาเสนอเท็จกล่าวว่า “อย่าแตะต้องสิ่งนี้หรือชิมสิ่งนั้นหรือหยิบบางสิ่ง” เราอาจคิดว่าถ้อยคำเหล่านั้นมีสิทธิอำนาจ แต่นี่เป็นการเคร่งในกฎ เปาโลกระตุ้นให้เราที่จะไม่ทำตามความคิดเห็นเช่นนั้น แต่ที่จะได้รับคำแนะนำของเราจากพระเยซู

ศัตรูของเราอาจทดลองให้เราที่จะวางความมั่นใจไว้ในการปฏิบัติที่สั้น โดยแห่งการละเว้นและการทรนทนเอง เปาโลบอกให้เราที่จะลืมสิ่งเหล่านี้และตั้งความคิดของเราไปที่สิ่งต่างๆ ของพระคริสต์มากกว่าของเราเอง การถือสั้นโดยทำให้เกิดการทบทวนความคิดหรือความรู้สึกของตัวเองที่ผิดปกติและการเห็นแก่ตัว

เมื่อเรามีมุมมองแท้จริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ พระองค์จะเป็นจุดจ่อของการคิดของเรา มุมมองนั้นจะช่วยกู้เราจากการปกครองของเนื้อหนัง เราต้องตั้งความมั่นใจของเราไว้ที่พระวาระของพระเจ้า ไม่ใช่ที่ธรรมเนียมของมนุษย์ซึ่งไม่ได้สะท้อนถึงการเปิดเผยตามพระคัมภีร์อย่างแม่นยำ

เรื่องราวของความสำคัญสูงสุดต่อคริสตจักรคือหลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์ ชีวิตคริสเตียนและการรับใช้ของเราจะไหลออกจากหลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์ของเรา เราเป็นในสิ่งที่เราคิด “มนุษย์ก็เป็นอย่างที่เขาคิดในใจของเขานั้น” (สภษ. 23:7) พระคริสต์ไม่เพียงแต่ครอบครองที่หลักในชีวิตของเราเท่านั้น แต่ความเข้าใจของเราเกี่ยวกับพระองค์ต้องแม่นยำอีกด้วย เราสามารถหลีกเลี่ยงความผิดพลาดทั้งสิ้นที่เปาโลได้เตือนในจดหมายฝากนี้โดยการถือรักษามุมมองที่เหมาะสมเกี่ยวกับพระคริสต์ บ่อยครั้งแล้วการเทศนาในสมัยใหม่ก็ค่อนข้างไม่ลึกซึ่งเพราะว่ามันจ่อที่มนุษย์มากกว่าที่พระเจ้าและพระคริสต์ หนึ่งในศาสตราจารย์ของเราในสถาบันพระคริสต์ธรรม ดร. ลูอิส จอห์นสันเคยกระตุ้นเราในชั้นเรียนที่จะ “เทศนาพระคริสต์” และท่านได้เทศนาพระคริสต์อยู่บ่อยๆเมื่อท่านได้กล่าวในการประชุมนมัสการ[15]

อี. วี. ฮิลล์ ศิษยาภิบาลของคริสตจักรเมโทดิสท์ในลอนดอนมิชชันนารีแบพติสต์ ในเมือง ลอส แองเจลิส ได้บอกถึงพันธกิจของหญิงชราคนหนึ่งในคริสตจักรของเขาผู้ซึ่งที่ประชุมแห่งนั้นได้อ้างอิงถึงว่าเป็น “1800” เพราะไม่มีใครรู้ว่าเธออายุเท่าไร “1800” นั้นได้คู่คั่นต่อพวกนักเทศน์ที่พาชื่อเพราะว่าเธอจะนั่งอยู่แถวหน้า และเมื่อนักเทศน์ได้เริ่มต้น เธอจะกล่าวว่า “จงยกพระองค์ขึ้น!” ซึ่งอ้างอิงถึงพระคริสต์ หลังจากสองสามนาที ถ้าเธอไม่ได้คิดว่ามันได้เกิดขึ้น เธอจะตะโกนอีกครั้งว่า “จงยกพระองค์ขึ้น!” ถ้านักเทศน์ไม่ได้ “ยกพระองค์ขึ้น!” เขาก็จะอยู่ในเวลาที่ยุ่งยากและยาวนาน[16]

อรรถาธิบาย

I. บทนำ 1:1-14

เปาโลได้แนะนำจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยการทักทาย ซึ่งเป็นถ้อยคำแห่งการขอบคุณและการอธิษฐาน ในบทนำนี้ ท่านได้ให้การชี้ทางบางอย่างเกี่ยวกับจุดประสงค์ของท่านในการเขียน อย่างที่ท่านได้ทำอย่างปกติในบทนำสู่จดหมายฝากฉบับต่างๆ ของท่าน

ก. การทักทาย 1:1-2

เปาโลได้เริ่มต้นจดหมายฝากของท่านด้วยการทักทายนี้ คือ ที่จะแนะนำตัวท่านเองต่อผู้อ่านของท่านและที่จะขอให้พระพรของพระเจ้ามาเหนือพวกเขา

1:1   เปาโลได้อ้างการทรงเรียกและตำแหน่งทางอัครทูตของท่าน ณ จุดเริ่มต้นเพื่อที่จะให้สิทธิอำนาจแก่สิ่งที่ตามมา

“ที่นี่ ณ การเริ่มต้นนั้นก็คือหลักคำสอนทั้งสิ้นแห่งพระคุณ มนุษย์ไม่ได้เป็นสิ่งที่เขาได้สร้างตัวเอง แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้สร้างเขา ไม่มีสิ่งที่เรียกว่ามนุษย์ที่ได้สร้างตนเอง มีเพียงมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้สร้างเท่านั้น และมนุษย์ผู้ซึ่งได้ปฏิเสธที่จะยอมให้พระเจ้าที่จะสร้างพวกเขา”^[17]

“เปาโล” เป็นชื่อที่อัครทูตนี้ได้ใช้เกี่ยวกับตัวท่านเองในโลกกรีก-โรมันแทนที่ชื่อชาวฮิวของ ท่านคือ “เซาโล”

“คนฮิวในบริเวณที่พูดภาษากรีกได้ใช้ชื่อต่างๆ ที่ใกล้เคียงอย่างมากกับเสียงของชื่อภาษาฮีบรูและอารามคของพวกเขา เช่น ลีลาส เป็น ลีลวานัส เยชู เป็น ยาโฮสน...”^[18]

“การระบุของท่าน [ของเปาโล] ถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าเป็น ‘พระเยซูคริสต์’ (การอ่านเกี่ยวกับต้นฉบับต่างๆ ที่โดดเด่น) อาจเป็นที่เข้าใจว่าเป็นความพยายามที่ตั้งใจตั้งแต่เริ่มแรกที่จะเน้นถึงตำแหน่งที่ได้รับการยกย่องในปัจจุบันขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ได้เป็นขึ้นเหนือระบบของความคิดที่ได้มีแนวโน้มที่จะปล้นสง่าราศีเต็มทีของพระองค์ไปจากพระองค์ เปาโลไม่ได้ใช้ชื่อ *เยซู* ตามคำฟังในจดหมายนี้”^[19]

“ทิโมธี” ไม่ได้เป็นอัครทูตที่เป็นทางการ แต่เป็นแค่พี่น้องคริสเตียน เขาได้อาศัยอยู่กับเปาโลเมื่ออัครทูตนี้ได้เขียนจดหมายนี้ แม้ว่าท่านไม่ได้เป็นผู้เขียนร่วม (เปรียบเทียบ 1:23-25, 29; 4:18, และข้ออื่นๆ)

ฉันได้โต้แย้งจากลักษณะรูปแบบที่เล็กน้อยบางอย่างของพระธรรมโคโลสีที่แตกต่างจากงานเขียนอื่นๆของเปาโลว่า ทิโมธีได้เขียนจดหมายฝากนี้จากการที่ได้รับโครงสร้างของความคิดของเปาโลจากอัครทูตนี้ ^[20] ฉันสามารถเขียนได้ว่านี่เป็นจดหมายของเปาโล แม้ว่าเขาได้เชื่อว่าทิโมธีเป็นผู้เขียน เพราะเขาได้เชื่อว่าทิโมธีได้ตีความศาสนศาสตร์ของเปาโลและที่ว่าเปาโลได้เป็นอิทธิพลหลักต่อทิโมธีในงานเขียนของเขา นักวิชาการสมัยใหม่บางคนได้ถ่อมมองที่คล้ายกัน แต่ส่วนใหญ่ได้เชื่อว่าเปาโลเป็นผู้เขียน

เปาโลได้เชื่อมโยงทิโมธีกับตัวท่านเองในบทนำของท่านสู่ พระธรรม 2 โครินธ์ ฟิลิปปี 1 และ 2 เรสะโลนิกา และฟีเลโมน ท่านได้อ้างอิงถึงทิโมธีในพระธรรมโรม 1 โครินธ์ และ 1 และ 2 ทิโมธีอีกด้วย ผู้เขียนจดหมายฝากฮีบรูได้อ้างอิงถึงทิโมธีเช่นกัน

1:2

ผู้เชื่อชาวโคโลสีเป็น “ธรรมิกชน” (คำกรีก *ฮาเกออส* คือ บรรดาผู้ที่ได้ถูกแยกออกเพื่อพระเจ้า) ในตำแหน่งของพวกเขาและ “พี่น้องที่เชื่อ” (คำกรีก *พิสติส อะเคลฟอยส์*) ในการปฏิบัติของพวกเขา

“โดยการป่าวประกาศว่าผู้อ่านของท่าน ‘สัจย์ชื่อ’ นั้น เปาโลอาจแสดงถึงความมั่นใจของท่านว่า เมื่อท่านได้แสดงให้เห็นถึงอันตรายของการได้รับอิทธิพลของคำสอนผิด พวกเขาจะหันไปจากสิ่งนั้น”^[21]

ชาวโคโลสีอาศัยอยู่ในเมืองโคโลสี ซึ่งเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ข้างแม่น้ำลิคัสในหุบเขาลิคัสในมณฑลทางภูมิศาสตร์ที่เรียกว่า ฟริเจีย มณฑลนี้ตั้งอยู่ในจังหวัดโรมันแห่งเอเชียในเอเชียน้อยตะวันตก (ตุรกีสมัยใหม่) เมืองโคโลสีอยู่ห่างจากเมืองเอเฟซัสไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ 100 ไมล์ ห่างจากเมืองเลาดิเซียไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ 11 ไมล์ และห่างจากเมืองฮีเอราปอลิสไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ 13 ไมล์

“พระองค์” (คำกรีก *คาริส*) ของพระเจ้าคือความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับและการให้ความสามารถที่เหนือธรรมชาติของพระองค์ คำนี้โดดเด่นอย่างมากในพันธสัญญาใหม่ซึ่งปรากฏประมาณ 155 ครั้งส่วนใหญ่อยู่ในงานเขียนของเปาโล “สันติสุข” ของพระเจ้าคือความมั่นใจภายในที่พระองค์ทรงประทานให้

“โดยทั่วไปนั้น จดหมายของพันธสัญญาใหม่เริ่มต้นเหมือนกับจดหมายในทางโลกแห่งสมัยนั้น รูปแบบที่ถูกรื้อบ่อยๆ คือ ‘ก ถึง ข, คำทักทาย’ (เปรียบเทียบ [กจ. 23:26; 15:23-29](#)) อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างที่สำคัญบางอย่าง ในที่แรก การทักทายของคริสเตียนนำพาความคิดของผู้อ่านไปยังงานของพระเจ้าเพื่อเห็นแก่มนุษย์ทันที (เปรียบเทียบ [กส. 1:1-2](#)) ในที่ที่สอง บ่อยครั้งแล้วการทักทายเตรียมสำหรับจดหมายนั้น โดยการพาตึงถึงหัวข้อหลักต่างๆของมัน (เปรียบเทียบ [รม. 1:1; 1 คร. 1:2](#))”^[22]

ข. การขอบคุณ 1:3-8

เปาโลได้ให้การขอบคุณแก่พระเจ้าสำหรับผู้่านของท่านอยู่บ่อยๆ ท่านได้บอกพวกเขาอย่างนั้นเพื่อทำให้พวกเขาสามารถชื่นชมความเป็นจริงที่ว่าท่านได้รู้เกี่ยวกับสถานการณ์ของพวกเขา และที่ว่าท่านได้ยินดีในคำพยานที่ดีของพวกเขา

1:3-4 เมื่อใดก็ตามที่เปาโลและทิโมธีได้อธิษฐานเพื่อชาวโคโลสี พวกเขาได้ให้ “การขอบคุณแก่พระเจ้า” สำหรับพวกเขา จงสังเกตการอ้างอิงมากมายถึงการขอบคุณในจดหมายนี้ (1:3, 12; 2:7; 3:15, 16, 17; 4:2)

“เปาโลคงได้หมายถึงว่า ทุกๆ ครั้งที่ท่านได้อธิษฐาน ท่านได้ระลึกถึง คริสตจักรที่หลากหลายของท่าน บางที่ท่านได้ถือรักษาการปฏิบัติของชาวยิว เกี่ยวกับการอธิษฐานสามครั้งต่อวัน (เปรียบเทียบ [คนล. 6:11](#); [กจ. 3:1](#); [คิคาท เค 8:3](#)) หรือบางที่ท่านได้ใช้ชั่วโมงที่ยาวนานของการเดินทางและการทำงาน ในการหยิบยกคริสตจักรต่างๆของท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า (ดู 1:9 และ 4:2 อีกด้วย)”[\[23\]](#)

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เปาโลและทิโมธีได้ยินดีต่อการแสดงออกที่ต่อเนื่องของการวางใจ (“ความเชื่อ”) ของพวกเขาอย่างตรงกันข้ามกับการยอมรับเริ่มแรกของพวกเขาถึงพระองค์ในฐานะ พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา นี่ก็ชัดเจนจากคำอุปมาภาษากรีก *เอน* ที่แปลว่า “ใน” ยิ่งกว่านั้นอีก ชาวโคโลสีได้แสดงออก “ความรัก” ที่เสียสละตนเองสำหรับคริสเตียนคนอื่นๆ

“ความเชื่อคืออรากของชีวิตคริสเตียนและความรักเป็นผล”[\[24\]](#)

1:5-6

ประการที่สาม เปาโลได้ให้การขอบคุณสำหรับ “ความหวัง” แห่งพระพรที่อยู่ข้างหน้าซึ่งผู้อ่านของท่านยังไม่ได้ประสบ พวกเขาได้แสดงออกความหวังของพวกเขาในการดำเนินชีวิตของพวกเขาโดยการสำแดงความเชื่อในปัจจุบัน (ข้อ 4) และความรัก (ข้อ 8) ชาวโคโลสีได้ยินดีถึงความหวังนี้เป็นครั้งแรกเมื่อพวกเขาได้ “ยิน...ข่าวประเสริฐ” ที่ได้ถูกประกาศแก่พวกเขา

“ความเชื่ออยู่บนพื้นฐานของอดีต ความรักทำการในปัจจุบัน ความหวังมองไปยังอนาคต สิ่งเหล่านี้อาจถูกถือว่าเป็นสาเหตุที่มีประสิทธิภาพ ที่เป็นปัจจัย และอันสุดท้ายตามลำดับของชีวิตฝ่ายวิญญาณ”[\[25\]](#)

เปาโลได้ย้ำเตือนผู้อ่านของท่านว่าข่าวประเสริฐไม่ได้มายังพวกเขาโดยเฉพาะ แต่ได้ถูกเผยแพร่ทั่วทั้ง “โลก” การอ้างอิงถึง “ทั้งโลก” บางทีเป็นคำพูดที่ขยายเกินความจริง แม้ว่าบางคนถือมั่นตามตัวอักษร[\[26\]](#) เปาโลคงได้ตั้งใจให้การใช้คำนี้เพื่อจะเปรียบเทียบความประเสริฐทั่วจักรวาลกับข่าวสารที่เฉพาะซึ่งพวกครูสอนเท็จในเมืองโคโลสีได้พยายามที่จะทำให้ คริสเตียนรับเอาเปาโลได้ยกย่องข่าวสารของข่าวประเสริฐต่อไปโดยการอ้างอิงถึงอำนาจที่มี

พลังของมันที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิต (“กำลังเกิดผลและเจริญขึ้น”) และถึงเนื้อหาที่มีพระคุณที่พิเศษของมัน (ข้อ 6)

“ดูเหมือนอัครทูตนี้จะกล่าวว่าข่าวประเสริฐแท้ป่าวประกาศความจริงของมัน โดยความเป็นสากลของมัน ข่าวประเสริฐปลอมเป็นผลที่เกิดขึ้นของสถานการณ์ต่างๆทางท้องถิ่น ของลักษณะเฉพาะต่างๆที่พิเศษ ข่าวประเสริฐแท้ก็เป็นอย่างเดียวกันในทุกๆ ที่ ข่าวประเสริฐปลอมกล่าวถึงพวกมันเองต่อแวดวงที่จำกัด ความประเสริฐแท้ป่าวประกาศตัวมันเองอย่างกล้าหาญทั่วโลก ความเห็นนอกรีตต่างๆอย่างดีที่สุดก็เป็นเกี่ยวกับเชื้อชาติ ความจริงนั้นก็ป็นสากลอย่างแท้จริง [นั่นคือ สำหรับทุกคนในทุกๆที่]”[27]

1:7-8

“เอปาฟรัส” ได้ประกาศแก่ชาวโคโลสี เขาอาจได้ก่อตั้งคริสตจักรที่นั่น[28] มันไม่น่าเป็นไปได้ที่ว่า เอปาฟรัสนี้เป็นคนเดียวกันที่เปาโลได้อ้างอิงถึงว่าเป็น “เอปาโฟรดิทัส” ใน [ฟิลิปปี 2:25, 4:18,](#) และ [4:23](#) เนื่องจากว่าเอปาฟรัสนี้ดูเหมือนว่าได้มาจากเอเชียน้อย และเอปาโฟรดิทัสนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าได้มาจากมาซิโดเนีย ตั้งแต่การประกาศที่เมืองโคโลสีนั้น เอปาฟรัสได้มายังกรุงโรม และตอนนี้ได้ปรนนิบัติอัครทูตเปาโลระหว่างการถูกจำคุกในโรม ครั้งแรกของท่าน (ข้อ 7; เปรียบเทียบ 4:12) มันดูเหมือนว่า ความเป็นทาสของเอปาฟรัส (“เพื่อนผู้รับใช้”) อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า (ในฐานะเพื่อนทาสของพระเจ้า) ไม่ใช่อยู่ในคุก ในฐานะเพื่อนนักโทษที่เป็นจริงกับเปาโล (เปรียบเทียบ พม. 23) เขาได้ให้การรายงานที่ดีของคริสเตียนชาวโคโลสีแก่เปาโล แม้ว่าพวกครูสอนเท็จได้พยายามที่จะก่อกวนกรุกไปยังคริสตจักรนั้น เปาโลได้อ้างอิงเขาที่นี่เพื่อที่จะส่งผ่านถ้อยคำที่ดีเกี่ยวกับ “บิดาในความเชื่อ” ของพวกเขาและที่จะเชื่อม โยงเอปาฟรัสกับท่านเอง บางทีท่านได้ทำสิ่งนี้เพื่อว่าผู้อ่านของท่านจะตระหนักว่าผู้ก่อตั้งคริสตจักรของพวกเขาได้แบ่งปันมุมมองต่างๆที่เปาโลได้นำเสนอในจดหมายนี้ สิ่งนี้จะทำให้คำสอนเหล่านี้เป็นที่โน้มน้าวใจต่อชาวโคโลสีมากขึ้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สร้าง “ความรัก” ในชาวโคโลสี (“ความรักของท่านทั้งหลายในพระวิญญาณ”) นี่เป็นการอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจดหมายฝากนี้ ในพระธรรมโคโลสี เปาโลได้พิจารณาว่ากิจกรรมต่างๆ ของพระเจ้าเป็นของพระคริสต์ซึ่งปกคิตท่านได้

เชื่อมโยงกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ บางที่ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อจะยกย่องพระเยซูคริสต์ในการประเมินของชาวโคโลสีผู้ซึ่งได้ถูกสอนว่าพระคริสต์เป็นน้อยกว่าที่พระองค์ทรงเป็น

“อย่างเช่นในจดหมายฉบับอื่นๆของเปาโล หัวข้อและภาษาแห่งการขอบคุณก็กังวลในส่วนที่เหลือของจดหมายนี้...”[29]

ค. การอธิษฐาน 1:9-14

ส่วนนี้ทั้งหมดพร้อมกับข้อ 15 ถึง 20 เป็นประโยคเดียวในฉบับกรีก ในข้อ 9 ถึง 14 เปาโลได้บอกผู้อ่านของท่านว่า ท่านได้อธิษฐานเพื่อการรับรู้เต็มที่และความเข้าใจที่ลึกซึ้งที่สุดของพวกเขาถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขาและสำหรับผู้เชื่อทุกคน ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อว่าพวกเขาจะสามารถยกย่องพระเจ้าในความประพฤติของพวกเขาได้ ท่านได้บอกพวกเขาถึงสิ่งนี้เพื่อย้ำเตือนพวกเขาว่า ความเข้าใจของพวกเขาต้องมาจากการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้าในพวกเขา และที่ว่าความเข้าใจที่ถูกต้องก็เป็นรากฐานต่ออุปนิสัยที่ถูกต้อง

“มันเกิดขึ้นบ่อยครั้งมากในการอธิษฐานที่เรากำลังกล่าวอย่างแท้จริงว่า ‘ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์เปลี่ยนไป’ ในเมื่อเราควรที่จะกล่าวว่า ‘ขอให้ เป็นไปตามพระทัยของพระองค์’ . . .

“เราอธิษฐานไม่ใช่ที่จะหลีกเลี่ยงชีวิต แต่ที่จะเผชิญชีวิตได้ดีขึ้น เราอธิษฐานไม่ใช่ที่จะถอนตัวเราเองจากชีวิต แต่ที่จะดำเนินชีวิตในโลกมนุษย์อย่างที่มีมันควรจะถูกดำเนิน”[30]

1:9 เมื่อพิจารณาถึงการวางใจของชาวโคโลสีในพระคริสต์และความรักร่วมกัน (ข้อ 4-8) เปาโลและพวกสหายของท่านได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาอย่างสม่ำเสมอ พวกเขาได้อธิษฐานทั้งการขอบพระคุณและการวิงวอน “นับตั้งแต่วันที่” พวกเขาได้ “ยิน” ถึงการยอมรับพระวาทะของชาวโคโลสีและความรักที่เป็นผลตามมาจากพวกเขาซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก่อให้เกิดในพวกเขา

“การอธิษฐานเป็นคำศัพท์โดยทั่วไปและครอบคลุมมากกว่า มันบ่งบอกถึงรูปแบบใดๆของการกล่าวที่มีความนับถือซึ่งได้มุ่งไปที่พระเจ้า ไม่ว่าเรา ‘ฉวย

พระเจ้าไว้’ โดยวิธีการวิงวอนเพื่อ การอ้อนวอน การยกย่อง หรือการ ขอบคุณ การขอ ก็เจาะจงว่า มันอ้างอิงถึงการทำการร้องขอที่เจาะจงและ ถ่อมใจ”[31]

อย่างเจาะจงแล้ว เปาโลและทิโมธีได้ขอว่าพระเจ้าจะให้ “ความรู้” เดิมที่และอย่างแท้จริงถึง ความปรารถนา (“น้ำพระทัย”) ทั้งสิ้นของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา คำกรีกที่แปลว่า “ความรู้” คือ *เอพิโนซิส* คำนี้สามารถหมายถึงไม่ว่าความรู้เดิมที่หรือความรู้ที่แม่นยำ[32] บางทีเปาโลได้ อธิษฐานเพื่อความรู้ที่มากขึ้นในทั้งสองด้าน คำนี้อธิบายถึงความรู้ทางศีลธรรมและศาสนาใน พันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันอ้างอิงถึงความรู้เดิมที่และครอบคลุมถึงน้ำพระทัยของ พระเจ้าที่ขึ้นอยู่กับความรู้ของพระเจ้าและของพระคริสต์[33] *โนซิส* (“ความรู้”) เป็นคำศัพท์ ที่ชื่นชอบของนักปรัชญาแบบนอสติก และอย่างไม่สงสัยเลยว่าเปาโลได้มีพวกเขาในความคิด เมื่อท่านได้อธิษฐานเพื่อ *เอพิโนซิส* สำหรับผู้อ่านของท่าน

“ชาวโคโลสีมี *โนซิส* แต่อัครทูตนี้ได้ปรารถนาให้พวกเขาที่จะเต็มไปด้วย ความรู้เสริมและเพิ่มเติม ไม่ใช่ความรู้ใหม่ หรือรูปแบบหรือส่วนที่แตกต่าง ของวิทยาศาสตร์แบบ คริสเตียน แต่เป็นการพัฒนาเต็มที่ของข้อมูลทาง ศาสนศาสตร์บางส่วนที่พวกเขาได้มีแล้ว”[34]

“เปาโลไม่ได้กล่าวอย่างกับผู้ประกาศบางคนว่า ‘ที่จะทำให้พวกคนบาปได้รับความรอด ก็เป็นเป้าหมายเดียวของข้าพเจ้า’ ท่านได้ปรารถนาว่าบรรดาผู้ที่ได้ กลายมาเป็นธรรมิกชนต้องได้รับการเติมเต็มด้วยความรู้ถึงน้ำพระทัยขององค์ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา”[35]

อย่างถูกต้องนั้น “น้ำพระทัย” (*เรเลมาทอส*) ของพระเจ้าคือสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระวจนะ ของพระองค์เกี่ยวกับทั้งความเชื่อถือ (ความเชื่อ) และอุปนิสัย (การงาน ศีลธรรม; เปรียบเทียบ 4:12; กจ. 22:14; รม. 12:2 ในแง่ที่กว้างที่สุดนั้น น้ำพระทัยของพระเจ้าคือจุดประสงค์ทั้งสิ้น ของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยในพระคริสต์[36]

“สำหรับผู้เชื่อว่ามีพระเจ้าที่เชื่อว่าจุดประสงค์ที่มีประสิทธิภาพของพระเจ้า กำหนดระเบียบของโลก อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ต่างๆ ในโลก และปรับแต่ง ผลลัพธ์ต่างๆของสิ่งเหล่านั้น หนึ่งในเป้าหมายที่น่าปรารถนามากที่สุดต้อง เป็นการที่เรารู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า”[37]

ความรู้นี้รวมถึง “ปัญญาฝ่ายวิญญาณ” (เป็นคำศัพท์ที่กว้างที่สุดซึ่งครอบคลุมระดับทั้งหมด ของความสามารถทางความคิด) และ “ความเข้าใจ” (วิธีที่จะประยุกต์ใช้ปัญญาในกรณีต่างๆ ที่ เจาะจง)

“ปัญญา’ และ ‘ความเข้าใจ’ บางที่ไม่ควรถูกกล่าวถึงอย่างแยกกันแต่ควรถูก มองในฐานะเป็นการแสดงออกถึงความคิดเดียว ซึ่งเป็นบางสิ่งเหมือนปัญญา ทางปฏิบัติหรือการหยั่งรู้ที่ชัดเจน”[38]

การตีความนี้ถือคำว่า “ปัญญาและความเข้าใจ” ว่าเป็นแนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำ “ความรู้” นี้จะมายังพวกเขาโดย *การมอบให้* และ *การทำให้กระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์* (“ปัญญาฝ่ายวิญญาณ”) เท่านั้น เป็นที่ชัดเจนว่าพวกครูสอนเท็จในเมืองโคโลสีกำลังส่งเสริม สิ่งที่พวกเขาได้เรียกว่า “ความรู้ที่ลึกกว่า” ซึ่งบรรลุได้โดยคนจำนวนน้อยที่มีสิทธิพิเศษ เท่านั้น (พวกครูสอนเท็จและบรรดาผู้ติดตามของพวกเขา) ความเป็นจริงที่ว่า เปาโลได้อ้างอิง ถึง “ปัญญา” หกครั้งในจดหมายฝากที่สั้นนี้ (1:9, 28; 2:3, 23; 3:16; 4:5) เน้นถึงความสำคัญของ มัน

“พวกครูสอนเท็จได้สัญญาแก่ผู้เชื่อชาวโคโลสีว่าพวกเขาจะอยู่ ‘ในการรู้’ ถ้า พวกเขาได้ยอมรับหลักคำสอนใหม่ๆ ถ้อยคำต่างๆเช่น *ความรู้ ปัญญา และ ความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ* เป็นส่วนหนึ่งของคำศัพท์ทางศาสนาของพวกเขา ดังนั้นเปาโลได้ใช้ถ้อยคำเหล่านี้ในคำอธิษฐานของท่าน”[39]

“สิ่งด้านพิฆัลทินอกริตคือ ความรู้ที่ลึกซึ้งและบริบูรณ์มากขึ้นถึงความจริง เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์”[40]

1:10-12ก

เป้าหมายของการเข้าใจถึงน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างเต็มที่ก็คือว่า ชาวโคโลสีจะสามารถดำเนินชีวิตวันต่อวัน “ในลักษณะ” ที่จะยกย่องและเป็นที่ยอมรับพระเจ้า (“ดำเนินชีวิตอย่างสมควร”) ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา การเปรียบเทียบ “ดำเนิน” ซึ่งบ่งบอกถึงความประพฤติในขบวนการของชีวิตที่มีที่มาของมันในวัฒนธรรมยิวมากกว่าวัฒนธรรมกรีก คำกริยาฮีบรู *ฮาลาค* ซึ่งแปลว่า “ดำเนิน” ได้ทำให้เกิดคำศัพท์เฉพาะอย่าง “ฮาลาคาห์” ซึ่งแสดงถึงการวินิจฉัยของรับบีในเรื่องวิธีที่คนยิวจะตีความธรรมเนียมปฏิบัติในชีวิตประจำวันของพวกเขา[41] “ชอบพระทัย” (คำกรีก *ฮอเรสโค*) อ้างอิงถึงทำที่ที่คาดหวังความปรารถนาทุกอย่าง (เปรียบเทียบ [2 คร. 5:9](#))

“ในพันธกิจศิษยาภิบาลของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พบผู้คนที่ซึ่งได้มัวเมาด้วย ‘การศึกษาความจริงที่ลึกกว่าของพระคัมภีร์’ ตามปกติแล้ว พวกเขาได้รับหนังสือหรือได้รับการแนะนำสู่เทพของอาจารย์บางคน ในไม่ช้าพวกเขาก็ฉลาดจนพวกเขาไม่ฉลาด! ‘ความจริงที่ลึกกว่า’ ที่พวกเขาค้นพบก็เบี่ยงพวกเขาไปจากการดำเนินชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติ แทนที่จะได้รับหัวใจที่ร้อนรนแห่งการอุทิศตนต่อพระคริสต์ ([ลก. 24:32](#)) พวกเขาก็อ้างยโสและเริ่มต้นสร้างปัญหาในบ้านและคริสตจักรของพวกเขา ความจริงทั้งหมดของพระคัมภีร์ก็เป็นทางปฏิบัติไม่ใช่ทฤษฎี ถ้าเรากำลังเติบโตในความรู้ เราควรเติบโตในพระคุณอีกด้วย ([2 ปต. 3:18](#))”[42]

“สำหรับเปาโลนั้น หลักคำสอนและจริยธรรมก็แยกกันไม่ได้ ความประพฤติที่ถูกต้องต้องพบได้ในความคิดที่ถูกต้อง แต่ความคิดที่ถูกต้องต้องนำไปสู่ความประพฤติที่ถูกต้องอีกด้วย”[43]

ลักษณะพิเศษสี่อย่าง (แต่ละอย่างก็เป็นรูปกริยาแสดงการกระทำที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน) แยกแยะ *การดำเนินชีวิตอย่างสมควร* (รูปกริยาที่มี to นำหน้าและทำหน้าที่เป็นนามช่อง 2 ในตัวบทกรีก ข้อ 10-22) ประการที่หนึ่ง มันรวมถึง “การเกิดผล” อย่างต่อเนื่องในคุณลักษณะและความประพฤติ ในทุกรูปแบบของ “การดี” (เปรียบเทียบ [กท. 5:22-23](#)) ประการที่สอง มันรวมถึงการเติบโต (“การเพิ่มพูน”) แนวคิดของเปาโลก็คือว่าคริสเตียนสามารถเติบโตในความรู้ถึงน้ำพระทัยที่ได้เปิดเผยของพระเจ้าในพระคัมภีร์เรื่อยไป ขณะที่เขาทำอย่างนั้น เขาไม่เพียงแต่เกิดผลเท่านั้น แต่เติบโตในความสามารถของเขาที่จะเกิดผลอย่างที่ไม่ผลเกิดผล

“สิ่งที่ฝนและแสงอาทิตย์เป็นต่อการหล่อเลี้ยงของต้นไม้ ความรู้ของพระเจ้าก็เป็นต่อการเติบโตและการเป็นผู้ใหญ่ของชีวิตฝ่ายวิญญาณ”[\[44\]](#)

ประการที่สาม มันรวมถึงการได้รับกำลังใจ (“มีกำลังใจด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้น”) ที่ได้แสดงออกใน “ความมั่นคง” (ความอดทนภายใต้ความลำบาก ความกลัวหรือการข่มขู่ หรือความสิ้นหวัง “ความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆอย่างทะลุปรุโปร่ง”)[\[45\]](#)

“พระสิริของพระเจ้า [“ตามอนุภาพแห่งพระสิริของพระองค์”] ครอบครอง อนุภาพที่พิเศษ และอนุภาพนั้นไม่ใช่เพียงแคความรัก. . . ถ้าเราสำรวจพระสิริของพระเจ้าในการทรงสร้าง ความมหิมาของอำนาจในเชิงสถาปัตยกรรมของมันทำให้เราทึ่งมัน พลังงานที่ไม่หมดและมีประโยชน์หลายอย่างของมันทำให้เรางงงวย การบรรลุผลสำเร็จทางศีลธรรมของมันทำให้เรายินดีและประหลาดใจ” [\[46\]](#)

“เมื่อมหาเศรษฐีให้ ‘จาก’ ทรัพย์สินสมบัติของเขาแก่สาเหตุดีบางอย่าง เขาอาจให้เล็กน้อยอย่างมาก แต่เมื่อเขาบริจาค ‘ตาม’ ความมั่งคั่งของเขา จำนวนนั้นจะมากมาย พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ให้ ‘จาก’ เท่านั้นแต่ให้ ‘ตาม’ อีกด้วย” [\[47\]](#)

การดำเนินชีวิตอย่างสมควรรวมถึง “ความอดทน” อีกด้วย (การยับยั้งที่อดทนนานต่อหน้าความโกรธหรือการแค้น) และความยินดี (เปรียบเทียบ [ฟป. 4:13](#); [2 ทธ. 2:1](#)) ประการที่สี่ มันรวมถึงการแสดงออกถึงการสำนึกคุณต่อพระเจ้า (“ให้การขอบคุณแก่พระบิดา”) อย่างคงเส้นคงวา

“มีประเภทของความอดทนที่ ‘อดทนแต่ไม่ชื่นชม’ เปาโลได้อธิษฐานว่า คริสเตียนชาวโคโลสีจะประสบกับความอดทนที่ ‘ยินดี’ และความอดทนนาน” [\[48\]](#)

เหตุผลสามประการสำหรับการสำนึกคุณที่ขอบคุณก็ตามมาในข้อ 12ข-13

1:12ข-13

พระเจ้าได้ทำให้ผู้เชื่อ “มีคุณสมบัติ” โดยพระคุณของพระองค์ พระองค์ได้ทำให้เราเป็นทายาทแห่ง “มรดก” (เปรียบเทียบ [1ปต. 1:4](#))[49] คุณสมบัติที่จะได้รับมรดกได้เกิดขึ้น ณ การกลับใจเชื่อแม้ว่าการครอบครองแท้จริงของมันส่วนใหญ่เป็นอนาคต ประการที่สอง พระองค์ได้ช่วยกู้ (“ช่วยชีวิต”) เราจาก “อำนาจ” ของซาตาน (ข้อ 13ก) สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น ณ การกลับใจเชื่อเช่นกันแต่จะเป็นที่ประจักษ์มากขึ้นในอนาคต ประการที่สาม พระองค์ได้ “ย้าย” เราไปยัง “อาณาจักร” ของพระคริสต์ (ข้อ 13ข) คำกริยาที่แปลว่า “ย้าย” (*เมทิสเทซัน*) อธิบายถึง การย้ายที่ใหม่ของคนกลุ่มใหญ่ เช่น กองทัพที่ถูกจับกุมหรือผู้ที่ไปอาศัยในอาณานิคมจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง (เปรียบเทียบ [กจ. 26:18](#))[50]

มุมมองหนึ่งก็คือว่า “อาณาจักร” ที่ถูกกล่าวในที่นี้คือการปกครองในปัจจุบันของพระคริสต์เหนือผู้คนของพระองค์เอง ซึ่งจะมีลักษณะที่เป็นอนาคต[51] อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า “อาณาจักร” นี้เป็นการอ้างอิงถึงอาณาจักรแบบพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์[52] ในกรณีใดก็ตาม มันเป็นอาณาจักรแห่งความสว่างของ พระเจ้าที่ต่อต้านอำนาจ (ขอบเขตแห่งสิทธิอำนาจและอำนาจ) แห่งความมืดของซาตาน

“บริบทที่นี้บ่งบอกว่า การกระทำต้องถูกถือว่าเป็น *เด ยัวเร* [โดยสิทธิ์] แทนที่จะเป็น *เด แพกโต้* [ในความเป็นจริง] อัครทูตนี้ประกาศว่าผู้เชื่อได้รับ ‘การช่วยกู้’ . . . จากอำนาจของความมืด’ กระนั้น ในที่อื่นท่านเตือนว่าเราต้องต่อสู้กับ ‘พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้’ อยู่ ([อฟ. 6:12](#)) ดังนั้น การย้ายของเราไปยังอาณาจักรของพระคริสต์ต้องเหมือนกับการกระทำนั้นของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ ‘ทำให้เราเป็นขึ้นมาด้วยกันกับ พระคริสต์ และทรงให้เรานั่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์’ ([อฟ. 2:6](#)) แม้ว่า *เด แพกโต้* เรายังไม่ได้นั่งในสวรรคสถานซึ่งเป็นสิ่งที่แน่นอนจนพระเจ้าสามารถกล่าวถึงมันอย่างสำเร็จแล้ว ในแง่เดียวกันนั้น เราได้ถูกย้ายในทางศาลไปยังอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแม้กระทั่งก่อนการสถาปนาของมัน”

[53]

บางที่อัครทูตนี้ได้ใช้เครื่องหมายความสว่างกับความมืดเหล่านี้ เพราะเป็นที่ชัดเจนว่าพวกครูสอนเท็จในเมืองโคโลสีได้ส่งเสริมรูปแบบของลัทธินอศตึกที่ได้มีอิทธิพลอย่างมากในศตวรรษที่สอง ลัทธินอศตึกได้ใช้การเปรียบเทียบของความสว่างและความมืดอย่างมากในระบบปรัชญาของลัทธิ “ความมืด” เป็นเครื่องหมายที่โดดเด่นในการแสดงสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์ที่ซึ่งมันแสดงถึง ความไม่รู้ ความเท็จและความบาป (เปรียบเทียบ [ยน. 3:19;รม. 13:12](#); และข้ออื่นๆ) มันก็เหมือนกันอีกด้วยในข้อมูลของคูมาราน (IQS 1:9; 2:5, 16; 11:7-8; IQM 1:1, 5, 11; 4:2; 13:2; 1QH 11:11-12).

1:14

บางที่เปาโลได้อธิบาย “การไถ่” เพราะว่าพวกครูสอนเท็จได้จำกัดความคำศัพท์นั้นใหม่เช่นกัน การไถ่เป็นผลประโยชน์ของการรวมกันกับพระคริสต์ (ข้อ 13ข) “การปล่อยเป็นอิสระ” แสดงออกด้านนี้ของงานของพระคริสต์เพื่อเรา

“การไถ่แท้จริง [*อะโพลูโทรซิส* ตามตัวอักษรหมายถึง การไถ่ตัว] ที่มนุษย์ต้องการนั้น ไม่ใช่การไถ่จากชะตาโดยพวกพระแห่งความรู้ [พวกพระที่เป็นตัวกลาง] แต่มันเป็นการไถ่จากความบาปโดยองค์ผู้กลางที่เป็นพระเจ้าและมนุษย์”[\[54\]](#)

“การไถ่และการยกโทษไม่ใช่เหมือนกันอย่างแท้จริงหรือแนวคิดรวบยอดที่เหมือนกัน แต่โดยการใส่คำศัพท์สองคำนี้ไว้ข้างกันนั้น อัครทูตนี้ก็สอนว่า ลักษณะหลักของการไถ่คือการยกโทษบาป”[\[55\]](#)

“การยกโทษบาป” เป็นลักษณะเด่นที่สำคัญในจดหมายฝากนี้ (เปรียบเทียบ 2:13; 3:13)

ส่วนนี้ประกอบด้วยภาพที่สวยงามของการเติบโตของคริสเตียนที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทุกคน เปาโลได้พาถึงแนวคิดรวบยอดอย่างเดียวกันในภายหลัง (2:7) คริสเตียนเติบโตเหมือนไม้ผลมากกว่าลำต้นของข้าวสาลี เราไม่ใช่แค่เกิดผลและจากนั้นก็ตาย เราเติบโตต่อไปในความสามารถของเราที่จะเกิดผลขณะที่เราเพิ่มพูนในความรู้ถึงพระเจ้า แต่ละปีที่ผ่านมาไปควรเห็นทั้งการเติบโตในชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนและการเพิ่มพูนในการเกิดผลของเขาหรือของเธอ

II. การอธิบายถึงตัวบุคคลและงานของพระคริสต์ 1:15-29

ถัดไปเปาโลได้ดำเนินการที่จะกล่าวซ้ำ “ความรู้เต็มที” เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ซึ่งพวกครูสอนเท็จในเมืองโคโลสีได้โจมตี ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะให้ความรู้เต็มถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าแก่ผู้อ่านของท่าน เพื่อว่าพวกเขาจะปฏิเสธคำสอนเท็จของบรรดาผู้ที่ลบล้างพระคริสต์ และที่จะเติบโตต่อไป

“หลักคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์เป็นความจริงหลักที่ถูกคุกคามโดยคำสอนเท็จในเมืองโคโลสี และนี่เป็นหลักคำสอนที่เปาโลนำเสนอแก่ผู้อ่านของท่านก่อนการจัดการกับคำสอนเท็จอย่างเจาะจง”[56]

ก. ตัวบุคคลที่เป็นเอกของพระคริสต์ 1:15-20

ในส่วนนี้ เปาโลได้เปิดเผยถึงพระคริสต์ทรงเป็นเอกในแง่ไหนบ้าง[57] นักเขียนคนหนึ่งได้สังเกตว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ “แสดงถึงแนวคิดรวบยอดที่สูงส่งแห่งตัวบุคคลของพระคริสต์กว่าที่พบได้ในที่อื่นใดในงานเขียนของเปาโล”[58] อีกคนหนึ่งได้เขียนว่า “ไม่มีรายชื่อที่สามารถเปรียบเทียบได้ถึงลักษณะพิเศษหลายอย่างของพระคริสต์ และความเป็นพระเจ้าของพระองค์ที่พบได้ในตอนอื่นๆของพระคัมภีร์”[59] เปาโลได้อธิบายถึงพระเยซูคริสต์ในความสัมพันธ์สามอย่างคือ ต่อพระเจ้า ต่อสรรพสิ่ง และต่อคริสตจักร นักเขียนบางคนได้เข้าใจว่าพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นเพลงนมัสการของคริสเตียนเริ่มแรก[60]

“มีเครื่องหมายเก้าอย่างที่นี้แห่งการระบุถึงพระคริสต์ซึ่งทำให้พระองค์แตกต่างและเหนือกว่าบุคคลใดๆ ผู้ซึ่งเคยมีชีวิตอยู่”[61]

ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีสิบสามอย่าง

1. ในความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดา 1:15ก

แนวคิดรวบยอดของ “ฉายา” เกี่ยวข้องกับสามสิ่งคือ ความเหมือน (พระคริสต์ทรงเป็นความเหมือนแท้จริงของพระเจ้า เป็นภาพสะท้อน [เปรียบเทียบ ฮบ. 1:3]) ตัวแทน (พระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าต่อเรา) และการสำแดง (พระคริสต์ทรงทำให้พระเจ้าเป็นที่รู้จักแก่เรา [เปรียบเทียบ ยน. 1:18])[62] ในขณะที่พระเจ้าได้สร้าง

มนุษย์ตามฉายาของพระเจ้า ([ปฐก. 1:27](#)) พระคริสต์ ทรงเป็น ฉายาของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [ยน. 1:18; 14:8-9; 2 คร. 4:4](#))

คำกรีกที่แปลว่า “ฉายา” (*εικον*) “. . . ไม่ได้บ่งบอกถึงสำเนาที่อ่อนๆหรือเบาบางของบางสิ่ง มันบ่งบอกถึง การทำให้กระจ่างถึงแก่นแท้และแก่นสารภายใน”[\[63\]](#)

“ที่จะเรียกพระคริสต์ว่าฉายาของพระเจ้านั้นก็คือที่จะกล่าวว่าในพระองค์นั้น ความเป็นอยู่และธรรมชาติของพระเจ้าได้ถูกแสดงอย่างสมบูรณ์แบบ และในพระองค์นั้นสิ่งที่มองไม่เห็นก็เป็น ที่เห็นได้”[\[64\]](#)

2. ในความสัมพันธ์ต่อสรรพสิ่งทั้งหมด 1:15ข-17

1:15ข “บุตรหัวปี” (คำกรีก *πρωτοτοκος*) อาจแสดงถึงไม่ว่าลำดับก่อนในเวลาหรือความสูงสุดใน ตำแหน่ง (นั่นคือ อำนาจอธิปไตย เปรียบเทียบ [ข้อ 18; อพย. 4:22; สดค. 89:27;รม. 8:29; ฮบ. 1:6; ว. 1:15](#)) มันอาจแสดงถึงทั้งสองอย่างของคุณสมบัติเหล่านี้ก็ด้วย ดูเหมือนทั้งสองอย่าง นี้ถูกกล่าวถึงที่นี่ [\[65\]](#) พระคริสต์ทรง *อยู่ก่อน* “สรรพสิ่งทั้งหมด” ใน *เวลา* และพระองค์ทรง *อยู่เหนือ* “สรรพสิ่งทั้งหมด” ใน *สิทธิอำนาจ* อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงบริบท ([ข้อ 16-20](#)) การเน้นหลักดูเหมือนจะอยู่ที่อำนาจอธิปไตยของพระองค์[\[66\]](#) สิ่ง “บุตรหัวปี” ไม่ได้หมายถึง ก็คือว่า พระคริสต์ทรงเป็นผู้มีชีวิตที่ได้ถูกสร้างก่อน ซึ่งพวกอาเรียนสมัยโบราณได้เชื่อและ พยานพระเยซูว่าสมัยใหม่สอน[\[67\]](#) สิ่งนี้ก็ชัดเจนเพราะข้อ 16-18 กล่าวว่า พระคริสต์ได้มี ชีวิตอยู่ก่อนทุกสิ่งและพระองค์เองทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง พระคัมภีร์ตอนอื่นๆที่ยืนยันถึงความ รับผิดชอบของพระองค์ต่อการทรงสร้าง (เปรียบเทียบ [ยน. 1:3; 3:16; รม. 8:29; ฮบ. 1:6; 11:28; 12:23](#)) ใน [ยอห์น 3:16](#) คำว่า “ได้ก่อให้เกิดผู้เดียว” (คำกรีก *μονογενης*) หมายถึง ประเภทของพระองค์เท่านั้น ไม่ใช่ “ได้ถูกสร้างก่อน” (*πρωτοτισκος*)

“แม้ว่ามันเป็นไปได้ในเชิงไวยากรณ์ที่จะแปลสิ่งนี้ว่า ‘บุตรหัวปี ใน การทรง สร้าง’ บริบทก็ทำให้สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้เนื่องด้วยเหตุผลห้าประการ (1) ประเด็นทั้งหมดของ พระคัมภีร์ตอนนี้ (และพระธรรมนี้) คือที่จะแสดงถึง ความเหนือกว่าของพระคริสต์ *เหนือ* ทุกสิ่ง (2) ข้อความอื่นๆเกี่ยวกับพระ คริสต์ในพระคัมภีร์ตอนนี้ (เช่น พระผู้สร้างทุกสิ่ง [\[1:16\]](#) ผู้ผดุงการทรงสร้าง

[ข้อ 17] และอื่นๆ) บ่งบอกอย่างชัดเจนถึงลำดับก่อนและความเหนือกว่าของพระองค์เหนือการทรงสร้าง (3) ‘บุตรหัวปี’ ไม่สามารถเป็นส่วนหนึ่งของการทรงสร้างถ้าพระองค์ได้สร้าง ‘ทุกสิ่ง’ บุคคลหนึ่งไม่สามารถสร้างตัวเองได้ (พยานพระยะโฮวาห์เพิ่มคำว่า ‘อื่น’ หกครั้งในพระคัมภีร์ตอนนีใน *ฉบับแปลนิเวิลด์* ของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาแนะนำว่าพระคริสต์ได้สร้างสิ่งอื่นๆ ทั้งหมดหลังจากที่พระองค์ได้ถูกสร้าง! แต่คำว่า ‘อื่น’ ไม่อยู่ในภาษากรีก) (4) ‘บุตรหัวปี’ ได้รับการนรมัสการจากทูตสวรรค์ทั้งหมด ([ฮบ. 1:6](#)) แต่สรรพสิ่งไม่ควรได้รับการนรมัสการ ([อพย. 20:4-5](#)) (5) คำกรีกสำหรับคำว่า ‘บุตรหัวปี’ คือ *โพรโททอคอส* ถ้าพระคริสต์เป็น ‘ผู้ที่ได้ถูกสร้างก่อน’ คำกรีกจะเป็น *โพรโททิสซิส*” [68]

1:16

พระคริสต์ทรงเป็น *พระเจ้าผู้เริ่มต้น* ของสรรพสิ่ง (“ในพระองค์” ข้อ 16ก) “ทุกสิ่ง” ในทุกๆ ที่จากทุกๆ แห่ และจากทุกๆ ตำแหน่งได้เริ่มต้นกับพระองค์ พระเจ้าได้เป็นสื่อกลางการเริ่มต้นของชีวิตสำหรับจักรวาลทั้งสิ้นผ่านทางพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ [ยน. 1:3, 10](#); [ฮบ. 1:2](#)) พระคริสต์ทรงเป็นองค์สถาปนิกของการทรงสร้าง เปาโลได้กล่าวถึงตำแหน่งที่หลากหลายของทูตสวรรค์ กล่าวคือ “สิ่งที่มองไม่เห็น... เทพผู้ครอง” และ “ศักดิ์เทพ” ท่านอาจได้ใช้คำศัพท์ของพวกกรูสอนเท็จผู้ซึ่งได้สอนลำดับชั้นมากมายภายในแวดวงของทูตสวรรค์ [69] หรือลำดับชั้นเหล่านี้อาจมีอยู่อย่างแท้จริง ในลัทธิออสติกและในการพัฒนาดั้งเดิมของมันในเมืองโคโลสี เหล่าทูตสวรรค์ได้รับความเคารพซึ่งขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่เชื่อมกันโดยทั่วไปของพวกเขา บางทีตำแหน่งต่างๆ ของอำนาจทั้งหลายในสวรรค์สถานถูกกล่าวถึงที่นี่ (ข้อ 16) [70] ดังนั้นเปาโลได้อ้างว่าพระคริสต์ทรงเหนือกว่าทูตสวรรค์ทั้งสิ้นทั้งดีและไม่ดี (เปรียบเทียบ [ฮบ. 1:1-14](#)) [71]

“เหล่าทูตสวรรค์ ที่ดี ไม่สามารถเพิ่มสิ่งใดก็ตามเข้ากับคุณสมบัติแห่งความมั่งคั่งและแหล่งต่างๆ ที่ผู้เชื่อมีในพระคริสต์ได้ เหล่าทูตสวรรค์ ที่ชั่ว ไม่สามารถแยกพวกเขาจากความรักของพระองค์ได้ ([รม. 8:35-39](#))” [72]

“ถ้ามีการถามว่าไม่ว่าอำนาจฝ่ายวิญญาณที่พระคริสต์ได้กำจัดบนกางเขนจะถูกถือว่ามีตัวตนหรือไม่มีตัวตนหรือไม่ นั่น บางทีคำตอบคือ ‘ทั้งสอง’ ไม่ว่า

อำนาจจะเป็นอะไรก็ตาม จากประเภทใดก็ตามที่ถือวิญญาณของมนุษย์ไว้เป็น
ทาส พระคริสต์ได้แสดงพระองค์เองที่จะเป็นเจ้านายของพวกเขา และบรรดา
ผู้ที่รวมกับพระองค์โดยความเชื่อก็“ไม่มีความจำเป็นที่จะกลัวพวกเขา” [73]

พระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนของสิ่งทรงสร้าง (“โดยพระองค์” ข้อ 16๗) พระองค์ได้บรรลุการ
ทรงสร้าง (เปรียบเทียบ [ยน. 1:3](#); [ฮบ. 1:2](#)) พระองค์ทรงเป็นทั้งพระผู้ออกแบบและพระผู้สร้าง
ของการทรงสร้าง

พระคริสต์ทรงเป็น เป้าหมาย ของสิ่งทรงสร้าง (“เพื่อพระองค์” ข้อ 16๗) ประวัติศาสตร์กำลัง
เคลื่อนไปสู่เป้าหมาย เมื่อจักรวาลที่ถูกสร้างทั้งสิ้นจะยกย่องพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [1 คร. 15:25](#); [ฟป. 2:10-11](#); [วว. 19:16](#)) [74]

“หลายขั้นตอนก็เกี่ยวข้องในการก่อสร้างอาคารที่มั่นคง แรกสุด ผู้ออกแบบ
อาคารได้ออกแบบอาคารและเตรียมแผนการและรายละเอียดตามความ
ปรารถนาที่ได้แสดงออกของเจ้าของ จากนั้นแผนการก็ถูกส่งเพื่อการประมูล
ราคาโดยผู้สร้างหรือผู้ทำสัญญา และผู้สร้างก็รับรอง หลังจากความสำเร็จของ
ดึก มันก็ถูกครอบครองโดยเจ้าของที่ได้อุทิศต่อการใช้ที่ถูกตั้งใจไว้ของมัน
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ใช่เป็นแค่ผู้สร้างจักรวาลเท่านั้น พระองค์ทรงเป็น
ผู้ออกแบบและเจ้าของของจักรวาลอีกด้วย ทุกสิ่งได้ถูกสร้าง ใน พระองค์
(แผนการนิรันดร์สำหรับการทรงสร้างก็อยู่ในพระองค์) โดยพระองค์
(พระองค์ได้กระทำในฐานะผู้สร้าง) และ เพื่อ พระองค์ (การทรงสร้างเป็น
ของพระองค์และต้องสะท้อนพระสิริของพระองค์)” [75]

“เป็นเวลาหลายศตวรรษ พวกนักปรัชญากรีกได้สอนว่าทุกสิ่งจำเป็นต้องมี
สาเหตุหลัก สาเหตุที่เป็นเครื่องมือ และสาเหตุสุดท้าย สาเหตุหลักคือแผนการ
สาเหตุที่เป็นเครื่องมือคืออำนาจ และสาเหตุสุดท้ายคือจุดประสงค์ เมื่อมาสู่
การทรงสร้าง พระเยซูคริสต์ทรงเป็นสาเหตุหลัก (พระองค์ได้วางแผนมัน)
สาเหตุที่เป็นเครื่องมือ (พระองค์ได้สร้างมัน) และสาเหตุสุดท้าย (พระองค์ได้
ทำมันเพื่อความโปรดปรานของพระองค์เอง)” [76]

เปาโลได้ใช้คำกริยา “สร้าง” สองครั้งในข้อ 16 ในครั้งแรก มันอยู่ในกาลอดีตของภาษากรีก และอ้างอิงถึงการทรงสร้างว่าเป็นการกระทำ ในครั้งที่สอง มันอยู่ในกาลสมบุรณ์ของภาษากรีก ซึ่งพรรณนาว่า “. . .จักรวาลยังคงเป็นอนุสรณ์และข้อพิสูจน์ของอำนาจสร้างสรรค์ของพระองค์”^[77]

1:17 พระคริสต์ทรงเป็น *สิ่งที่มาก่อน* สิ่งทรงสร้าง (“ก่อนทุกสิ่ง” ข้อ 17ก) การเปิดเผยนี้แยกพระคริสต์จากทุกสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นอย่างชัดเจน “พระองค์” มีพลังของ “พระองค์และไม่มีคนอื่น” ในตัวบทกรีก คำนี้เป็นคำสรรพนามที่ใช้เมื่อประธานและกรรมเป็นคนเดียวกันหรือสิ่งเดียวกัน พระองค์ทรงอยู่ก่อนทุกสิ่งในทางโลก (มีชีวิตอยู่ก่อน) และอย่างมีสิทธิอำนาจ (อธิปไตย)^[78] การยืนยันนี้รวมกับการยืนยันก่อนหน้านี้ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีของสรรพสิ่ง (ข้อ 15ข) ก็พิสูจน์ว่าพระคริสต์ไม่ได้เป็น “สิ่งทรงสร้าง” (สิ่งมีชีวิตที่ ถูกสร้างขึ้น) ถ้าพระองค์ได้เป็น พระองค์คงได้สร้างพระองค์เอง ที่จะทำอย่างนั้น พระองค์คงได้มีชีวิตอยู่ก่อนที่พระองค์ได้มีชีวิตอยู่ ซึ่งไร้สาระและเป็นไปไม่ได้!

“วลี ‘ก่อนทุกสิ่ง’ สรุปลักษณะแท้ของชื่อเรียกของพระองค์ในฐานะ ‘บุตรหัวปี ก่อนสรรพสิ่ง’ กันความเป็นไปได้ใดๆ ของการตีความที่จะหมายถึงว่า พระองค์เองทรงเป็นส่วนหนึ่งของระบบที่ถูกสร้างขึ้น (ถึงแม้ว่าเป็นส่วนแรก และหลัก)”^[79]

พระคริสต์ทรงเป็น *ผู้ค้ำจุน* แห่งสิ่งทรงสร้าง (“ยึดเข้าด้วยกัน” ข้อ 17ข) พระคริสต์ทรงเป็นบุคคลที่สงวนและรักษาไว้ซึ่งการมีชีวิตของสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง พระเจ้าพระบิดาได้มอบหมายการบริหารจัดการอาณาจักรจักรวาลของพระองค์แก่พระเจ้าพระบุตร^[80]

“พระองค์ทรงเป็นหลักการของการทำงานร่วมกันในจักรวาล พระองค์ทรงประทับตราเอกภาพและความร่วมกันนั้นเหนือสิ่งทรงสร้างซึ่งทำให้มันเป็นโลกแทนที่จะเป็นความยุ่งเหยิง”^[81]

“ที่จริงกฎทุกอย่างของวิทยาศาสตร์และธรรมชาติเป็นการแสดงออกของความคิดของพระเจ้า โดยกฎเหล่านี้และโดยความคิดของพระเจ้านั้น จักรวาลก็แขวนไว้ด้วยกันและไม่ได้กระจัดกระจายในความยุ่งเหยิง”[82]

“ดังนั้นความคิดก็ผ่านจากการทรงสร้างไปยังการรักษาไว้”[83]

ข้อ 17 สรุปความคิดของข้อ 15-16 และทำให้ข้อความของความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับสิ่งทรงสร้างสมบูรณ์

3. ในความสัมพันธ์กับคริสตจักร 1:18-20

จนเดี๋ยวนี้ ทุกสิ่งที่เปาโลได้เขียนเกี่ยวกับพระคริสต์นั้น บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆ ก็ได้เปิดเผยอีกด้วย แต่สิ่งที่ตามมาในข้อ 18 เป็นของเปาโลโดยเฉพาะ

ใน [1 โครินธ์ 12:12-31](#) และ [โรม 12:4-8](#) เปาโลได้ใช้ร่างกายของมนุษย์ที่จะอธิบายถึงเอกภาพและความหลากหลายที่มีในคริสตจักร ที่นี้ท่านได้ใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงอำนาจอธิปไตยของพระคริสต์เหนือคริสเตียน (เปรียบเทียบ [อฟ. 4:11-13](#)) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราให้สิทธิอำนาจและคำสั่งแก่พระกายของพระองค์[84]

1:18 คำว่า “ศิระษะ” (คำกรีก *เคฟาเล*) ที่นี้ไม่ได้ชี้ไปยังพระคริสต์ในฐานะผู้ปกครองของคริสตจักร แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างนั้น แต่ชี้ไปยังการที่พระองค์ทรงเป็นการเริ่มต้นและแหล่งที่มาในการทรงสร้างและการได้[85]

“ในสมัยของเปาโล ตามจิตวิทยาอันเป็นที่นิยมทั้งของกรีกและฮีบรูนั้น มนุษย์ได้ใช้เหตุผลและได้ตั้งใจไม่ใช่ ‘ด้วยศิระษะของเขา’ แต่ ‘ในใจของเขา’ . . .”[86]

พระองค์ทรงมีอำนาจอธิปไตยเพราะว่าพระองค์ทรงเป็น “ผู้แรกที่เป็นขึ้นจากตาย” พระคริสต์ทรงเป็น “การเริ่มต้น” ของคริสตจักรในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นอำนาจและแหล่งแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร พระองค์ได้มาเป็นสิ่งนี้ ณ การเป็นขึ้นจากของพระองค์เมื่อพระองค์

ได้มาเป็น “ผู้แรกที่ฟื้นขึ้นจากตาย” ใน *เวลา* พระคริสต์ทรงเป็นบุคคลแรกที่จะฟื้นขึ้นจากตาย ด้วยร่างกายที่มีสง่าราศีคือไม่ตายอีก พระองค์ได้ทำลายการจับยึดของความตายที่มนุษย์ (1 คร. 15:20, 23) ดังนั้นพระคริสต์ทรงเป็นเอกในการทรงสร้างใหม่ คือ คริสตจักรอีกด้วย เช่นเดียวกับในการทรงสร้างเก่า (ข้อ 16-17)

“เปาโลไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูเป็นบุคคลแรกที่จะถูกทำให้ฟื้นขึ้นจากตาย เพราะว่าพระองค์ไม่ได้เป็นอย่างนั้น แต่พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดของทุกคนที่ได้ฟื้นขึ้นจากตาย เพราะว่าปราศจากการฟื้นขึ้นจากตายของพระองค์นั้น มันก็ไม่สามารถมีการฟื้นขึ้นจากตายสำหรับคนอื่นๆ ได้ (1 คร. 15:20-23)”[87]

“*โทรโททอคอส* [“บุตรหัวปี”] ที่ถูกใช้ในสองส่วนของพระคัมภีร์ตอนนี้ (ข้อ 15, 18) รวมความใหญ่ยิ่งของพระองค์ในสองขอบเขต คือ การทรงสร้างและความรอด (เปรียบเทียบ กจ. 26:23)”[88]

1:19

จุดประสงค์สำหรับความเป็นเอกของพระองค์ในการทรงสร้างใหม่คืองานการทำให้คืนดีของพระบุตร (ข้อ 20) ข้อ 19-23 ให้เหตุผลที่เปาโลสามารถกล่าวสิ่งที่ท่านเพิ่งได้กล่าวไปเกี่ยวกับความใหญ่ยิ่งของพระคริสต์

ภายหลังในวรรณกรรมของนอสติค “ความสมบูรณ์” (คำกรีก *เพล โรมา*) ได้อ้างอิงถึงชุดทั้งหมดของการส่งผ่านออกมาของทูตสวรรค์ที่สมควรเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ [89] ที่นี้เปาโลได้ใช้คำนี้เพื่อจะหมายถึง ความสมบูรณ์แบบแห่งพระคุณและอำนาจของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ กจ. 5:31, 17:31) ประเด็นของท่านก็คือว่า อำนาจทั้งหมดของพระเจ้าที่อยู่ในพระคริสต์เป็นผลลัพธ์ของการฟื้นขึ้นจากตายของพระองค์ (ข้อ 18) และไม่มีคนกลางคนอื่นใด (เปรียบเทียบ 2:9; อฟ. 1:23; 3:19; 4:13; 1 ทธ. 2:5)

“. . . ความสำคัญของภาษาคือที่จะบ่งบอกว่าความสมบูรณ์แห่งการเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้าได้ถูกจัดจ่อในพระคริสต์ และความครบถ้วนแห่งการมีปฏิสัมพันธ์กับจักรวาลถูกสรุปไว้ในพระคริสต์”[90]

คำกรีกที่แปลว่า “ดำรงอยู่” (*คาทอยเคชาย*) หมายถึง ที่จะดำรงอยู่อย่างถาวร สิ่งนี้ขัดแย้งกับแนวคิดที่ว่า พระคริสต์ได้ครอบครองอำนาจของพระเจ้าเพียงชั่วคราวเท่านั้นซึ่งศาสนาวิทยาศาสตร์คริสเตียนสอน กล่าวโดยย่อ “ความสมบูรณ์” ที่นี้บางที่อ้างอิงถึงอำนาจที่เป็นทางการของพระคริสต์ที่ได้มอบแก่พระองค์หลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ แทนที่จะอ้างอิงถึงอำนาจที่เป็นธรรมชาติของพระองค์ซึ่งเป็นของพระองค์อยู่เสมอโดยอาศัยอำนาจของความเป็นพระเจ้าของพระองค์

1:20

จุดประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในทั้งหมดนี้คือที่จะ “ให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์” ไม่ทางไหนได้ ทำให้การคืนดีเป็นไปได้ ตอนนี้นั้นขึ้นอยู่กับผู้คนที่จะยอมรับการจัดเตรียมของพระเจ้าและ “คืนดี” กับพระเจ้าโดยความเชื่อในพระคริสต์ (2 คร. 5:20)

“ความหมายโดยนัยก็คือว่า จุดประสงค์ วิธี และลักษณะท่าทางของการคืนดี (สุดท้าย) ได้ถูกแสดงออกโดยพระเจ้าแล้ว ไม่ใช่ที่ว่าการคืนดีนั้นได้สมบูรณ์แล้ว”^[91]

“ . . . เปาโลไม่เคยถือว่าการคืนดีเป็นการยินยอมร่วมกันหลังจากความเป็นปฏิปักษ์ร่วมกัน การคืนดีนั้น มุ่งไปที่มนุษย์ ไม่ใช่ มุ่งไปที่พระเจ้าในเส้นทางของมัน มันคือการที่พระเจ้าทำให้มนุษย์คืนดี ‘กับพระองค์เอง’ (ข้อ 20) พระเจ้าไม่เคยมีความจำเป็นที่จะคืนดีกับมนุษย์ พระองค์ทรงรักมนุษย์อยู่เสมอ มันง่ายที่จะเห็นความสำคัญของการถือมุมมองที่ถูกต้องที่นี้เนื่องจากว่าท่าทีของเราต่องานของพระคริสต์และแนวคิดของเราเกี่ยวกับพระเจ้านั้นถูกกระทบ”

^[92]

“ทุกสิ่ง” จะรวมถึงโลกของทูตสวรรค์และสรรพสิ่งเช่นเดียวกับมนุษย์ การตายของพระคริสต์ได้จัดการกับความเสียหายที่ความบาปได้ก่อขึ้นเช่นเดียวกับความผิดของมัน

พระคริสต์ได้ ทำให้ “ทุกสิ่ง . . . ในสวรรค์คืนดี” กับพระองค์เองซึ่งรวมถึงซาตานและเหล่าทูตสวรรค์ของมันในแง่ไหน? พระองค์ไม่ได้ทำในแง่ธรรมดาของการนำพวกเขาไปสู่ความรอด

แต่ในแง่ที่กว้างกว่าของการนำพวกเขาไปสู่การอยู่ภายใต้ร่มพระทัยของพระองค์[93] การตายของพระคริสต์ได้ทำให้ซาตานและเหล่าทูตสวรรค์ของมันสงบ ตอนนี้พวกเขาจะต้องจำนนต่อพระองค์ (เปรียบเทียบกับ 2:15) อย่างที่เวลาที่พระองค์ได้สร้างพวกเขา[94]

พระคัมภีร์ตอนนี้ (1:15-20) ประกอบด้วยหนึ่งในศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ [95] บ่อยครั้งบรรดานักวิชาการได้อ้างอิงถึงข้อ 15-18 ว่าเป็น “ศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่ยิ่งใหญ่”[96] ยิ่งกว่านั้นพวกเขาได้เรียกข้อ 15-20 ว่า “เพลงนมัสการพระคริสต์”[97] รูปแบบของข้อเหล่านี้บางที่เป็นบทกวีอิบรูแทนที่จะเป็นกรีก[98] นักเขียนคนหนึ่งได้อ้างว่าเปาโลได้นำข้อความเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ใน 1:9-23 และ 2:6-15 มาจากแหล่งต่างๆของชาวยิว ไม่ใช่มาจากที่เก็บแห่งแนวคิดทางศาสนศาสตร์ของท่านเองหรือมาจากเพลงนมัสการของคริสเตียนเริ่มแรก[99] บางทีเปาโลได้ทำอย่างนั้น นักวิชาการอีกคนหนึ่งได้แนะนำว่าความใหญ่ยิ่งของพระคริสต์ในพระคัมภีร์ตอนนี้ควรเป็นที่เข้าใจเหนือโทราห์ อาดัมและอิสราเอล[100] สำหรับข้าพเจ้านี้ดูเหมือนจำกั้อย่างไม่จำเป็น

“เพลงนมัสการพระคริสต์แห่ง [โคโลสี 1:15-20](#) เป็นข้อความที่มีพลังเกี่ยวกับตัวบุคคลและงานของพระเยซูคริสต์ ความใหญ่ยิ่งของพระคริสต์เป็นที่เห็นได้ ณ ทุกหนแห่ง ส่วนแรกจดจ่อที่บทบาทที่เป็นเอกของพระองค์ในการทรงสร้าง ขณะที่ส่วนที่สองเน้นถึงงานของพระองค์ในฐานะพระผู้ไถ่ สำหรับคริสเตียนคนใดก็ตามในเมืองโคโลสีในตอนนี้อะไรก็ตามที่อื่นใดในวันนี้ ผู้ซึ่งได้สับสนหรือสับสนเกี่ยวกับบทบาทของพระคริสต์ในโลก หกข้อเหล่านี้เป็นพยานถึงสิทธิอำนาจเต็มของพระคริสต์ซึ่งจะไม่ถูกแบ่งปันกับบุคคล ทูตสวรรค์ หรือปีศาจใดๆ”[101]

การยืนยันสิบสามอย่างเกี่ยวกับพระคริสต์ใน โคลโลสี 1:15-20
1. พระองค์ทรงเป็นฉายาของพระเจ้าผู้ทรงไม่ปรากฏแก่ตา (ข้อ 15)
2. พระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง (ข้อ 15)
3. พระองค์ทรงเป็นผู้ริเริ่มของการทรงสร้าง (ข้อ 16)
4. พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของการทรงสร้าง (ข้อ 16)
5. พระองค์ทรงเป็นเป้าหมายของการทรงสร้าง (ข้อ 16)
6. พระองค์ทรงเป็นสิ่งที่มาก่อนการทรงสร้าง (ข้อ 17)
7. พระองค์ทรงเป็นผู้ค้ำจุนการทรงสร้าง (ข้อ 17)
8. พระองค์ทรงเป็นศิระของคริสตจักร (ข้อ 18)
9. พระองค์ทรงเป็นผู้แรกที่เป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 18)
10. พระองค์ทรงเป็นผู้เป็นเอก (ข้อ 18)
11. พระองค์ทรงเป็นความสมบูรณ์ของพระเจ้า (ข้อ 19)
12. พระองค์เป็นผู้ให้ทุกสิ่งคืนดีกับพระองค์เอง (ข้อ 20)
13. พระองค์เป็นผู้สร้างสันติ (ข้อ 20)

ข. งานของการทำให้คืนดีของพระคริสต์ 1:21-29

เปาโลได้ดำเนินการอธิบายของท่านเกี่ยวกับความใหญ่ยิ่งของพระคริสต์ด้วยการเน้นที่งานแห่งการทำให้คืนดีของพระองค์ต่อไป ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อจะสร้างผู้อ่านของท่านต่อไปในความจริงเต็มทีแห่งการเปิดเผยของพระเจ้า เพื่อว่าพวกครูสอนเท็จที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาจะไม่นำพวกเขาให้หลงไป

1. อย่งที่ได้ประสบโดยชาวโคลโลสี 1:21-23

ถัดไปอักขรทูตนี้ได้เคลื่อนไปสู่การประยุกต์ใช้แห่งการทำให้คืนดีของพระคริสต์

1:21-22

คริสตจักร ณ เมืองโคโลสีเป็นชาวต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ อย่างที่ชัดเจนจากการอธิบายของ เปาโลเกี่ยวกับสถานะก่อนการกลับใจเชื่อของผู้อ่านของท่าน การอ้างอิงของเปาโลถึง “พระกายที่เป็นเนื้อหนัง” ของพระคริสต์น่าจะได้ช่วยให้ท่านแยกแยะมันจากพระกายฝ่ายวิญญาณของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร (ข้อ 18) ยิ่งกว่านั้น ท่านอาจได้อ้างอิงถึงมันเพื่อจะขัดแย้งกับแนวคิดที่ว่าพระคริสต์ไม่ได้มีพระกายทางกายภาพที่แท้จริง[102] หนึ่งในลัทธินอกกรีตของคริสตจักรเริ่มแรกคือโดเซททิสซึม แม้ว่ามันอาจไม่ได้มีโดยทั่วไปตั้งแต่เริ่มแรกใน ค.ศ. 60-62[103] พวกที่ถือลัทธิโดเซททิสซึมได้สอนว่าพระเยซูดูเหมือนว่ามีร่างกายทางกายภาพ พวกเขาได้ตั้งมุมมองนี้บนข้อสังเกตที่ไม่ถูกต้องที่ว่าเนื้อหนังทางกายภาพนั้นชั่วร้ายโดยธรรมชาติ

“. . . การเน้นเช่นนั้นคงได้เป็นป้อมปราการต่อแนวโน้มของนอสติคที่ได้พยายามที่จะสงสัยความเป็นจริงของการตายของพระคริสต์ คือ ผู้แรกของสรรพสิ่งได้รับสถานะของพระองค์ในผู้แรกที่ขึ้นจากตายโดยการประสบกับความเป็นจริงเต็มทีของการตายฝ่ายร่างกาย”[104]

“บริสุทธิ” หมายถึงถูกแยกจากความบาป “ไร้มลทิน” หมายถึงปราศจากตำหนิหรือข้อบกพร่อง “อยู่เหนือการว่ากล่าว” หมายถึง ปราศจากโอกาสสำหรับการวิจารณ์อย่างสิ้นเชิง เปาโลไม่ได้กล่าวถึงความประทุติส่วนตัวของคริสเตียน แต่กล่าวถึงตำแหน่งของเขาหรือของเธอในพระคริสต์

1:23

“ถ้า” แนะนำเงื่อนไขที่ผู้เขียนได้ทักท้วงว่าเป็นจริงต่อความเป็นจริงเพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้งของเขา (เงื่อนไขประเภทแรกในภาษากรีก) เราสามารถแปลมันได้ว่า “เนื่องจาก” เปาโลได้ทักท้วงเอาว่าผู้อ่านของท่านจะทำการที่ท่านได้อธิบายเนื่องจากความพากเพียรนั้น *ปกติ* สำหรับผู้เชื่อแท้ (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:17; ฟป. 1:6; 1 ยน. 2:19)[105] อย่างไรก็ตาม ความพากเพียรในความเชื่อไม่ใช่ *หลีกเลี่ยงไม่ได้* การเลิกเชื่อเป็นความเป็นไปได้แท้จริงที่ซึ่งท่านได้พาดพิงถึงที่นี่ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 4:1-2; และข้ออื่นๆ) มันสำคัญที่จะคงอยู่ในความเชื่อเพื่อจะได้รับ “การรายงานที่ดี” จากองค์พระผู้เป็นเจ้า ณ บัลลังก์ของพระคริสต์ นี่เป็นความเป็นห่วงของเปาโลสำหรับผู้อ่านของท่านที่นี่[106]

เปาโลได้คิดถึงผู้อ่านของท่านว่าเป็นอาคารที่ “ถูกสร้างอย่างมั่นคง” บนรากฐานของบรรดา อัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะ (อฟ. 2:20) ท่านได้เห็นว่าคุณเขานั้นแน่นแฟ้นมั่นคง ไม่ได้ ถูกพัดไปจากฐานของพวกเขาโดยลมแห่งหลักคำสอนเท็จ (เปรียบเทียบ อฟ. 4:14) เนื่องจากว่า แผ่นดินไหวไม่ใช่ไม่ธรรมดาในหุบเขาลีคัส ถ้อยคำของเปาโล (“ไม่ได้โยกย้ายไปจาก ความหวังในข่าวประเสริฐ”) อาจได้ย้ำเตือนชาวโคโลสีถึงความมั่นคงของพวกเขาในอีกแง่ หนึ่ง[107]

“... พวกผู้รับจะต้องนั่งอยู่อย่างมั่นคงในข่าวประเสริฐอย่างที่พระนั่งในวิหาร ของเขาหรือผู้ที่ที่มีทักษะนั่งบนม้าที่คึกคะนอง”[108]

“ข่าวประเสริฐ” ได้มีการแพร่ที่กว้าง “มนุษย์ทุกคนทั่วได้ฟ้า” ต้องเป็นคำพูดที่ขยายเกินความ จริงซึ่งหมายถึงว่า ข่าวประเสริฐได้ไปยังทุกๆ ที่ในแง่โดยทั่วไป (เปรียบเทียบ รม. 15:19)[109] เปาโลได้เปรียบเทียบการวิงวอนและการป่าวประกาศที่กว้างแห่งข่าวประเสริฐกับ การวิงวอนที่เฉพาะและการแพร่ที่ค่อนข้างจำกัดแห่งข่าวสารของพวกเขาครูสอนเท็จ “ผู้รับใช้” คือ ผู้ปรนนิบัติ (คำกรีก คีอา โคนอส)

2. อย่างที่ได้รับใช้โดยเปาโล 1:24-29

เปาโลได้รับหน้าที่ที่พิเศษเพื่อจะบรรลู่ในพระกายของพระคริสต์ ท่านได้ปรนนิบัติข่าวประเสริฐแห่งการทำให้ ก็นดีต่อพวกต่างชาติที่ยังไม่ได้รับการประกาศเป็นหลัก (ข้อ 25) ท่านได้อธิบายถึงพันธกิจของท่านต่อผู้อ่านของ ท่าน แรกสุดเพื่อว่าพวกเขาจะชื่นชมงานแห่งการทำให้ก็นดีของพระเจ้าอย่างลึกซึ้งมากขึ้น และประการที่สอง เพื่อกระตุ้นให้พวกเขามากขึ้นไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่

การทนทุกข์ของเปาโล 1:24

ข้อนี้ “. . . บางที่เป็นที่โศกเศร้ามากที่สุดในจดหมายฉบับนี้”[110]

มันอาจดูเหมือนเหน็บแนมที่ว่าเปาโลได้อยู่ในคุก เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ท่านเพิ่งได้กล่าวไปเกี่ยวกับความสำเร็จ ของข่าวประเสริฐ ดังนั้นท่านได้อธิบายอย่างรวดเร็วว่าความทุกข์ยากต่างๆ ของท่านเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ

ของพระเจ้า และท่านได้ยินดีในสิ่งเหล่านั้น[111] เปาโลสามารถ “ยินดี” ได้เพราะท่านได้รู้ว่าการถูกจำคุกของท่านจะให้ผลประโยชน์แก่ผู้อ่านของท่าน อย่างน้อยก็ผ่านพันธกิจของท่านที่มีต่อพวกเขาในจดหมายฉบับนี้ถ้าไม่ผ่านทางอื่น ยิ่งกว่านั้น ท่านได้ถือว่า “การทนทุกข์” เป็นสิ่งที่ผู้รับใช้คนใดก็ตามของพระคริสต์สามารถคาดหวังได้ (“การมีส่วนร่วมของข้าพเจ้าเพื่อเห็นแก่พระกายของพระองค์”) เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติของโลกที่มีต่อองค์เจ้านายของท่าน (“ในการเติมเต็มสิ่งที่กำลังขาดในความทุกข์ยากของพระคริสต์”)

“... คำว่า *ทลิบเซออน* (AV [NASB และ NIV], ‘ความทุกข์ยาก’) ไม่เคยถูกใช้ในพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการทนทุกข์ใต้อำนาจของพระคริสต์ ดังนั้นเราต้องปฏิเสธความคิดใดๆ เกี่ยวกับคลังความดีอย่างเช่น โรมันคาทอลิกอนุญัตินั้นซึ่งประกอบด้วยการทนทุกข์ของพระคริสต์รวมกับการทนทุกข์ของธรรมิกชนและได้ให้เป็นการยอมสละ

“ถ้าเรามองข้ามการตีความต่างๆ ซึ่งเข้าใจว่าเปาโลได้อ้างอิงถึงการทนทุกข์ที่ได้ถูกเรียกร้องโดยพระคริสต์หรือได้ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์ (แ่งโดยทั่วไปของคำแสดงความเป็นเจ้าของที่ต่อต้านสิ่งนี้) เรายังคงถูกละไว้กับหลายทางเลือก”[112]

มุมมองหนึ่งก็คือว่า วลี “การขาดในความทุกข์ยากของพระคริสต์” อ้างอิงถึงส่วนที่กำหนดไว้ของการทนทุกข์ที่คริสตจักรต้อง ประสบ โดยส่วนรวม ก่อนการสิ้นสุดของยุค (เปรียบเทียบ มธ. 24:6; ฮบ. 11:40; วว. 6:11) [113] อย่างไรก็ตาม แนวคิดนี้ก็แปลกต่อบริบทนี้ ซึ่งเน้นถึงผลงานของการทนทุกข์ของเปาโลที่ได้ถูกกระทำขึ้นต่อสวัสดิภาพของชาวโคโลสี ประเด็นของเปาโลไม่ใช่ที่ว่า การทนทุกข์ของท่านได้ทำให้ชาวโคโลสีผ่อนคลายจาก *การมีส่วนร่วมของพวกเขา* เกี่ยวกับการทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 1:28-29; 2:1-2)

มุมมองที่สองก็คือว่า เปาโลกำลังกล่าวว่า การทนทุกข์ของท่านก็คล้ายกับการทนทุกข์ของพระคริสต์ ทั้งท่านและพระคริสต์ได้ทนทุกข์เพื่อผู้เชื่อคือ พระคริสต์บนการเข่นนั้นและเปาโลในปัจจุบันนี้[114] กระนั้นเปาโลได้เขียนถึงการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่นี่ สิ่งเหล่านั้นเป็นการทนทุกข์ของพระองค์ (พระคริสต์) เอง

มุมมองที่สามก็คือว่า การทนทุกข์ต่างๆของพระคริสต์ที่เปาโลได้อ้างอิงถึงเป็นงานต่างๆที่เสียสละเหล่านั้นซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ละไว้ให้ผู้เชื่อที่จะปฏิบัติ[115] อย่างที่พระคริสต์ได้ทนทุกข์ระหว่างพันธกิจของพระองค์ ดังนั้นเราที่เป็นคริสเตียนต้องทนทุกข์ระหว่างพันธกิจของเรา อย่างไรก็ตาม ถ้าสิ่งนี้คือสิ่งที่เปาโลได้หมายถึง

ทำไมท่านได้กล่าวถึงสิ่งนั้นว่าเป็นความทุกข์ยากของพระคริสต์? มุมมองนี้เช่นเดียวกับสองมุมมองก่อนหน้านี้ที่แสดงถึงการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ แต่การเปิดเผยนั้นดูเหมือนว่าไม่ได้เป็นประเด็นของเปาโลที่นี่

มุมมองที่สี่ ซึ่งเป็นมุมมองที่ข้าพเจ้าชอบก็ถือว่าความทุกข์ยากของพระคริสต์เป็นความทุกข์ยากแท้จริงของพระคริสต์ในตอนนี้ไม่ใช่บนไม้กางเขนแต่ในและผ่านทางเปาโลผู้ซึ่งพระองค์ได้สถิตอยู่ (เปรียบเทียบ [2 คร. 11:23-28](#))[116] เมื่อผู้เชื่อทนทุกข์พระคริสต์ก็ทนทุกข์เช่นกันเพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา (เปรียบเทียบ [กจ. 9:4](#))

“ดังนั้นมันจึงไม่แปลกใจที่เปาโลได้ยินดีในการทนทุกข์ของท่าน เมื่อได้ถูกมองในแง่ของการรวมกันกับพระคริสต์ สิ่งเหล่านั้นได้ถูกเปลี่ยนแปลงและได้ถูกทำให้เป็นโอกาสสำหรับการสามัคคีธรรมกับพระองค์เช่นเดียวกับการเป็นประโยชน์ต่อพระกาย คือ คริสตจักร”[117]

ข่าวสารของเปาโล 1:25-27

1:25 บทบาทของเปาโลใน “ครอบครัวหรือการจัดการครอบครัวของพระเจ้า” (ความหมายตามตัวอักษรของ “การเป็นผู้รักษากราจากพระเจ้า”) ก็คือ ผู้จัดการที่ปรนนิบัติผู้ซึ่งได้อธิบายการเปิดเผยของพระเจ้าอย่างเต็มที่เพื่อผลประโยชน์ของผู้อ่านที่เป็นคนต่างชาติของท่าน

“ท่านเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักร แต่ในแง่ที่ลึกที่สุดท่านเป็นผู้รักษากราของพระเจ้า”[118]

1:26 การเปิดเผยนี้ได้รวมถึง “ความล้าลึก” คำศัพท์นี้ในพระคัมภีร์อ้างอิงถึงความจริงซึ่งไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนแต่เดี๋ยวนี้ได้รับการเปิดเผยโดยพระเจ้า ในโลกของกรีก มันได้อ้างอิงถึงพิธีต่างๆ ที่ลึกลับของลัทธิของชาวต่างชาติซึ่งผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกเท่านั้นที่รู้ การใช้ภาษาของเปาโลก็คล้ายกับการใช้ภาษาของกรีกด้วยความแตกต่างที่ว่าตอนนี้ พระเจ้าได้เปิดเผยเคล็ดลับนี้

“การเคลื่อนไหวของประวัติศาสตร์โลกก็เป็นขบวนการที่เป็นแนวตรงซึ่งได้รับการนำพาโดยจุดประสงค์อันเร้นลับซึ่งได้ถูกกำหนดตั้งแต่เริ่มแรกโดยพระเจ้าองค์เดียว”[119]

พระเจ้าได้ซ่อนการเปิดเผยใหม่นี้ไว้จากการเข้าใจของมนุษย์เพื่อ ยุคต่างๆ [ชนรุ่นต่างๆ] ในอดีต เปาโลได้อธิบายมันอย่างเต็มที่มากขึ้นใน [เอเฟซัส 3:3-9](#) และได้ให้แก่นแท้ของมันที่นั่น นั่นว่า “พระคริสต์สถิตใน [ท่ามกลาง] พวกท่าน [คนต่างชาติ]” (เปรียบเทียบ [รม. 8:10](#); [2 คร. 13:5](#); [กท. 2:20](#); [อฟ. 1:13-14](#); [3:17](#))

“สำหรับพระคริสต์ที่จะสถิต *ท่ามกลาง* คนต่างชาติก็ได้เกี่ยวข้องการอยู่ ในบรรดาผู้ที่เชื่อ พระองค์ได้เป็นและเป็น *ความหวังแห่งศักดิ์ศรี* สำหรับพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะแบ่งปันในศักดิ์ศรีที่จะมาถึงของพระองค์ได้ (เปรียบเทียบ 3:4)”[\[120\]](#)

“ความล้ำลึกนี้ไม่ใช่ *ที่ว่า* คนต่างชาติจะได้รับความรอด แต่ *การที่* พวกเขาสามารถเป็น ‘ผู้รับมรดกร่วม’ อย่างไร ([อฟ. 3:6, KJV](#)) ในระดับเดียวกันกับคนยิวโดยปราศจากกำแพงตรงกลางแห่งเครื่องกั้นระหว่างพวกเขา ([อฟ. 2:12-14](#))”[\[121\]](#)

1:27 การที่พระเจ้าจะช่วย “คนต่างชาติ” ให้รอดไม่ใช่การเปิดเผยใหม่ (เช่น [อสย. 49:6](#)) แต่ที่ว่าพระองค์จะสถิตในพวกเขาและจัดการกับพวกเขาบนพื้นฐานอย่างเดียวกับอย่างที่ว่าพระองค์ได้สถิตและจัดการกับคนยิวก็เป็นการเปิดเผยใหม่[\[122\]](#) บรรดาผู้ที่ได้ปฏิเสธการเปิดเผยนี้ได้ยืนยันว่าคนต่างชาติจะต้องมาเป็นคนยิวก่อนพวกเขาสามารถมาเป็นคริสเตียนได้ (เปรียบเทียบ [กจ. 15:1](#))

“อย่างน้อยลักษณะที่นิยามไว้สี่อย่างของคริสตจักรก็ถูกอธิบายว่าเป็นความล้ำลึก (1) แนวคิดรวบยอดเกี่ยวกับกายของผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อชาวต่างชาติที่ได้รวมกันไปสู่กายเดียวกันก็ถูกถือว่าเป็นความล้ำลึกใน [เอเฟซัส 3:1-12](#) (2) หลักคำสอนของพระคริสต์ที่สถิตอยู่ในผู้เชื่อทุกคน คือแนวคิดรวบยอดของพระคริสต์ที่สถิตอยู่ในท่านก็ถูกเรียกว่าเป็นความล้ำลึกใน [โคโลสี 1:24-27](#) (เปรียบเทียบ คส. 2:10-19; 3:4, 11) (3) คริสตจักรในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์ถูกเรียกว่าความล้ำลึกใน [เอเฟซัส 5:22-32](#) (4) การถูกรับขึ้นไปถูก

เรียกว่าความล้าลึกใน [1 โครินธ์ 15:50-58](#) ความล้าลึกสื่ออย่างเหล่านี้อธิบายถึง คุณสมบัติต่างๆ ที่แยกแยะคริสตจักรจากอิสราเอล”[123]

ผู้เชื่อตามยุคแบบเป็นลำดับพร้อมกับผู้ไม่เชื่อตามยุค (นั่นคือ บรรดานักศาสนศาสตร์แบบ พันธสัญญา) ตีความล้าลึกของ “พระคริสต์ที่สถิตอยู่ในเรา” ว่าเป็นการตระหนักถึงพระสัญญา ของพันธสัญญาเดิมที่ว่าพระเจ้าจะใส่พระวิญญาณของพระองค์ภายในผู้เชื่อ ([อสค. 36:27](#); [เปรียบเทียบ 37:14](#))[124] ผู้เชื่อตามยุคแบบบรรทัดฐานถือว่าความล้าลึกนี้เป็นการเปิดเผยใหม่ ว่าพระคริสต์จะสถิตอยู่ในผู้เชื่อในคริสตจักร [125] ความแตกต่างไม่ใช่อยู่ในความแตกต่าง ระหว่างพระวิญญาณและพระคริสต์ จุดยืนทั้งสองก็เห็นเอกภาพระหว่างพระวิญญาณและ พระคริสต์ ความแตกต่างคือแนวคิดรวบยอดของคริสตจักรแม้ว่าทั้งผู้เชื่อตามยุคแบบเป็น ลำดับและแบบบรรทัดฐานก็เห็นคริสตจักรแตกต่างจากอิสราเอล มุมมองแบบเป็นลำดับถือว่า คริสตจักรเป็นระยะที่ได้ถูกทำนายไว้ในปัจจุบันของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (ของดาวิด) “มุมมองแบบบรรทัดฐาน” ถือว่าคริสตจักรแตกต่างจากอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (ของ ดาวิด) และไม่ได้ถูกทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิม

“มันน่าประทับใจที่ว่าเป็นครั้งที่สามในย่อหน้าเริ่มต้นเหล่านี้ที่หัวข้อ ความหวังได้รับที่หลักในข่าวประเสริฐ (1:5, 23, 27 . . .) นี่เป็นการหมายเหตุ ที่เหมาะสมที่จะขมวดการอ้างอิงอันสั้นนี้ไปยังความล้าลึกแห่งจุดประสงค์ ของพระเจ้าตั้งแต่ก่อนยุคต่างๆ และชนรุ่นต่างๆ และตอนนี้กำลังมุ่ง ไปสู่ จุดสูงสุดแห่งยุคสุดท้ายของมัน”[126]

จุดประสงค์ของเปาโล 1:28

เปาโลได้ป่าวประกาศว่าการเปิดเผยใหม่นี้เป็นความเป็นจริงที่สมบูรณ์ คำว่า *คาทังเกลโลเมน* ที่แปลว่า “ป่าว ประกาศ” บ่งบอกถึงคุณลักษณะที่สมบูรณ์ของมัน

“‘การให้คำปรึกษา’ (*นุเชโทอุเนเทส*) และ ‘การสอน’ (*ดีดาสคนเทส*) อธิบายพฤติกรรมที่ ประกอบสองอย่างแห่งการเทศนาของเปาโล คำแรก . . . เกี่ยวข้องกับความตั้งใจและอารมณ์ และบ่งบอกถึงการเตือน ที่นี้มันเกี่ยวข้องกับผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียน บางทีความคิดก็คือว่าอัครทูต

นี้ได้แสวงหาที่จะกระตุ้นพวกเขาแต่ละคนไปสู่ความต้องการของเขามีต่อพระคริสต์. . . .
'การสอน' ซึ่งบางที่อ้างอิงถึงพันธกิจสำหรับผู้กลับใจเชื่อก็นับถึงความสำคัญของการ
ป่าวประกาศพระวจนะ 'ด้วยปัญญา' ดูเหมือนจะแสดงถึงแนวทางที่การสอนถูกใช้"[127]

การเตือน การหนุนใจ การกระตุ้น การว่ากล่าว ("ว่ากล่าว") และ "การสอน" ที่ถูกนำเสนอผ่านวิธีที่ฉลาด
(เหมาะสม) ก็จำเป็นที่นำทุกคน ("ทุกคน") ไม่ใช่แค่คนจำนวนน้อยที่ได้รับสิทธิพิเศษอย่างเช่นในลัทธินอศตึก
ไปสู่การเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ ("สมบูรณ์") "ในพระคริสต์" เปาโลได้มีการกลับมาที่ใกล้จะมาถึงของพระคริสต์ที่นี้
อย่างที่เราได้สังเกตเห็นได้ปรารถนาที่จะ "ถวาย" ทุกคนที่เติบโตในพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [อฟ. 4:13](#)) เปาโลได้
ป่าวประกาศบุคคลไม่ใช่ปรัชญา จงสังเกตว่าท่านไม่ได้แค่ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ประกาศพระดำริทั้งสิ้นของ
พระเจ้า ("ปัญญาทั้งสิ้น") เป้าหมายของท่านไม่ใช่แค่ที่จะทำให้ผู้คนได้รับความรอด แต่ที่จะนำพวกเขาไปสู่
ความเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์อีกด้วย (เปรียบเทียบ [มธ. 28:20](#))

“ที่นี่อีกครั้งหนึ่ง อาจจะมีการย้ำเตือนอันนุ่มนวลที่ว่า ผู้รับชาวโคโลสีคนใดก็ตามที่ถูกทดลอง
ให้แสวงหาประสบการณ์และปัญญาที่ 'มากกว่า' จากที่อื่นก็ไม่จำเป็นและไม่ควรมองหาที่อื่น
ใดนอกจากพระคริสต์เพื่อ 'ความสมบูรณ์' ของพวกเขา"[128]

“เปาโลได้ใช้เวลาที่จะปรนนิบัติแต่ละบุคคล จงสังเกตการกล่าวซ้ำของ 'ทุกคน' ใน [โคโลสี 1:28](#) ถ้าเราปรนนิบัติต่อผู้เชื่อแค่จำนวนน้อย เรากำลังช่วยคริสตจักรทั้งหมด"[129]

อำนาจของเปาโล 1:29

เปาโลจำเป็นต้องใช้พลังทางร่างกาย จิตใจและวิญญาณในการตรากตรำจนถึงขั้นปลายนี ("เพื่อจุดประสงค์นี้" นั่นคือ
ที่จะนำชาวโคโลสีไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่) บางครั้งท่านจำเป็นต้อง "ต่อสู้" และพยายามต่อสู้กับพวกปฏิบัติในโลก
เช่นเดียวกับเนื้อหนังของท่านเองและมาร อย่างไรก็ตาม "อำนาจ" ที่เหนือธรรมชาติของพระคริสต์ที่สถิตอยู่ก็ได้
ให้พลังงานแก่ท่าน ("ทำงานอย่างมากมายในข้าพเจ้า")

“สำหรับการรวมกันที่น่าประทับใจและเป็นแบบพื้นฐานของคริสเตียนแห่งความพยายามของ
มนุษย์และการช่วยเหลือของพระเจ้า ความตรงกันที่ชัดเจนคือ [ฟิลิปปี 2:12-14](#) แต่มันดำเนินไป
ตลอดพันธสัญญาใหม่"[130]

“ราก [ของคำกรีกที่แปลว่า “งาน” เอนเนิกูเมเนน] โดยทั่วไปอ้างอิงถึงอำนาจที่เหนือธรรมชาติไม่ว่าของพระเจ้าหรือของซาตาน”[131]

“ข้อความทั้งหมดแสดงว่าโดยความเชื่อในพระคริสต์ เราสามารถเชื่อมโยงชีวิตของเรากับแหล่งแห่งกำลังที่ช่วยให้เราที่จะอยู่เหนือความจำกัดทางธรรมชาติของเราได้”[132]

มุมมองของเปาโลเกี่ยวกับพันธกิจของท่านแน่นอนว่าเป็นมุมมองที่สูงส่ง ท่านคงได้สิ้นหวังถ้าท่านไม่ได้เรียนรู้ความเพียงพอแห่งพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของท่าน (2 คร. 12:9)

III. คำเตือนต่อปรัชญาต่างๆของมนุษย์ บทที่ 2

อัครทูตนี้ได้ดำเนินต่อไปที่จะกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะพากเพียรในความจริง จากนั้นท่านได้อธิบายหลักคำสอนแท้จริงของพระคริสต์และได้เปรียบเทียบมันกับหลักคำสอนเท็จของมนุษย์ เป้าหมายของท่านคือที่จะสถาปนาพวกเขาไว้ในความจริงเกี่ยวกับพระคริสต์

“ผู้เชื่อที่ซำของในบทนี้ก็ไม่น่าจะถูกนำไปโดยชนิด ‘ใหม่และปรับปรุง’ ที่ชักชวนและล่อลวงของคริสตศาสนา”[133]

ก. การกระตุ้นให้พากเพียรในความจริง 2:1-7

เปาโลได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะเชื่อและปฏิบัติความจริงแห่งการเปิดเผยของพระเจ้าต่อไป ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อจะกันพวกเขาไว้จากการยอมรับคำแนะนำที่ผิดพลาดของพวกเขาครูสอนเท็จผู้ซึ่งได้แสวงหาที่จะหันเหพวกเขาไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้า

1. ความหวังใยของเปาโล 2:1-5

2:1 เปาโลได้ใช้การเปรียบเทียบทางกีฬาเพื่อจะอธิบายถึงความกังวลและความหวังใยที่ลึกซึ้งของท่านที่มีต่อผู้อ่านของท่านและบรรดาคริสเตียนที่เป็นเพื่อนบ้านของพวกเขา การต่อสู้ของท่าน (1:29) ได้รวมถึงการดิ้นรนและความขัดแย้งที่เจาะจงที่มีต่อพวกเขา “เลาดีเซีย” อยู่ห่างจากเมืองโคโลสีและหุบเขาลีคัสไปทางทิศตะวันตกประมาณ 11 ไมล์ อีกเมืองหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียงคือ

เมืองฮีราบุรี เป็นที่ชัดเจนว่า พวกครูสอนเท็จได้ส่งเสริมมุมมองของพวกเขาในบริเวณทั้งหมดนั้น เปาโลได้รู้สึกห่วงใยต่อคริสเตียนทุกคนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลนี้รวมถึงผู้เชื่อชาวโคโลสีและชาวเลาดีเซีย “ข้าพเจ้าต่อสู้มากเพียงไรเพื่อท่าน” อาจได้หมายถึงว่า ท่านได้คืนรนในการอธิษฐานเพื่อพวกเขา[134]

“หุบเขาลี้ลับไม่ได้ถูกประกาศโดยเปาโลเอง มันชัดเจนจาก [โคโลสี 2:1](#) ว่า ท่านไม่ได้คุ้นเคยกับบรรดาคริสตจักรที่นั่นอย่างเป็นทางการ”[135]

2:2-3

“ใจ” รวมถึงทุกสิ่งในตัวคนภายในซึ่งรวมถึงความคิด (เปรียบเทียบ [สภษ. 23:7](#))

“ใจ ของกิจกรรมทางอภิบาลที่แท้จริงทั้งหมดจะต้องเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าที่จะนำ *บรรดาใจ* ของบรรดาผู้ที่ได้ถูกมอบไว้กับการดูแลของบุคคลหนึ่งไปสู่ ใจ ของพระคริสต์”[136]

“สมบัติ” ของคริสเตียนคือ “ความเข้าใจ” ถิ่นถนัดของเขาหรือของเธอถึงความจริงของพระเจ้า แก่นแท้ของการเปิดเผยของพระเจ้าคือ “พระคริสต์ เอง” (เปรียบเทียบ 1:27) ยิ่งคริสเตียนเข้าใจ การเปิดเผยแท้ของพระเจ้าเกี่ยวกับตัวบุคคลและงานของพระเยซูคริสต์ เขาหรือเธอจะยังสามารถตระหนักและปฏิเสธหลักคำสอนเท็จได้

“ความรักเดียวที่ทะลุทะลวงใจและสันจากใจสามารถก้าวพ้นประเภทของเอกภาพที่เปาโลได้แสวงหาได้ (ดู... 1:4 อีกด้วย)”[137]

“อัครทูตนี้กำลังกล่าวว่าการรับรู้ถึงความจริงของพระเจ้าได้รับผลกระทบอย่างใหญ่หลวงโดยสภาพแห่งความสัมพันธ์ของมนุษย์ภายในพระกายของพระคริสต์”[138]

พระเจ้าได้เปิดเผยทุกสิ่งทีบุคคลหนึ่งจำเป็นต้องรู้ใน “พระคริสต์เอง” เพื่อจะสถาปนาความสัมพันธ์กับพระเจ้า

“ความล้าลึกที่นี้ไม่ใช่ ‘พระคริสต์’ แต่เป็น ‘พระคริสต์’ ที่สมบัติทั้งหมดแห่ง
ปัญญามีในพระองค์...”[139]

“‘ความแน่ใจเต็มที่แห่งความเข้าใจ’ คือ ความเชื่อถือตายตัวที่ว่าท่านความเข้าใจความจริง และนั่นเป็นจริงที่ท่านเข้าใจ มันไม่ใช่แค่ความเชื่อถือที่ชัดเจน
ที่ว่าสิ่งที่ครอบครองความคิดคือความจริงของพระเจ้าแต่ที่ว่าความจริงนี้เป็นที่
เข้าใจอย่างเต็มที่ ความจริงที่ได้ไปสู่การยกนี้ก็มั่นใจว่ามันไม่ได้เข้าใจ
ข้อความของข่าวประเสริฐผิดไป หรือใส่ความหมายที่ข้อความเหล่านั้นไม่ได้
กล่าวถึงลงไป”[140]

“ความคิดที่มีแนวโน้มที่จะถูกล่อลวงมากที่สุดก็คือความคิดที่ได้ไปสู่มุมมอง
อันไม่สมบูรณ์และด้านเดียวเท่านั้นก็ถูกรบกวนและทำให้สับสนอย่าง
ต่อเนื่องด้วยแนวคิดที่ตรงกันข้ามและขัดแย้งซึ่งจากจุดยืนของมันนั้นมันก็
สามารถที่จะไกลเกลียดได้ แต่ถูกบังคับให้แปลกใจว่าไม่ว่ามันได้บรรลุถึง
กรอบความคิดต่างๆของความจริงหรือไม่ ผู้เดินทางที่ได้ทำความคืบหน้า
บางอย่าง แต่เริ่มต้นที่จะสงสัยและโต้เถียงทีละน้อยก็สูญเสียความเชื่อในตัว
เขาเองและแปลกใจไม่ว่าเขาอยู่ในเส้นทางที่ถูกต้องหรือไม่นั้นก็ถูกเตรียม
ให้ฟังคำแนะนำของใครก็ตามผู้ซึ่งอยู่ภายใต้ลักษณะภายนอกของมิตรภาพที่
ไม่สนใจก็อาจแนะนำไปสู่เส้นทางแห่งอันตรายและความพินาศได้”[141]

การคิดว่าแหล่งแห่งปัญญาฝ่ายวิญญาณแท้ก็อยู่ในที่อื่นนอกเหนือจากพระคริสต์ก็สามารถ
ก่อให้เกิดความไม่เป็นระเบียบที่แย่มากในชีวิตคริสเตียนได้ “ความรู้” คือ การเข้าใจแท้ และ
“ปัญญา” คือ ความจริงแท้ (เปรียบเทียบ 1:9)

“ความรู้คือการเข้าใจความจริง ปัญญาคือการประยุกต์ใช้การเข้าใจความจริง
กับชีวิต ความรู้คือการตัดสินใจที่สุขุมและปัญญาคือการกระทำที่สุขุม ทั้งสองก็
พบได้ในพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [รม. 11:33](#); [1 คร. 12:8](#))”[142]

“ปัญญาเป็นผลจากการทะลุทะลวงไปสู่ความรู้^{นี้} ความรู้คือการศึกษและ ปัญญาคือผลของการศึกษา”[143]

“คำว่า *อะโพครุฟอย* (AV [และ NASB], ‘ซ่อน’) ถูกเน้นโดยตำแหน่งและเมื่อพิจารณาถึงสิ่งนี้มันก็เป็นไปได้ที่เปาโลอาจมีบางสิ่งที่คล้ายกับศาสนาต่างๆ ที่ลึกลับในความคิดของท่าน ในศาสนาเหล่านั้น หลังจากระยะเวลาอันยาวนานของการอบรมและแนะนำนั้น ผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกได้รับอนุญาตที่จะปรากฏ ณ การแสดงที่คล้ายกับละครกรททุกซ์ โดยการแสดงนั้น ผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกจะต้องมีประสบการณ์กับการเข้าส่วนกับพระของเขา คำแนะนำที่ได้ให้มาก่อนหน้านั้น ได้ช่วยให้ผู้ที่เข้าเป็นสมาชิกเข้าใจละครนั้นได้ พิธีนั้นคงจะเป็นความลึกลับสำหรับคนภายนอก[144]

2:4-5

คำอธิบายของเปาโลถึงคริสตจักรเมืองโคโลสีว่า “วินัยที่ดีของท่าน” (หรือระเบียบที่ดี) ก็พรรณนาถึงกองร้อยของทหารที่มีวินัยอย่างดีซึ่งยืนอยู่ในแถวตรง คำกรีก *สเทอเรโอมา* หมายถึง “เสถียรภาพ” และปรากฏที่นั่นในพันธสัญญาใหม่

มัน “. . . แสดงให้เห็นว่าลักษณะในความเชื่อของชาวโคโลสีซึ่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ชมเชยมันต่อการสังเกตและถ้อยคำสรรเสริญของอัครทูตนี้ กล่าวคือธรรมชาติที่ไม่ยอมของมัน หรือความแข็งแรงแห่งการยึดมั่นของมัน ต่อเป้าหมายเดียวของมันคือพระคริสต์”[145]

จนเดี๋ยวนี้ผู้เชื่อได้ถือจุดยืนของพวกเขาต่อต้านพวกครูสอนเท็จ แต่เปาโลได้เกรงว่าสภาพนี้อาจเปลี่ยนไป ท่านไม่ได้ต้องการให้พวกครูสอนเท็จพูดเกลี้ยกล่อมให้พวกเขาเชื่อบางสิ่งที่เท็จโดยข้อโต้แย้งที่หลอกลวง

“ความหมายโดยนัยที่ว่าเปาโลสามารถเห็นสภาพของเรื่องราว ณ เมืองโคโลสีอย่างแท้จริง ไล่นั้น (‘ยินดีและเห็นระเบียบที่ดีของท่าน’) ก็ถูกตั้งใจให้เป็นการแสดงออกมากขึ้นของสิ่งที่ท่านหวังจะเห็นว่ามันเป็นไปได้”[146]

“การระลึกถึงอันสุดท้ายนี้ต่อความเชื่อที่ก่อตั้งการผนวกกับ 1:4 และดังนั้นก็
ไว้วงเล็บการขอบคุณที่แทรกแซงและข้อความส่วนตัวทั้งสิ้นในฐานะการ
แสดงออกของความเชื่อนั้น. . .”[147]

2. การกระตุ้นของเปาโล 2:6-7

“ข้อ 6 และ 7 ครอบครองตำแหน่งที่สำคัญในจดหมายนี้ สองข้อนี้ทำหน้าที่เป็นพื้นฐานของการ
ปฏิสัมพันธ์ของเปาโลกับความเห็นนอกรีตที่เมืองโคโลสี (ข้อ 8-23) จากการที่ได้สรุปส่วนมาก
ของสิ่งที่ได้ถูกเขียนขึ้นในจดหมายฝากฉบับนี้แล้ว”[148]

2:6

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เปาโลได้หนุนใจผู้อ่านของท่านที่จะติดตามพระคริสต์ *ต่อไป* ในความ
สอดคล้องกับคำสอนที่มีหลัก (“ตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว”) ที่ได้ส่งผลต่อการกลับใจเชื่อ
ของพวกเขา[149] ประเด็นของท่านไม่ใช่ที่ว่า เมื่อชาวโคโลสีได้มาเป็นคริสเตียนโดยความเชื่อ
พวกเขาควรจะดำเนินโดยความเชื่อต่อไป นี่ก็ชัดเจนจากถ้อยคำของเปาโลที่แปลว่า “ได้รับ”
ตามปกติมันอ้างอิงถึงการรับความจริงผ่านการส่งผ่าน (เปรียบเทียบ 4:6; 1 คร.
11:23; 15:1, 3; กท. 1:9, 12) มันก็ชัดเจนจากถ้อยคำนี้ “ตามที่ได้รับการสอนมาแล้ว” (ข้อ 7)
และบริบทอีกด้วย (ข้อ 4-5, 8)

“พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นวลีที่เปาโลไม่ได้ใช้ในที่อื่นเลยก็ต่อต้านความคิดเท็จ
สามอย่างเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอด สิ่งเหล่านี้คือ ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (“พระคริสต์”)
ที่ลัทธิิวได้ปฏิเสธ ความเป็นมนุษย์ของพระองค์ (“พระเยซู”) ที่พวกโคเซทติกได้ปฏิเสธ และ
อำนาจอธิปไตยของพระองค์ (“องค์พระผู้เป็นเจ้า”) ที่การสอนเท็จที่หลากหลายได้ปฏิเสธ

“. . . ที่นี้เปาโลพบปะสองรูปแบบของความคิดเห็นนอกรีตแบบนอสติก
เกี่ยวกับตัวบุคคลของพระคริสต์ (การตระหนักถึงพระเยซูตามประวัติศาสตร์
ในความเป็นมนุษย์แท้จริงของพระองค์ต่อต้านนอสติกแบบโคเซทติก อัถ-
ลักษณะของพระองค์แห่งพระคริสต์หรือพระเมสสิยาห์พร้อมกับพระเยซูตาม
ประวัติศาสตร์ก็ต่อต้านนอสติกแบบเฮอริเนียน และการยอมรับถึงพระองค์
ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า)”[150]

“เนื่องจากว่าแง่พื้นฐานของ *คูริออส* [“เจ้านาย”] เป็นแง่พื้นฐานของผู้เหนือกว่าต่อผู้ต่อยกว่า (เจ้านายต่อทาส กษัตริย์ต่อประชาชน พระต่อผู้นมัสการ) พร้อมกับสิทธิ์ที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการของผู้เหนือกว่าที่จะสั่งหรือจัดการผู้ต่อยกว่า (ดู 3:22 และ 4:1 อีกด้วย) ทุกคนคงได้ตระหนักว่าการยอมรับพระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้รวมถึงการจำนนของผู้เชื่อต่อพระคริสต์นี้และความพร้อมที่ไม่มีเงื่อนไขที่จะกระทำในการเชื่อฟังพระองค์”[\[151\]](#)

บรรดาผู้สนับสนุน “ความรอดแบบเจ้านาย” ก็มีปัญหาเมื่อพวกเขาไปไกลกว่าข้อความนี้ จุดยืนของพวกเขาก็คือว่า นอกจากว่าบุคคลหนึ่งเชื่อฟังอย่างคงเส้นคงวา เขาหรือเธอก็ไม่ได้ยอมรับพระคริสต์อย่างแท้จริง แต่พวกเขาก็ไม่ได้เจาะจงว่าการคงเส้นคงวาที่บุคคลหนึ่งต้องเป็นนั่นเป็นอย่างไรร

2:7

ลักษณะสี่อย่างอธิบายถึงคริสเตียนที่ดีในข้อนี้ ประการที่หนึ่ง เขาหรือเธอ “หยั่งรากอย่างแน่นหนา” อย่างเช่นต้นไม้ นั่นคือ “การบังเกิดใหม่” ประการที่สอง เขาหรือเธอกำลังถูก “สร้างขึ้น” อย่างเช่นอาคาร (เปรียบเทียบ [1 ปต. 2:2](#)) ประการที่สาม เขาหรือเธอกำลังมั่นคงมากขึ้น (“ได้รับสถาปนา”) “ในความเชื่อของพวกเขา” ประการที่สี่ เขาหรือเธอสำแดงผลของการขอบคุณอย่างต่อเนื่อง (“ไหลล้นด้วยการสำนึกคุณ”) รูปแบบของคำกริยาที่เติม -ing หรือ -ed ทั้งสี่ในฉบับทริกก็อธิบายลักษณะเหล่านี้ อันแรกอยู่ในกาลสมบุรณ์ซึ่งบ่งบอกถึงการยอมรับเริ่มแรกของชีวิตใหม่ สามอันหลังก็อยู่ในกาลปัจจุบันซึ่งเปิดเผยแนวทางต่างๆที่ชีวิตใหม่ควรแสดงออกตัวมันเองอย่างต่อเนื่อง

“อย่างที่มีมันได้เป็นนั่น ความเชื่อเป็นซีเมนต์ของอาคาร...”[\[152\]](#)

“พระคัมภีร์ตอนนี้อาจบ่งบอกว่าบรรดาผู้ที่ขาดความรู้สึกที่ลึกแห่งการขอบคุณแต่ พระเจ้าก็เล็งต่อความสงสัยและการหลอกลวงฝ่ายวิญญาณ”

[\[153\]](#)

“วิญญาณที่ขอบคุณเป็นเครื่องหมายของการเป็นผู้ใหญ่แบบคริสเตียน เมื่อผู้เชื่อเต็มไปด้วยการขอบคุณ เขากำลังสร้างความคืบหน้าอย่างแท้จริง!”^[154]

“การเน้นที่การขอบคุณก็ปรากฏชัดอย่างมากในจดหมายฝากฉบับนี้”^[155]

“อย่างเช่นใน รม. 1:16-17 และ กท. 1:11-12 สองข้อนี้ก็จัดเตรียมประโยคสรุปที่สั้นของประเด็นหลักที่จะถูกสร้างขึ้นในเนื้อหาของจดหมายนี้เพื่อจะทำหน้าที่เป็นหัวข้อต่อสิ่งที่ตามมา. . .”^[156]

การดำเนินชีวิตของคริสเตียน	
“ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1:10)	“ดำเนินชีวิตในพระองค์”(2:6)
• การเกิดผล (1:10)	• หยั่งราก (2:7)
• การเติบโตเหมือนต้นไม้ (1:10)	• ก่อร่างสร้างขึ้นเหมือนอาคาร (2:7)
• การได้รับกำลัง (1:11)	• มั่นคง (2:7)
• การขอบคุณ (1:12)	• การขอบคุณ (2:7)

ก. หลักคำสอนแท้เกี่ยวกับพระคริสต์ 2:8-15

ในส่วนนี้ เปาโลได้เปิดเผยสิ่งที่ผู้เชื่อชื่นชมในพระคริสต์เพื่อที่จะหนุนใจให้พวกเขายังคงสัตย์ซื่อต่อการเปิดเผยแท้ที่พวกเขาได้รับและเชื่อ

“ตอนนี้อัครทูตนี้ทำการโจมตีโดยตรงที่สุดต่อ ‘ความเห็นนอกรีตในเมืองโคโลสี’ พระคัมภีร์ตอนนี้ทั้งหมด เต็มไปด้วยความยุ่งยากต่างๆ ทางการศึกษาและเรียกหาการเอาใจใส่ที่ใกล้ชิดขึ้นต่อการใช้ถ้อยคำและข้อโต้แย้งของมันมากกว่าส่วนใดๆ ของจดหมายฝากฉบับนี้”^[157]

“2:8 ทำหน้าที่เป็นหัวข้อและประโยคเริ่มแรกของหัวข้อของส่วนนี้ในรูปแบบที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปแบบมาตร:

8ก การประณามเชิงโต้แย้ง 16-23

8ข ตามพระคริสต์ 9-15”[\[158\]](#)

“สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนก็คือว่าพวกครูสอนเท็จได้ปรารถนาให้ชาวโคโลสีที่จะยอมรับสิ่งที่สามารถถูกเรียกว่า นอกเหนือจากพระคริสต์ เท่านั้น”[\[159\]](#)

2:8 เปาโลได้เริ่มต้นด้วยการเตือนผู้อ่านของท่านที่จะไม่ถูกลักพาตัว (ถูกนำไปเป็น “เชลย”) หรือถูกนำไปทางร่างกาย (คำกรีก *ซูลักกุกอน*) อย่างที่ผู้ที่จับคนและขายให้เป็นทาสทำ[\[160\]](#)

“ปรัชญา” นี้เป็นการปรากฏครั้งเดียวของคำนี้ในพันธสัญญาใหม่ *ที่นี้* มันไม่ได้อ้างอิงถึงการศึกษาคำถามต่างๆพื้นฐานเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์และความหมายของชีวิต มันอ้างอิงถึง “หลักการต่างๆ” ทางโลก ซึ่งเป็นการคาดคะเนและแนวคิดของพวกครูสอนเท็จที่ไม่ได้มีพื้นฐานในการเปิดเผยของพระเจ้า แนวคิดเหล่านี้ได้มาจาก “ขนบธรรมเนียม” ของมนุษย์เท่านั้น

“. . . ปรัชญาเท็จเป็นเหมือนชายตาบอดที่มองหาแมวตัวดำในห้องมืดที่มันไม่ได้อยู่ที่นั่นมันไม่มีความหวังสำหรับการค้นหาความจริงของมัน” [\[161\]](#)

“ขึ้นอยู่กับความหมายทางภาษาศาสตร์ ณ จุดนี้อย่างมาก ถ้าโดยปรัชญานั้นเราหมายถึงการเสาะหาความชัดเจนและความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นจริงทั้งสิ้น จากนั้นในแง่หนึ่ง คริสเตียนจะต้องเป็นแบบปรัชญา เขาต้องคิดอย่างชัดเจน และเขาต้องแสวงหามุมมองที่คงเส้นคงวาของตนเองเกี่ยวกับชีวิต อย่างไรก็ตาม ในค้นหาของเขานั้น เขาต้องจำนนต่อการนำพา ความจำกัดและการวิจารณ์ของความสว่างแห่งการเปิดเผยของพระเจ้าอยู่เสมอ ในอีกด้านหนึ่ง ถ้าโดยปรัชญานั้นเราหมายถึงการคาดคะเนของมนุษย์เกี่ยวกับคำถามต่างๆพื้นฐานของมนุษย์โดยปราศจากการนับถือที่เหมาะสมสำหรับการเปิดเผยของ

พระเจ้า จากนั้นอย่างไม่สงสัยแล้ว คริสเตียนจะยอมรับปรัชญาว่าเป็นการ
เข้าประเด็นที่ถูกทดลองอย่างมากต่อชีวิตและการทรงเรียกของเขา...

“อย่างเช่นเทอร์ทูลเลียนนั้น ข้าพเจ้าสงสัยมุมมองที่ว่าเปาโลจะต้องถูกเข้าใจว่า
ได้ประณามการศึกษาทั้งหมดเกี่ยวกับปรัชญา [เปรียบเทียบ 1 คร. 15:1-
58; กจ. 17:22-30]. . . .

“ที่จะถูกจำกัดโดยบริบทนั้น ดังนั้นข้าพเจ้าถือว่า ปรัชญาที่เมืองโคโลสี
เช่นเดียวกับปรัชญาที่อื่นๆ ก็ไม่สอดคล้องกับการเปิดเผยของพระเจ้า”[162]

“คำหลอกหลวงที่เหลวไหล” ก็อธิบาย “ปรัชญา” นี้ก็ชัดเจนจากความเป็นจริงที่ว่าคำนามสองคำ
เป็นกรรมของคำบุพบท “ตาม” (คำกรีก คือว่า) และไม่มีคำนำหน้าก่อน “คำหลอกหลวงที่
เหลวไหล” แนวคิดก็คือว่าปรัชญาที่เจาะจงซึ่งเปาโลได้เตือนผู้อ่านของท่านนั้นก็เป็นการ
หลอกหลวงที่เหลวไหล (“คำหลอกหลวงที่ไร้ประโยชน์” AV) สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เป็นอันตรายสอง
อย่างที่แยกกัน สิ่งนี้ได้มาสู่ผู้อ่านของท่านในฐานะขนบธรรมเนียมของชาวต่างชาติ

“แม้ว่าบริบทของ [กส. 2:8](#) บางทีมีการอ้างอิงถึงต้นแบบปรัชญาของนอสติค
ณ เมืองโคโลสีที่มีการรวมอันเป็นหายนะของการเคร่งในกฎ การถือสันโดษ
และลัทธิลึกลับกับคริสตศาสนา ซึ่งเป็นความหมายโดยนัยของการกระตุ้น
ของเปาโลที่จะ ‘ระวังต่อปรัชญา’ ก็เป็นการประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสมต่อ
ระบบที่แปลกต่างๆของความคิดที่ได้บุกรุกคริสตศาสนาหลายศตวรรษ
ตั้งแต่ตอนนั้น”[163]

“. . . เราไม่สามารถระวังต่อปรัชญาอย่างเหมาะสมได้จนกว่าเรา รู้ตัวเกี่ยวกับ
ปรัชญา” [164]

“หลักการต่างๆพื้นฐาน (คำกรีก *สะดอยเคออิอา*) ของโลก” บางทีอ้างอิงถึงการปฏิบัติต่างๆทาง
ศาสนาที่พวกครูสอนเท็จได้ส่งเสริมซึ่งเป็นภายนอกและเป็นกายภาพ (ข้อ 20; เปรียบ-
เทียบ [กท. 4:3, 9](#)) นักตีความบางคนได้จำกัด “หลักการ” เหล่านี้ต่อเหล่าทูตสวรรค์ หรือ

“วิญญูณต่างๆพื้นฐานที่เป็นส่วนตัว”[165] แต่มุมมองนี้ดูเหมือนจะแคบเกินไป มุมมองของนักอธิบายหลายคนก็คือว่า ระบบการนมัสการทางศาสนาที่ยอมรับได้มี “วิญญูณต่างๆ (สิ่งต่างๆ) พื้นฐาน” เป็นสาระสำคัญของมัน (กฎ อาหาร วันพิเศษ พิธีกรรม ทูตสวรรค์; เปรียบเทียบ ข้อ 18, 20-22)[166] การปฏิบัติเหล่านี้บางที่ได้เกี่ยวข้องกับการถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส พระคริสต์ไม่ได้เป็นทั้งแหล่งหรือเนื้อหาของคำสอนเหล่านี้

“บริบททำให้มันชัดเจนว่าข้อห้ามเหล่านี้อ้างอิงถึงสิ่งต่างๆ ที่เป็นกลางทางจริยธรรมไม่ใช่สิ่งต่างๆที่เป็นบาปโดยธรรมชาติ . . . การปฏิเสธตนเองที่สมัครใจในเรื่องราวของอาหารสามารถเป็นการฝึกหัดฝ่ายวิญญูณที่มีประโยชน์ได้ และบางครั้งอาจได้รับการแนะนำโดยข้อพิจารณาของความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคริสเตียน แต่สิ่งที่ถูกคัดค้านที่นี่คือรูปแบบของการถือสัน โดยเพื่อเห็นแก่การถือสันโดยซึ่งได้เพาะปลูกเป็นพันธะทางศาสนา. . .

“อย่างที่ได้อ้างไว้ไปนั้น โดยพื้นฐานแล้วความเห็นนอกรีตที่เมืองโคโลสซีเป็นแบบยิว กระนั้น การเคร่งในกฎที่เอาตามลัทธิยิวโดยตรงแห่งเมืองกาลาเทียไม่ได้ถูกคาดการณ์ในเมืองโคโลสซี ตรงกันข้าม มันเป็นรูปแบบของลัทธิลึกลับซึ่งได้ทดลองให้พวกผู้ชำนาญของมันที่จะมองดูพวกเขาเองว่าเป็นคนชั้นพิเศษฝ่ายวิญญูณ. . .

“ที่จะมองหากลุ่มเคลื่อนไหวต่างๆ ภายในลัทธิยิวเพื่อเป็นแหล่งของความเห็นนอกรีตที่เมืองโคโลสซีก็เป็นกระบวนการที่ฉลาดกว่าที่จะอ้างอิทธิพลต่างๆ โดยตรงจากวัฒนธรรมอิหร่าน [เมโสโปเตเมีย] หรือกรีก”[167]

“มันดีที่สุดที่จะตระหนักว่าองค์ประกอบต่างๆ ทั้งของชาวยิวและของชาวต่างชาติได้ปรากฏในความเห็นนอกรีตที่เมืองโคโลสซี ซึ่งหลายอย่างนั้นได้ถูกแบ่งปันโดยทั่วไปโดยประชาชนในโลกที่ได้รับการกระตุ้นอย่างสูงส่งแห่งศตวรรษแรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในองค์ประกอบทางวรรณกรรมแบบผสมผสานและแบบกรีกแห่งแคว้นอากายาและเอเชียน้อยทางตะวันตก หลายอย่างจากองค์ประกอบเหล่านี้ได้พัฒนาไปสู่ลัทธิออสติกในศตวรรษที่สองแต่

ด้วยมุมมองที่เป็นแบบปรัชญาและศาสนาที่ละเอียดมากกว่าที่พบได้ในพระธรรมโคโลสี อย่างมากที่สุดแล้วบุคคลหนึ่งสามารถกล่าวถึงความผิดพลาดใน พระธรรมโคโลสีได้ก็คือว่ามันเป็นการรวมกันของรูปแบบที่แตกต่างกันของความเชื่อถือแห่งลักษณะแบบยิว แบบต่างชาติและแบบคริสเตียนที่ได้ลดความเพียงพอทั้งสิ้นของความรอดของพระคริสต์และความเป็นเอกส่วนตัวของพระองค์”[168]

2:9-10ก

“เพราะ” ก็แนะนำอีกเหตุผลหนึ่งสำหรับการละทิ้งคำสอนเท็จ สิ่งที่คุณอ่านของท่านได้มี ในพระคริสต์ ก็เพียงพออย่างเต็มที่ พระองค์ทรงเป็นแก่นแท้ของ “พระเจ้า” คือ ในพระองค์นั้น “ความครบบริบูรณ์” นี้ก็ดำรงอยู่อย่างถาวร (เปรียบเทียบ 1:19) คำกรีกที่แปลว่า “พระเจ้า” (θεโอเทอส) อ้างอิงถึงแก่นแท้เฉพาะของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ยน. 1:1) ในอีกด้านหนึ่ง “ความเป็นพระเจ้า” (θεโอเทอส รม. 1:20; กจ. 17:25) อ้างอิงถึงคุณสมบัติที่เป็นพระเจ้าของพระเจ้า ซึ่งสิ่งชีวิตอื่นๆ อาจแบ่งปันได้ (เปรียบเทียบ ยน. 1:14)

“ที่นี้เปาโลกำจัดทฤษฎีของโคเซตติคที่ว่าพระเยซูไม่มีร่างกายแบบมนุษย์ เช่นเดียวกับการแบ่งแยกของซีรีนเซียนระหว่างพระเยซูที่เป็นมนุษย์และพระคริสต์ที่เป็นพระเจ้า ท่านยืนยันอย่างชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ในรูปแบบที่มีตัวตน”[169]

“ความครบบริบูรณ์ของพระเจ้า (พระภาคของพระเจ้า KJV)” นี้ก็ปรากฏในรูปร่างทางกายของพระคริสต์ระหว่างพันธกิจในโลกของพระองค์ พระองค์ไม่ได้สละความเป็นพระเจ้าของพระองค์เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์[170] มันดำเนินต่อไปในรูปร่างทางกายที่ได้เป็นขึ้นของพระองค์[171] อย่างเช่นบรรดาคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระคริสต์ เราเช่นกันก็มีส่วนร่วมใน “ความครบบริบูรณ์” ของพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของพระองค์ซึ่งได้ “ถูกทำให้สมบูรณ์” เราไม่มีความจำเป็นที่สำคัญอะไรที่พระองค์ไม่ได้จัดเตรียมให้

“ข้อความนี้ทำให้ข้อโต้แย้งของเปาโลดีเลิศ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเต็มทีและมนุษย์อย่างแท้จริง ผู้เชื่อที่อยู่ในการรวมกันกับพระองค์ก็

‘ถูกทำให้ครบบริบูรณ์’ (ASV) นั่นคือ การแบ่งปันในความครบบริบูรณ์ของพระองค์”[172]

“พระองค์จำเป็นต้องเป็นใครที่พระองค์ได้เป็นเพื่อที่จะทำสิ่งที่พระองค์ได้ทำ” [173]

“... ผู้เชื่อพบความสมบูรณ์ของพวกเขาเองในขณะที่ได้รวมกัน^๑ในพระคริสต์เท่านั้น” [174]

“สิ่งที่เปาโลหมายถึงก็คือว่า ในพระคริสต์นั้นพวกเขาพบความพึงพอใจแห่งความต้องการฝ่ายวิญญาณทุกอย่าง”[175]

“ในลัทธิทางศาสนาที่ลึกลับซึ่งได้เจริญในยุคของอัครทูต คำสัญญาที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้ถือไว้ก็คือความรอดโดยทางการทำให้รู้แจ้ง”[176]

ลัทธิเอเรียน ได้สอนว่าพระคริสต์ได้มาจากแก่นแท้ที่แตกต่างจากพระบิดา *ลัทธิโคเซทติก* ได้สอนว่าสสารนั้นชั่วร้ายโดยธรรมชาติ ดังนั้นการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ก็ไม่เป็นจริง พระองค์แค่ดูเหมือนว่าปรากฏเป็นมนุษย์ *ลัทธินอสติก* ได้สอนว่าพระเยซูไม่ได้ละรอยพระบาทไว้ในที่ที่พระองค์ได้ดำเนินเพราะว่าพระกายของพระองค์แค่ดูเหมือนว่าจะเป็นจริง [177]

2:10ข-12

พระคริสต์ทรงเป็น “ศิระะ” เหนือสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณทั้งหมด (“ภูตผีที่ครอบครองและภูตผีที่มีอำนาจ”) ความเพียงพอของพระคริสต์เป็นที่ชัดเจนในสามสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเราในพระองค์ คือ ได้ทำให้เราเข้าสู่หนัต์ฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 11-12) ได้ยกโทษบาปของเรา (ข้อ 13-14) และได้ให้ชัยชนะเหนืออำนาจของความชั่วแก่เรา (ข้อ 15)

“โมเสสได้สั่งว่าส่วนหนึ่งของเนื้อหนัง [ร่างกาย] ควรถูกตัดออก ที่นี้เนื้อหนังทั้งหมดถูกตัดออกและถูกขจัดไป”[178]

“ท่าน [เปาโล] จะกล่าวว่าการเข้าสู่หน้ตนี้ซึ่งก็คือการกำจัดเนื้อหนังได้ถูก
ประสบเป็นครั้งแรกโดยพระคริสต์ที่บนกางเขน และจากนั้นสิ่งที่ได้เกิด
ขึ้นกับคุณอย่างเป็นทางการตระหนักผ่านทางการรวมกันกับพระองค์
ในตอนนี้”[179]

“การเข้าสู่หน้ต” ฝ่ายวิญญาณของเรา (ข้อ 11) “ที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์” ได้เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้า
ทำให้เราบังเกิดใหม่ (เปรียบเทียบ กท. 5:24) มันได้เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระคริสต์ได้ตัดการ
ควบคุมของธรรมชาติบาป (เนื้อหนัง) ของเรา ซึ่งก็คือการเป็นทาสต่อบาปที่แสดงถึงบุคคลที่
ไม่ได้บังเกิดใหม่ (เปรียบเทียบ รม. 7:24-25) “การบัพติสมา” (ข้อ 12) เป็นการบัพติสมาฝ่าย
วิญญาณ

“เปาโลได้เปลี่ยน [ในข้อ 11] จากความผิดพลาดทางศาสนศาสตร์ของพวกเขา
สอนเท็จไปยังความผิดพลาดทางปฏิบัติของพวกเขา คือ จาก ‘ลัทธิออสติก’
ไปยังการเคร่งในกฎ”[180]

2:13-14

ผู้ไม่เชื่อเป็นคนบาปโดยธรรมชาติ (“การไม่ได้เข้าสู่หน้ตในเนื้อหนังของพวกท่าน” นั่นคือ
ธรรมชาติบาป) และโดยการปฏิบัติ (“การละเมิด” นั่นคือ การละเมิดมาตรฐานต่างๆของ
พระเจ้า) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ยกโทษแก่ผู้เชื่อ พระองค์ได้ยกเลิก “โอบ (เอกสาร) หน้” ของ
เรา นี่ก็เป็นจริงถ้าเราในฐานะคนยิวได้ละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (การเปิดเผยพิเศษ)”
[181] และมันเป็นจริงอีกด้วยถ้าเราในฐานะชาวต่างชาติได้ละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าที่ได้
เขียนไว้ในใจของเรา (การเปิดเผยโดยทั่วไป รม. 2:14-15) การอ้างอิงถึงผู้อ่านว่า “การไม่ได้เข้า
สู่หน้ต” บ่งบอกว่าพวกเขาส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ

คำกรีกที่แปลว่า “ยกเลิก” (ข้อ 14 *เอกซอลลิฟิส*) แนะนำถึงการทำลายจดหมายที่ถูกเขียนไว้บน
จี๊ตี่ง[182] “เอกสารหน้” ของเราได้ “ต่อสู้เรา” ในแง่ที่ว่ามันได้ไล่ตามเราผ่านทางจิตสำนึกที่ผิด
และคำเตือนตามพระคัมภีร์ พระคริสต์ได้ *ลบล้าง* “หน้” และได้ *ขจัด* “เอกสาร” นั้น พระเจ้าได้
ตรึงเอกสารนี้พร้อมกับพระคริสต์บนกางเขน (“ได้ตรึงมันไว้ที่กางเขน”)

“มันได้ตายไปเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์”[183]

วลีสุดท้ายในข้อ 14 อาจเป็นการพาดพิงถึงตัวอักษรที่เขียนไว้เหนือกางเขนของพระเยซู

“สิ่งที่การเปรียบเทียบนี้กล่าวก็คือว่า พระเยซูได้เอากางเขนที่สาปแช่งนี้ และได้ตรึงมันไว้กับกางเขนของพระองค์อย่างทึกทักเอาไว้ว่าเป็นการกระทำแห่งของการทำทนายที่มีชัยต่อหน้าอำนาจที่ข่มขู่เหล่านั้นที่ได้ถือมันเหนือบรรดาชายและหญิงในฐานะเป็นวิธีของการเรียกร้องความจงรักภักดีของพวกเขา ถ้ามีความคล้ายคลึงที่นี้ มันก็อยู่ในความเป็นจริงที่ว่า การถูกกล่าวหาของพระเยซูเองได้ถูกตรึงที่กางเขนของพระองค์ เปาโลกล่าวว่า อย่างที่การกล่าวโทษของพระองค์เองได้ถูกตรึงที่นั่น ดังนั้นพระองค์ก็นำการกล่าวโทษที่ได้ทำกับประชากรของพระองค์และตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์ ความรักที่มีชัยของพระองค์ทำให้พวกเขาเป็นอิสระจากการล้มละลายและการเป็นทาสของพวกเขา” [184]

ที่จริงแล้วพระคริสต์ได้ตายในฐานะตัวแทนของเราภายใต้การกล่าวหาของธรรมเนียมปฏิบัติที่แตกหักของโมเสสไม่ใช่ภายใต้การกล่าวหาที่ทึกทักเอาไว้ว่าพระองค์ได้อ้างอย่างผิดๆถึงการเป็น “กษัตริย์ของชาวยิว” [185]

2:15 การปลด “พวกภูตผีที่ครอบครองและภูตผีที่มีอำนาจ” บางทีอ้างอิงถึงการที่พระคริสต์พิชิตซาตานและอำนาจต่างๆที่ชั่วร้าย (ปีศาจ) ของมัน โดยการตายและการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระองค์ [186] นี่ดูเหมือนเป็นการอธิบายที่ดีกว่าความเห็นเกี่ยวกับการที่พระองค์ได้ปลดระวางหน้าที่เป็นผู้กลางของเหล่าทูตสวรรค์ที่ดี เช่น การให้ธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขา [187] เนื่องจากว่าธรรมเนียมปฏิบัติได้ถูกยกเลิก เหล่าทูตสวรรค์ที่ได้นำธรรมเนียมปฏิบัติมาตอนนี้ก็ได้ถูกลดตำแหน่ง [188]

“พระคริสต์ได้เปลื้องพระองค์เองที่กางเขนของอำนาจต่างๆ ที่ชั่วร้ายซึ่งได้ปล้ำสู้กับพระองค์อย่างแข็งขันตลอดพันธกิจของพระองค์ในการพยายามที่จะบังคับให้พระองค์ที่จะละทิ้งเส้นทางแห่งกางเขน (เปรียบเทียบ [ลก. 4:1-13](#); [มธ. 16:22-23](#); [ลก. 22:53](#), และข้ออื่นๆ)” [189]

“ประจักษ์อย่างเปิดเผย” บางทีอ้างอิงถึงการที่พระเยซูได้ทำให้อำนาจต่างๆของความชั่วเลื่อม เลี้ยวเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ที่กางเขน โดยการแบกบาปที่เป็นการอ้างของพวกเขา และถ่อมมนุษย์ไว้ พระคริสต์ “ได้มีชัยชนะเหนือ” กองทัพของซาตาน (“พวกมัน”) ที่กางเขน (เปรียบเทียบ [2 คร. 2:14](#)) “มัน” นั่นคือ “กางเขน” หรือ “การสิ้นพระชนม์ต่อสาธารณะแต่มีชัยชนะของพระองค์” เป็นการแปลที่ดีกว่า “พระองค์” ใน “ได้มีชัยชนะเหนือพวกเขาทาง *พระองค์*”

“มันเป็นปกติมากกว่าที่จะถือว่าพวกภูตผีที่ครอบครองและพวกภูตผีที่มีอำนาจที่นี้เป็นพวกศัตรูที่พ่ายแพ้ ได้ถูกบังคับให้อยู่ต่อหน้ารกรบที่มีชัยในฐานะพยานที่ไม่สมัครใจและไร้กำลังต่ออำนาจที่เหนือกว่าของผู้พิชิตของพวกเขา”[\[190\]](#)

“ภาพซึ่งคล้ายกันอย่างมากในโลกโรมันก็คือภาพของนายพลที่มีชัยชนะซึ่งกำลังนำขบวนของชัยชนะ. . . สำหรับผู้สังเกตโดยทั่วไปนั้น กางเขนดูเหมือนเป็นแค่เครื่องมือแห่งความตาย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความพ่ายแพ้ของพระคริสต์ เปาโลใช้มันหมายถึงรกรบแห่งชัยชนะของพระคริสต์”[\[191\]](#)

“ความจริงที่ถูกแสดงออกก็คือว่า มีการปราบปรามที่สมบูรณ์และไม่สามารถเอาคืนมาได้”[\[192\]](#)

สรุปของความครบบริบูรณ์ของผู้เชื่อในพระคริสต์ใน 2:11-15
1. การควบคุมเนื้อหนังของเราได้ถูกทำลาย (2:11)
2. แนวทางเก่าแห่งชีวิตของเราได้สิ้นสุดลง (2:12ก)
3. เราได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณ (2:12ข)
4. เราได้รับชีวิตใหม่ (2:13ก)
5. การละเมิดของเราได้รับการยกโทษ (2:13ข)
6. หนี้ของเราต่อพระเจ้าได้รับการชำระแล้ว (2:14)
7. ศัตรูฝ่ายวิญญาณของเราได้ถูกพิชิต (2:15)

พระคัมภีร์ตอนนี้ (2:8-15) เป็นอีกตอนหนึ่ง (เปรียบเทียบกับ 1:15-20) ที่เน้นถึงความใหญ่ยิ่งของพระเยซูคริสต์ และอธิบายถึงลักษณะเฉพาะของศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่หนักแน่นของจดหมายฝากฉบับนี้

ค. หลักคำสอนที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ 2:16-23

หลังจากที่ได้เปิดเผยถึงสิ่งที่ผู้เชื่อมีในพระคริสต์ ถัดไปเปาโลได้ชี้ถึงความผิดพลาดของพวกครูสอนเท็จอย่างเจาะจงมากขึ้นเพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านของท่านระบุและปฏิเสธคำแนะนำของพวกเขา

“การเชื่อมโยงกับข้อโต้แย้งที่มาก่อนคือสิ่งนี้ เนื่องจากว่าข้อผูกมัดที่ได้ถูกเขียนไว้ในธรรมนูญบัญญัติได้ถูกยกเลิก อำนาจต่างๆที่เกี่ยวกับทูตสวรรค์ได้ถูกปล้นและได้นำไปในชัยชนะนั้น อ่ายยอมให้ใครที่จะวิจารณ์การกระทำของคุณบนพื้นฐานที่ว่ามันไม่ได้สอดคล้องกับหลักคำสอนต่างๆของธรรมนูญ หรือตัดคุณจากการมีส่วนร่วมกับเหล่าทูตสวรรค์ คุณไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับธรรมนูญหรือเหล่าทูตสวรรค์ อย่างดีที่สุดแล้วพวกเขาได้เป็นเงา และในพระคริสต์คุณก็ครอบครองเนื้อแท้”[\[193\]](#)

“มันเศร้าที่จะกล่าว มีคริสเตียนหลายคนผู้ซึ่งเชื่ออย่างแท้จริงว่า บางคน ระบบศาสนาบางอย่าง หรือวินัยบางอย่างสามารถเพิ่มบางสิ่งเข้ากับประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของพวกเขาได้ แต่พวกเขามีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการอย่างเรียบร้อยแล้วในตัวบุคคลและงานของพระเยซูคริสต์”

[\[194\]](#)

2:16-17 พวกครูสอนเท็จได้หนุนใจให้ชาวโคโลสีที่จะตั้งเสรีภาพแบบคริสเตียนของพวกเขาไว้ด้วยการควบคุมของพวกเขา พวกเขาต้องการที่จะจำกัดมันโดยการห้ามกิจกรรมที่ถูกต้องอย่างสมบูรณ์บางอย่าง (การกินอาหารบางอย่าง อาหารมือพิเศษ หรือเสรีภาพที่จะยับยั้งจากการเข้าร่วมเทศกาลต่างๆ ทางศาสนา) ห้าสิ่งที่ถูกอ้างอิงในข้อ 16 เป็นส่วนทั้งหมดของลัทธิยิว และสิ่งเหล่านั้นได้เกี่ยวข้องกับการถือรักษาประจำวัน ประจำเดือนและประจำปี ดังนั้นมันเป็นไปได้อย่างมากที่ว่าพวกครูสอนเท็จที่เคร่งในกฎในแง่หนึ่งก็เป็นชาวยิว (นั่นคือ การสนับสนุนการเชื่อฟังธรรมนูญของโมเสสเพื่อการทำให้อบอบธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์) การเคร่งในกฎของพวกเขาดูเหมือนว่าได้เกี่ยวข้องกับการถือลัทธิยิวโดย

“ชาวต่างชาติที่เชื่อในเมืองโคโลสีไม่เคยอยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เนื่องจากว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นได้มอบให้แก่อิสราเอลเท่านั้น (รม. 9:4) มันดูเหมือนแปลกที่ว่าตอนนี้พวกเขาเป็นคริสเตียน พวกเขาต้องการที่จะจำนนพวกเขาเองต่อการเคร่งในกฎของชาวยิว!”[195]

การถือรักษาอาหารและเทศกาลได้เป็นเหมือน “เงา” ของพระคริสต์

สิ่งเหล่านั้นได้เป็น “. . . โครงร่างที่สลัว ภาพร่างคร่าวๆ ของสิ่งของที่ตรงกันข้ามกับสิ่งของตัวเอง. . . เครื่องบูชาต่างๆ ได้เป็นการสะท้อนของเครื่องบูชาที่ช่วยให้รอดแก่ ณ กางเขน ความเป็นปุโรหิตได้เป็นการทำนายถึงพันธกิจแบบปุโรหิตของพระคริสต์ และบรรดากษัตริย์ของอิสราเอลได้แนะนำอย่างสลัวถึงจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายที่กำลังเสด็จมา จากนั้นยุคใหม่ก็ไม่ใช่ส่วนขยายของลัทธิยิว ตรงกันข้ามลัทธิยิวเป็นแค่เงาของยุคปัจจุบันที่ถูกวางแผนไว้แล้วในอดีต”[196]

“ข้อนี้ [17] มีการพูดเป็นนัยถึงข้อโต้แย้งที่เป็นพื้นฐานของจดหมายฝากฮีบรู (เปรียบเทียบ ฮบ. 8:5; 10:1)”[197]

เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมา พระองค์ได้อธิบายว่าธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่ได้ผูกมัดอีกต่อไป (เช่น มก. 7:18-19; ลก. 16:16; เปรียบเทียบ ยน. 1:17; กจ. 10:12; รม. 7:6; 10:4; 14:17; 1 คร. 8:8; 2 คร. 3:6-11; กท. 3:19, 23; 4:9-11; 5:1; ฮบ. 7:12; 9:10) ความล้มเหลวของพวกครูสอนเท็จได้เทียบเท่าอย่างแท้จริงกับความล้มเหลวที่จะชื่นชมพระคริสต์

“ศาสนาใหม่ [คริสตศาสนา] ก็เป็นอิสระและมีชีวิตชีวาเกินไปที่จะถูกฝึกฝนลงไปสู่ ‘เวลาและฤดูกาล’ เหมือนสิ่งที่ผ่านมา [ลัทธิยิว] ที่จี๊ดจ๊าดและไม่สมบูรณ์ของมัน เทศกาลของมันนั้นก็มีทุกวันเพราะว่าทุกวันนี้บริสุทธิ์ ดวงจันทร์ของมันนั้นไม่เคยข้างแรม และความสงบที่เงียบของมันเป็นวันสะบาโตที่ไม่แตกหัก”[198]

2:18-19

ความผิดพลาดอันที่สองคือลัทธิลึกลับ ในขณะที่ *การเคร่งในกฎ* ของชาวโคโลสี (ข้อ 16-17) ก็มีที่มาแบบชาวยิวเป็นหลัก *ลัทธิลึกลับ* ที่เมืองโคโลสี (ข้อ 18-19) ดูเหมือนจะเป็นนอศติกและชาวต่างชาติเป็นหลัก ผู้อ่านของเปาโลได้ออยู่ในอันตรายของการเบี่ยงเบนขณะที่พวกเขาได้วิ่งการวิ่งแข่งของคริสเตียนและไม่ได้อยู่ในลู่ พวกเขาสามารถสูญเสีย “รางวัล” ที่พระเจ้าจะให้แก่บรรดาผู้ที่วิ่งแข่งอย่างดี (เปรียบเทียบ [2 ทธ. 4:7-8](#)) “การทำให้ตนเองลดต่ำลง” เป็นการปฏิบัติของการปฏิเสธตนเองพร้อมกับแนวคิดที่ว่าสิ่งนี้จะได้รับคุณความดีกับพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอดอาหารก็ถูกกล่าวถึง

พวกครูสอนเท็จได้ส่งเสริม “การนมัสการพวกทูตสวรรค์” อีกด้วย บางทีด้วยความเห็นที่ว่าพวกทูตสวรรค์เป็นผู้กลางที่เหมาะสมของการอธิษฐานและการนมัสการต่อพระเจ้า อย่างเดียวกันนั้น โรมันคาทอลิกหลายคนนับถือคริสเตียนหลายคนที่ตายไป ซึ่งบางคนนั้นพวกเขาได้ถือว่าเป็น “นักบุญ” พื้นฐานสำหรับการอ้างเช่นนั้นก็เป็นประสบการณ์หรือความเห็นส่วนตัว ซึ่งเป็นสิ่งต่างๆ ที่ครูสอนเท็จได้ “เห็น” ใน “ความคิดฝ่ายเนื้อหนังของเขา” ไม่ใช่การเปิดเผยจากพระเจ้า

นักแปลบางคนได้เพิ่ม “นิมิต” (ข้อ 18) เพื่อจะให้แนวคิดของประสบการณ์ที่เหนือกว่าบางอย่าง อย่างไรก็ตาม ความตรงกันข้ามที่ได้ถูกตั้งใจไว้ก็คือ ระหว่างแนวคิดที่ก่อให้เกิดโดยมนุษย์และการเปิดเผยของพระเจ้า แนวคิดที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นก็ได้ให้ความรู้สึกถึงแห่งความหยิ่งแก่บรรดาผู้ที่มีมัน ในอีกด้านหนึ่ง คริสเตียนควรได้รับคำแนะนำของพวกเขาจากพระคริสต์ โดยการเปิดเผยของพระเจ้า และชื่นชมการเติบโตที่พระองค์นำให้เกิดขึ้น แทนที่จะเป็นการเติบโตที่ไม่แท้จริง “ข้อและเอ็นต่างๆ” บางที่อ้างอิงถึงผู้เชื่อในพระกายของพระคริสต์ที่ซึ่งพระองค์ทรงเป็นสิริระ (เปรียบเทียบ [1:18](#); [อฟ. 4:7-16](#))[199]

“แบบอย่างสำหรับการเข้าหาไปสู่ความเป็นฝ่ายวิญญาณในลัทธิยิว [ที่เปาโลได้เผชิญหน้าในจดหมายฝากนี้] ก็เป็นที่เห็นได้ในกลุ่มเคลื่อนไหวซึ่งได้มาเป็นที่รู้จักกันว่า ‘ลัทธิลึกลับเมอร์กาบะห์’ เมอร์กาบะห์อ้างอิงถึง เอเสเคียล 1 และรถรบบัลลังก์ของพระเจ้าที่เอเสเคียลได้เห็น คำสอนนี้ได้กล่าวถึงวันทั้งหลายของการอดอาหารเพื่อจะเตรียมสำหรับการเดินทางไปยังสวรรค์เพื่อพบพระเจ้าและมีนิมิตเกี่ยวกับพระองค์และกองทัพทูตสวรรค์ของพระองค์ในการ

นมัสการ (Philo, *Die Somniis* 1.33-37; *De Vita Mosis* 2.67-70; 1QH 6:13; 1 [Enoch 14:8-25](#); 2 [Baruch 21:7-10](#); การเปิดเผยให้เห็นลวงหน้าของอับราฮัม 9:1-10; 19:1-9; การเสด็จขึ้นของ [อิสยาห์ 7:37](#); [8:17](#); [9:28](#), [31](#), [33](#)) บุคคลหนึ่งสามารถถอนตัวและในที่สุดแล้วก็ไปยังพระพักตร์พระเจ้าโดยตรง ดังนั้นคำสอนเรื่องนี้ได้เน้นถึงความถ่อมใจของการปฏิบัติสัน โดย นิมิต ความเคร่งครัดของการอุทิศตน การปฏิบัติต่อร่างกายอย่างรุนแรงและกฏต่างๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ไม่ควรกินหรือวันไหนที่ควรถือรักษา (2:16-23) กิจกรรมทั้งหมดนี้ได้ถูกตั้งเป้าไว้เพื่อจะช่วยเหลือเตรียมแต่ละบุคคลสำหรับประสบการณ์ที่ได้นำพวกเขาไปไกลกว่าสิ่งที่พระเยซูได้เตรียมไว้ เพื่อว่าพวกเขาสามารถพบพระเจ้าและพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ในสวรรค์ได้”[200]

2:20-23

ในข้อเหล่านี้ เปาโลได้ขยายความความผิดพลาดที่สามซึ่งท่านได้พาดพิงถึงแล้ว นั่นคือ การถือสัน โดย การปฏิบัติแบบถือสัน โดย (“หลักการต่างๆที่เป็นพื้นฐาน” *สวดอวยเคอัย* ข้อ 8) ที่ท่านได้อ้างอิงถึงดูเหมือนจะได้เชื่อมโยงกับหรือเป็นส่วนขยายของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส “ถ้า” (ข้อ 20) สามารถอ่านว่า “เนื่องจาก” ได้ มันเป็นเรื่องน่าสนใจครั้งแรกในภาษากรีก ในกรณีนี้คือเรื่องใจที่เป็นจริงต่อความเป็นจริง คริสเตียน “ได้ตาย” ต่อบัญญัติต่างๆของมนุษย์เท่านั้นของลัทธิยิวและลัทธิออสติก ณ การกลับใจเชื่อ (เปรียบเทียบ [รม. 6:1-4](#); [7:1-6](#); 2 [คร. 5:14](#); [กท. 2:19](#)) อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้ที่จะทำให้ตนเองอยู่ภายใต้ “คำสั่ง” เหล่านี้ และอีกครั้งหนึ่งก็ดำเนินชีวิตเหมือนผู้ไม่เชื่อในโลก

“การอดอาหารได้ถูกปฏิบัติบ้างในคริสตจักรเริ่มแรกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโอกาสต่างๆ ที่จริงจังหรือในสถานการณ์ต่างๆที่สำคัญ ([กจ. 13:2-3](#); [14:23](#)) แต่มันไม่ได้ปรากฏในการกระตุ้นของจดหมายฝากนี้ อย่างจำกัดแล้ว มันเป็นเรื่องของการเลือกส่วนตัวหรือข้อตกลงร่วมกันแทนที่จะเป็นบางสิ่งซึ่งถูกบัญญัติโดยกฎหมาย การเน้นในพันธสัญญาใหม่ก็อยู่ที่การมีวินัยในตนเองในฐานะเป็นกุญแจสู่ความมีประโยชน์ที่ได้อุทิศตนในอาณาจักรของพระเจ้า (1 [คร. 9:24-27](#))”[201]

แต่ที่จริงแล้วพวกครูสอนเท็จได้บังคับให้ชาวโคโลสีที่จะดำเนินชีวิตโดยระบบของโลก โดยการตั้งชื่อเรียกรื่องต่างๆ ที่ถือสันโดษไว้บนพวกเขา “คำสั่งต่างๆ” ที่เจาะจงซึ่งได้ถูกอ้างอิงในฐาณะตัวอย่าง (ข้อ 21) ก็เกี่ยวข้องกับอาหาร แต่สิ่งเหล่านี้เป็นแค่ตัวแทนของกฎมากมายเช่นนั้น กฎเหล่านี้ไม่เพียงพอเนื่องด้วยเหตุผลสามประการคือ สิ่งต่างๆ ที่ถูกห้ามไว้ก็ถูก “กำหนดให้พิณาศ” ผ่านทางการใช้ตามปกติ อาหารและเครื่องดื่มก็ถูกเผาผลาญในร่างกาย ยิ่งไปกว่านั้น กฎต่างๆ ที่ถูกอ้างอิงถึงก็มาจากที่มาจากที่มาจากมนุษย์ (“กฎเกณฑ์และคำสอนของมนุษย์”) และสิ่งเหล่านั้นไม่ได้แก้ไขปัญหาแท้จริง นั่นคือ ความใคร่ของเนื้อหนัง (“แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความใคร่ของเนื้อหนัง”)

“วิธีของมนุษย์แห่งมาตรการป้องกันก็โดยการตั้งการยับยั้งและการปฏิเสธที่หลากหลายต่อความชั่ว... วิธีของพระเจ้าก็โดย ‘การเปลื้องร่างกายแห่งเนื้อหนัง’ ผ่านทางการตายและการเป็นขึ้นจากตายกับพระคริสต์ ซึ่งให้ชีวิตใหม่ธรรมชาติใหม่แก่เรา และการไหลที่ต่อเนื่องของการหล่อเลี้ยงสำหรับชีวิตใหม่นั้นซึ่งมาโดยตรงจากประมุขที่ได้เป็นขึ้นในสวรรค์”[202]

“มีเพียงสิ่งเดียวที่จะใส่ปลอกคอที่คอของสัตว์ภายในเรา และนั่นคืออำนาจของพระคริสต์ที่สถิตอยู่”[203]

“บุคคลหนึ่งอาจปิดตัวเองไว้ในอารามเพื่อที่จะหลีกหนีโลก ก็เพียงแค่ว่าพบว่าเขาได้นำโลกเข้าไปกับเขา”[204]

“ความหยิ่งเป็นหนึ่งในการสำแดงที่แย่ที่สุดของเนื้อหนัง แต่การถือสันโดษก็ไปไกลกว่าการควบคุมเนื้อหนัง เพราะว่ามันปฏิบัติต่อร่างกายว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายและด้วยเหตุนี้ก็คือถูกระบบตามธรรมชาติที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ เส้นทางที่ถูกต้องก็คือที่จะอุทิศร่างกายพร้อมกับอำนาจของมันทั้งหมดแด่พระเจ้าสำหรับการรับใช้ที่เกิดผล (รม. 12:1)”[205]

การเน้นคำสอนที่อันตรายสื่ออย่างของพวกครูสอนเท็จก็ยังคงอยู่กับเราในทุกวันนี้ คำสอนที่อันตรายอย่างแรกคือความรู้ที่ “สูงกว่า” (ลัทธิอนุสติก) บางตัวอย่างคือ สิ่งที่เราเรียกว่า “ข้อเท็จจริง” ทางวิทยาศาสตร์ ทางโบราณคดี หรือทางการศึกษาเกี่ยวกับซากดึกดำบรรพ์ที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ สิ่งที่เราเรียกว่า การเปิดเผยต่างๆ ที่อ้างว่ามีความ

เท่าเทียมกับพระคัมภีร์ และคำสอนที่ขัดแย้ง โดยตรงกับการเปิดเผยตามพระคัมภีร์ คำสอนที่อันตรายอย่างที่สอง คือ การถือรักษาบัญญัติต่างๆ เพื่อจะพิชิตความรักของพระเจ้า (การเคร่งในกฎ) บางตัวอย่างคือ ความรอดโดยความดี คำสอนที่ทำให้คริสเตียนอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส และคำสอนที่กล่าวว่าการชำระให้บริสุทธิ์เกิดขึ้นโดยการถือรักษากฎต่างๆ ที่มนุษย์ได้ตั้งขึ้น คำสอนที่อันตรายอย่างที่สองคือ ความเชื่อถือที่ว่าสิ่งมีชีวิตอื่นๆ นอกเหนือจากพระคริสต์ต้องเป็นสื่อกลางระหว่างผู้คนและพระเจ้า (ลัทธิลึกลับ) บางตัวอย่างคือ คำสอนที่ว่าสิ่งมีชีวิตบางอย่าง (เช่น พวกทูตสวรรค์ “พวกนักบุญ” บรรพบุรุษ) หรือประสบการณ์ต่างๆ (เช่น ภาษาแปลกๆ การได้ยินเสียงต่างๆ) สามารถปรับปรุงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าได้ คำสอนที่อันตรายอย่างที่สองคือ การปฏิบัติการยับยั้งจากสิ่งต่างๆ เพื่อจะได้รับคุณความดีกับพระเจ้า (การถือสัน โดษ) บางตัวอย่างคือ การอดอาหารเพื่อจะบังคับพระหัตถ์ของพระเจ้า การดำเนินชีวิตในความโดดเดี่ยวเพื่อจะหลีกเลี่ยงการทดลอง และการทำลายตนเองเพื่อจะระงับเนื้อหนัง

“ระบบใดๆ ของศาสนาที่ไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์เดียว และเพียงพอทั้งสิ้นก็เป็นการหมกมุ่นของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นการยอมต่อการหลอกลวงที่เป็นบาปของมนุษย์ราวกับว่า โดยการคิดค้นต่างๆ ของเขาเองนั้น เขาสามารถที่จะทำให้งานที่ [(ถูกทักท้วงเอาไว้)] ไม่สมบูรณ์ของพระคริสต์สมบูรณ์ได้ มันทำให้เรื่องราวต่างๆ แยกแทนที่จะดีขึ้น”^[206]

“เมื่อเราทำให้พระเยซูคริสต์และการเปิดเผยของคริสเตียนเป็นแค่ ส่วนหนึ่ง ของระบบหรือปรัชญาทางศาสนาทั้งหมด เราหยุดที่จะให้ความเป็นเอกแก่พระองค์ เมื่อเราพยายามบรรลุ ‘ความสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณ’ หรือ ‘ความครบบริบูรณ์ฝ่ายวิญญาณ’ โดยวิธีของสูตรต่างๆ การมีวินัยต่างๆ หรือพิธีกรรมต่างๆ เราก็ถอยหลังแทนที่จะไปข้างหน้า ผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียนต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการผสมผสานความเชื่อแบบ คริสเตียนของพวกเขา กับสิ่งต่างๆ ที่ล่อลวง เช่นนั้น เช่น โยคะ การนั่งสมาธิที่เกินไป ลัทธิลึกลับแห่งตะวันออก และสิ่งอื่นๆ ที่คล้ายกัน ยิ่งกว่านั้น เราต้องระมัดระวังพวกครูแห่ง ‘ชีวิตที่ลึกลับกว่า’ ผู้ซึ่งเสนอระบบสำหรับชัยชนะและความครบบริบูรณ์ที่เลี่ยงการอุทิศตนต่อพระเยซูคริสต์ พระองค์ต้องมีความเป็นเอกในทุกสิ่ง!”^[207]

ศาสนศาสตร์แบบปฏิรูปได้สอนในเชิงประวัติศาสตร์ว่า คริสเตียนแท้จะไม่ปฏิเสธความเชื่อในพระคริสต์ของเขา หรือของเธอ ความเป็นจริงที่ว่าเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ถึงบรรดาคริสเตียนผู้ซึ่งได้อยู่ในอันตรายของการทำสิ่งนั้น ก็ควรพิสูจน์ว่าคำสอนนี้ผิด ไม่มีที่ไหนในจดหมายฝากนี้ที่ท่านสร้างความแตกต่างระหว่างคริสเตียนที่

กล่าวอ้างผู้ซึ่งสมควรเป็นเป้าแห่งคำเตือนของท่านและคริสเตียนแท้ ตรงกันข้าม ท่านได้วิงวอนต่อชาวโคโลสี
ในฐานะคริสเตียนแท้ ที่จะระวังอันตรายแท้ที่ คริสเตียนแท้สามารถถูกหลอกลวงโดยคำสอนเท็จได้ แม้กระทั่ง
คำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์

IV. การกระตุ้นสู่การดำเนินชีวิตคริสเตียนในทางปฏิบัติ 3:1-4:6

เปาโลได้เคลื่อนจากหลักคำสอนไปสู่การปฏิบัติ จากความจริงไปสู่การประยุกต์ใช้ของความจริงในการดำเนิน
ชีวิตประจำวัน ท่านได้ดำเนินการที่จะอธิบาย “การถือสันโดษแท้” ท่านได้เริ่มต้นส่วนหลักถัดไปนี้ของจดหมาย
ฝากนี้ด้วยการจัดตั้งหลักการพื้นฐาน จากนั้นท่านได้อธิบายวิธีที่เหมาะสมของการดำเนินชีวิต สิ่งนี้ได้นำให้ท่าน
ที่จะอภิปรายถึงความสัมพันธ์ต่างๆ พื้นฐานของคริสเตียน ท่านได้สรุปส่วนนี้โดยการสรุปการปฏิบัติที่สำคัญ

ก. หลักการพื้นฐาน 3:1-4

ที่จะหนุนใจให้ผู้อ่านของท่านหันเหไปจากพวกครูสอนเท็จของพวกเขา เปาโลก็ได้ย้ำเตือนพวกเขาถึงการ
รวมกันของพวกเขากับพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้น ท่านได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะดำเนินชีวิตในความสอดคล้องกับ
ตำแหน่งในพระคริสต์ของพวกเขาต่อไป

3:1-2   อีกครั้งหนึ่ง เราสามารถแปล “ถ้า” ว่าเป็น “เนื่องจาก” (เงื่อนไขขั้นแรก) ได้ คำนี้แนะนำ
ตำแหน่ง “ในพระคริสต์” อีกอย่างหนึ่งที่เปาโลได้ถือว่าเป็นจริงเพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้งของท่าน
(เปรียบเทียบ 2:20) เปาโลได้กลับไปสู่ความคิดของท่านเกี่ยวกับการรวมกันของผู้เชื่อกับ
พระคริสต์ในการตาย การฝัง และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (2:9-15) อีกมุมมองหนึ่งก็
คือว่า เปาโลได้อ้างอิงถึงผู้เชื่อที่ถูกทำให้เป็นขึ้นกับพระคริสต์ ณ การกลับใจเชื่อและหรือการ
รับบัพติศมาของผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ [อฟ. 2:6](#))[208] คำสั่งปัจจุบันสองคำสั่งที่ระบุความ
รับผิดชอบของคริสเตียนคือ “จงแสวงหา” (ข้อ 1) และ “จงเอาใจใส่” (ข้อ 2) เนื่องจากว่า
พระเจ้าได้ทำให้เราเป็นขึ้นกับพระคริสต์และเราก็นั่งกับพระองค์ได้สวรรค์แล้ว เราควร
“แสวงหา” สิ่งต่างๆเกี่ยวกับสวรรค์ต่อไป จงมองไปที่เบื้องบนอยู่เรื่อยไป (เปรียบเทียบ [ฮบ.
12:12](#):1-2)

“ผู้เดินทางจะต้องไม่ถูกรบกวนจากความสะดุดต่างๆ ที่เขาอาจพบระหว่างทาง แต่เขาจะต้องไม่พักแรมท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น หรือละสิ่งเหล่านั้นไปด้วยความเสียดาย”[\[209\]](#)

“การถูกรบกวนงำด้วย ‘สิ่งที่อยู่เบื้องบน’ ไม่ใช่เกิดจากการโหยหาราวกับว่าบุคคลหนึ่งสามารถพบการผ่อนคลายจากความกดดันต่างๆ ของโลกโดยการมองไปยังโลกที่ดีกว่าเท่านั้น มันไม่ใช่ความพยายามที่จะปลีกตนเองเพื่อจะหาการหลีกเลี่ยง ตรงกันข้าม มันเป็นท่าที่ที่พบได้ในพระคริสต์ระหว่างวันที่ทั้งหลายแห่งเนื้อหาของพระองค์ผู้ซึ่งได้มีชีวิตอยู่ในอ้อมอกของพระบิดาในขณะที่พระองค์ได้ดำเนินการงานที่ลำบากท่ามกลางมนุษย์ต่อไป”[\[210\]](#)

“การอธิบายถึงพระคริสต์ว่า ‘ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า’ เป็นคำตอบที่ได้บอกไว้อีกอย่างหนึ่งต่อบรรดาผู้ที่แสวงหาที่จะลดบทบาทของพระคริสต์ในฐานะผู้กลาง เนื่องจากพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าเป็นการเปรียบเทียบสำหรับที่แห่งสิทธิพิเศษอันสูงส่งและสิทธิอำนาจของพระเจ้า”
[\[211\]](#)

ประการที่สอง เราควร “ตั้ง” ความคิดของเราไว้ที่ “สิ่งที่อยู่เบื้องบน” (แห่งสวรรค์ เช่น พระพรต่างๆ ฝ่ายวิญญาณและความหวังของเรา ความปรารถนาต่างๆ ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และอื่นๆ) อย่างต่อเนื่อง แทนที่จะอยู่ที่สิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นทางกายภาพและชั่วคราวเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นควรครอบครองที่ใหญ่ในชีวิตแห่งความคิดของเรา

“คุณต้องไม่ แสวงหา สวรรค์เท่านั้น คุณต้อง คิดถึง สวรรค์อีกด้วย”[\[212\]](#)

“. . . ตั้งแต่นี้ไปคริสเตียนจะมองดูทุกสิ่งตามพื้นฐานของนิรันดร์กาล เขาจะไม่ดำเนินชีวิตราวกับว่าโลกนี้เป็นสิ่งที่สำคัญทั้งสิ้น เขาจะมองดูโลกนี้ตามพื้นฐานแห่งโลกที่ใหญ่กว่าของนิรันดร์กาล. . .

“ตัวอย่างเช่น เขาจะตั้งการให้อยู่เหนือการรับ การรับให้อยู่เหนือการปกครอง การยกโทษอยู่เหนือการแก้แค้น คริสเตียนจะมองดูสิ่งต่างๆ ไม่ใช่อย่างที่สิ่งเหล่านั้นปรากฏต่อมนุษย์ แต่อย่างที่สิ่งเหล่านั้นปรากฏต่อพระเจ้า”[213]

“คริสเตียนจะต้องรักษาเท้าของเขาให้อยู่บนโลก แต่หัวของเขาอยู่ในสวรรค์ เขาต้องมีใจจดจ่อที่สวรรค์ขณะที่อยู่บนโลกและเพื่อจะช่วยให้โลกเป็นเหมือนสวรรค์”[214]

นี่เป็นความล้าลึกที่ถูกต้องของเปาโล คำสั่งสองอย่างก็แตกต่างกันแง่ที่ว่าคำสั่งแรกเน้นถึงการเสาะหาชีวิตในทางปฏิบัติมากกว่า ส่วนคำสั่งที่สองเน้นถึงแนวโน้มทั้งสิ้นของชีวิต คำสั่งแรกก็อยู่ภายนอกและคำสั่งที่สองก็อยู่ภายใน

ความฉลาดทางปัญญา การศึกษาที่ก้าวหน้า หรือกำลังทางกายภาพที่ไม่ธรรมดาที่ไม่ได้ถูกเรียกร้องสำหรับ คริสเตียนที่จะยิ่งใหญ่ในการประเมินของพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้องคือ ความพากเพียรที่สัตย์ซื่อในพื้นฐานต่างๆ ของชีวิตคริสเตียน คริสเตียนคนใดก็ตามสามารถทำสิ่งนี้ได้ เนื่องจากว่าเราทั้งหมดมีการช่วยเหลือขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง

ข้าพเจ้าจำได้ถึงการฟังการวิเคราะห์ของผู้บรรยายกีฬาที่ชื่อจอห์น แมคเคนถึงความสำเร็จของทีมบาสเก็ตบอลบอสตัน เซลติกส์หลายปีมาแล้ว เขาได้กล่าวว่าเหตุผลที่พวกเขาได้ประสบความสำเร็จอย่างมากก็คือว่า พวกเขาได้ปฏิบัติพื้นฐานต่างๆ ของบาสเก็ตบอลที่ได้อย่างต่อเนื่อง เช่น การไปตามสนามอย่างรวดเร็ว การยกมือของพวกเขาขึ้น และการติดตามการโยนบอลเข้าห่วงของพวกเขา เขาได้กล่าวว่าทีมส่วนใหญ่สามารถจะดีได้ถ้าพวกเขาปฏิบัติพื้นฐานต่างๆ อย่างต่อเนื่องอย่างทีมนเซลติกส์ได้ปฏิบัติ สิ่งเดียวกันนี้ก็เป็นจริงในชีวิตคริสเตียน นำเสียขายบ่อยครั้งเราถูกทดลองให้ละทิ้งพื้นฐานต่างๆ เพื่อสิ่งที่คุณเหมือนจะเป็นความลับและน่าสนใจกว่า

การปกครองในปัจจุบันของพระเยซูคริสต์บนบัลลังก์ของพระบิดาของพระองค์เหนือคริสตจักรไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการปกครองของพระองค์บนบัลลังก์ของดาวิดเหนืออาณาจักรของดาวิด ซึ่งจะเริ่มต้นเมื่อพระองค์เสด็จมายังโลก[215]

3:3

“ชีวิต” ของเราถูก “ซ่อน” ไว้ “กับพระคริสต์” ข้อความนี้ที่ว่าผู้เชื่อได้ตายกับพระคริสต์ในอดีต (กริยาช่องสองในภาษากรีก) และดำเนินชีวิตกับพระคริสต์ในปัจจุบันต่อไป (กริยาสมบุรณ์) ก็แนะนำความคิดสามประการ คือ (1) ชีวิตของเราต้องการหล่อเลี้ยงจากน้ำพุลับ (เปรียบเทียบ [ยน. 14:19](#); [ฟป. 3:20](#)) (2) ชีวิตของเราก็ปลอดภัยเหมือนเงินฝากที่ถูกเก็บไว้ในห้องเก็บของมีค่าของธนาคาร (3) ชีวิตของเราเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ผู้ซึ่งอยู่ในอ้อมอกของพระบิดา[216]

“อย่างเรียบง่ายแล้ว กริยาช่องที่สองเป็นการเปรียบเทียบที่มีพลังสำหรับความเป็นจริงที่ว่าเมื่อพวกเขาได้เชื่อในพระคริสต์ในการรับบัพติสมา พวกเขาก็ได้ทำให้แนวทางเก่าแห่งชีวิตของพวกเขาตายไป และได้ฝังมันไว้ในหีบศพ ดังนั้น มันไม่ควรเป็นองค์ประกอบในแนวทางใหม่แห่งชีวิตของพวกเขาอีกต่อไป”[217]

สำหรับพวกครูสอนเท็นั้น สมบัติแห่งปัญญาได้ถูกซ่อนไว้ในหนังสือต่างๆ (คำกรีก *อะพอครูฟอย*) ที่ลับของพวกเขา แต่สำหรับผู้เชื่อนั้น พระคริสต์ทรงเป็นคลังแห่งปัญญา และ “ชีวิต” ของเราถูก “ซ่อน” (คำกรีก *เคครูบทัย*) ไว้ในพระองค์

3:4

“บางครั้งเรากล่าวถึงผู้ชายว่า ‘คนตรีเป็นชีวิตของเขา ก็พาเป็นชีวิตของเขา เขามีชีวิตอยู่เพื่องานของเขา’ ผู้ชายเช่นนั้นพบชีวิตและทั้งหมดที่ชีวิตหมายถึงในคนตรี ในกีฬา ในงานตามสถานการณ์ สำหรับคริสเตียนแล้ว พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเขา พระเยซูคริสต์ทรงครอบครองความคิดของเขาและเติมเต็มชีวิตของเขา”[218]

“เมื่อ” บ่งบอกว่าการเปิดเผยของพระคริสต์ในอนาคตนั้นแน่นอน แต่เวลานั้นไม่เป็นที่รู้จัก คำกรีก *ฟาเนโรโอ* (“เปิดเผย”) เน้นถึงการเปิดเผยที่แผ่ออกของพระคริสต์ ณ การเสด็จมาของพระองค์ บางทีนี่เป็นการอ้างอิงถึงการรับขึ้นไป เมื่อพระองค์ทรงถูกเปิดเผยแก่เรา ณ เวลานั้น ชีวิตของเราจะไม่ถูกซ่อนไว้ในพระองค์อีกต่อไป แต่ “ถูกเปิดเผย” สำหรับสิ่งที่ชีวิตเป็นในการได้รับศักดิ์ศรีของเรา (“พร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรี”) การรับขึ้นไปจะเป็นการเปิดเผยที่มีสง่า

ราศีของพระคริสต์ที่มีต่อเรา แต่มันจะเปิดเผยแก่เราในสภาพที่ได้รับศักดิ์ศรีของเราอีกด้วย
ตอนนี้ชีวิตนิรันดร์ของเราถูกซ่อนไว้ (ข้อ 3) แต่เวลานั้นมันจะถูกสำแดง

“ในพระธรรมโคโลสีนั้น . . . ก็มีการเน้นที่ศาสนศาสตร์สูงสุดท้ายซึ่งเป็นที่
ประจักษ์ ภายใต้งความตึงเครียดแบบ ‘เรียบร้อยแล้ว-ยังไม่’ การเน้นก็อยู่ที่อัน
แรกซึ่งถูกทำให้เกิดโดยสถานการณ์ต่างๆของอันหลัง . . . ความรอดแบบ
‘เรียบร้อยแล้ว’ จำเป็นจะต้องได้รับการยืนยันอย่างซ้ำๆต่อบรรดาผู้ที่ได้สนใจ
ในย่านแห่งสวรรค์ แต่เป็นผู้ซึ่งได้มีความเห็นที่เท็จเกี่ยวกับมัน ซึ่งเชื่อว่า
สามารถไปถึงมันได้โดยการถือรักษาที่เคร่งในกฎ ความรู้ ประสบการณ์ที่
เห็นนิมิตและสิ่งอื่นๆที่คล้ายกัน. . .

“แต่ถ้าชั่วแบบ ‘เรียบร้อยแล้ว’ ได้รับการเน้น ความรอดแบบ ‘ยังไม่’ ยังคง
จำเป็นที่จะถูกอ้างอิงถึง และในข้อ 4 ที่นี้ เราพบการอ้างอิงถึงอนาคตที่
ชัดเจน”[\[219\]](#)

“อย่างไม่สงสัยเลยว่าภาษาที่เจาะจงนี้ คือภาษาแห่งการปลดปล่อยและลงทุน
ใหม่ถูกทำให้เป็นสัญลักษณ์อย่างน่าทึ่ง โดยการถอดเสื้อผ้าของผู้รับบัพติศมา
ก่อนการจุ่มและการสวมใส่เสื้อผ้าหลังจากการจุ่ม”[\[220\]](#)

เมื่อพิจารณาถึงการคาดหวังนี้ ชาวโคโลสีและตัวเราเองไม่จำเป็นต้องแสวงหาอีกระบบหนึ่งที่ว่า จะจัดเตรียม
มากกว่าที่เรามีในพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราจำเป็น ทั้งสำหรับการยอมรับกับพระองค์และ
สำหรับการดำเนินชีวิตทางธรรมในพระคริสต์ ทั้งหมดที่เราจะทำคือที่จะกระทำตาม (ประยุกต์ใช้) ความหมาย
โดยนัยของความจริงเหล่านี้ ซึ่งเปาโลได้ดำเนินการช่วยเหลือผู้อ่านของท่านให้ทำต่อไป

ข. วิธีที่เหมาะสม 3:5-17

“3:1-4 ได้จัดเตรียมมุมมองที่ซึ่งชีวิตประจำวันของคริสเตียนชาวโคโลสีควรถูกดำเนิน ตอนนี้
คำแนะนำที่เจาะจงมากขึ้นติดตามมาซึ่งควรช่วยให้พวกเขาดำเนินการการกระตุ้นที่เป็นหัวข้อ
‘ดำเนินชีวิตในพระองค์’ (2:6)”[\[221\]](#)

1. สิ่งต่างๆ ที่ปลื้มออก 3:5-11

บนพื้นฐานของตำแหน่งของพวกเขาในพระคริสต์ เปาโลกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านแยกจากการปฏิบัติต่างๆ ของแนวทางเก่าแห่งชีวิตของพวกเขา ท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะช่วยให้พวกเขาตระหนักถึงสิ่งทั้งหมดที่พระเยซูคริสต์สามารถทำให้เกิดขึ้นในและผ่านทางพวกเขาในประสบการณ์ของพวกเขา คำสั่งสามประการบ่งบอกถึงประเด็นหลักของเปาโลคือ จงพิจารณาว่าตายไป (ตามตัวอักษรคือ ประหาร ข้อ 5) จงละทิ้ง (ข้อ 8) และอย่าโกหก (ข้อ 9)

3:5 เมื่อพิจารณาถึงตำแหน่งแท้จริงของเรา (ข้อ 1) เราควรรับเอาท่าทีบางอย่างที่มีต่อระยะในปัจจุบันแห่งประสบการณ์ของเรา สิ่งนี้จะช่วยให้เรามาเป็นสิ่งที่เราเป็นอยู่แล้ว ในพระคริสต์ คำไขที่แปลว่า “จงพิจารณา . . . ว่าตายไป” เป็นคำสั่งช่องที่สองที่ผ่านมาแล้ว และหมายถึง “ประหาร” มันจะต้องมีการกระทำ (กาลอดีต) เริ่มแรกที่เด็ดเดี่ยวซึ่งแนะนำท่าทีที่ได้จัดตั้งไว้ (กาลปัจจุบัน)[222]

“ทั้งๆ ที่มีอำนาจของการที่พวกเขาได้เข้าส่วนกับพระคริสต์ในการตายของพระองค์นั้น มันยังคงมีบางสิ่ง บางส่วนของชีวิตเก่าของพวกเขา นิสัยของแขนและความคิดซึ่งได้ผูกพวกเขา ‘ไว้กับโลก’ และได้ขัดขวางการทำงานภายนอกของ ‘ความคิดที่แสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน’”[223]

ที่จะประหารบางสิ่งนั้นก็ไม่เคยเป็นที่พึงพอใจเลย

“การปฏิบัติแห่งการถือว่าตายไป พบตัวอย่างประกอบที่สอดคล้องในการปฏิบัติการทาบกิ่งของคนสวน เมื่อการทาบกิ่งได้ถูกทำขึ้นบนกิ่งเก่า คนสวนก็ระมัดระวังที่จะขริบส่วนงอกใดๆ ของกิ่งเก่าที่อาจปรากฏออกมา ดังนั้น ในชีวิตของผู้เชื่อ เนื่องจากว่าตอนนี้เขาได้ถูกทาบเข้าไปในอาดัมคนส่วนท้าย และชีวิตใหม่ของพระองค์ โดยพระวิญญาณนั้นเขาต้องประหารผลิตผลใดๆ ของชีวิตเก่าที่อาจปรากฏ (เปรียบเทียบ [รม. 8:13](#))”[224]

“หลักคำสอนเท็จของพวกนอศตักได้ล้มเหลวที่จะตรวจสอบการหมกมุ่นในเรื่องทางโลก (2:23) หลักคำสอนแท้ของอัครทูตนี้มีอำนาจข้ามมนุษย์เนื้อหนังทั้งสิ้น”[\[225\]](#)

รายการแรกของเปาโลกล่าวถึงการปฏิบัติต่างๆ ทางเพศ รายการต่างๆ ของคุณความดีและความชั่วก็ธรรมดาในระบบต่างๆ ทางจริยธรรมของโลกสมัยโบราณ และภาพของการปลดและการสวมก็เป็นที่รู้จักกันอย่างดีเช่นกัน[\[226\]](#)

- “การผิดศีลธรรม” (คำกรีก *พอร์เนอา*) อ้างอิงถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่ต้องห้าม
- “การโสโครก” (*อัครคาซาร์ซีอา*) ที่นี้กล่าวถึงรูปแบบใดๆ ก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการโสโครกทางศีลธรรมในบริบทนี้
- “ราคะตัณหา” (*พารอส*) หมายถึง ความต้องการอันไม่ถูกต้องที่ไม่ได้ถูกควบคุม
- “ความปรารถนาชั่ว” (*เอพิฐุมิอัน คาเคน*) หมายถึง ความปรารถนาชั่วใดๆ ในแง่โดยทั่วไปมากกว่า
- “ความโลภ” (*พลีโอเนกซิอัน* ตามตัวอักษรคือ “ความปรารถนาที่จะมีมากขึ้น”) เป็นความปรารถนาทางวัตถุใดๆ ซึ่งรวมถึงตัณหาที่ไม่นับถือสิทธิของคนอื่น มันเป็นการทักท้อเอาที่เหยียดหยิ่งและหยาบคายที่ว่าบุคคลและสิ่งอื่นทั้งหมดนั้นมีอยู่เพื่อผลประโยชน์ของบุคคลหนึ่งเอง”[\[227\]](#)

“โดยพื้นฐานแล้วบาปทุกอย่างก็เป็นความเห็นแก่ตัว ซึ่งเป็นการนั้สการตนเองแทนที่จะนั้สการพระเจ้า การเอาตนเองแทนที่พระคริสต์ในความรักใคร่ของบุคคลหนึ่ง (เปรียบเทียบ [คส. 3:1-3](#))”[\[228\]](#)

รายการต่างๆ เกี่ยวกับสิ่งชั่วร้ายอันหลากหลายในพันธสัญญาใหม่ในบริบทที่แตกต่างกันของพวกมันนั้นในบางแง่แล้วเปิดเผยถึงสภาพทางสังคมที่แพร่หลายในที่ต่างๆ มากมายที่เกี่ยวข้อง [\[229\]](#)

3:6-9

ในที่สุดแล้ว อุปนิสัยเช่นนั้นจะนำพระพิโรธของพระเจ้ามา นั่นคือ พระเจ้าจะติสอนทั้งคริสเตียนและไม่ใช่คริสเตียนเช่นกัน (“คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟัง”) ผู้ซึ่งปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ ตามปกติ

แล้ว กิจกรรมเหล่านี้แสดงถึงผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอด ดังนั้นคริสเตียนต้องทิ้งสิ่งเหล่านั้น (ข้อ 8; เปรียบเทียบ [มธ. 5:29-30](#); [รม. 8:13](#); [อฟ. 5:3-14](#)) หรือเผชิญกับการติสสอนที่รุนแรง

“คริสเตียนต้องทำลายการเอาตนเองเป็นศูนย์กลาง เขาต้องถือว่าความปรารถนาและความทะเยอทะยานส่วนตัวทั้งหมดนั้นตายไป มันจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แห่งความตั้งใจในชีวิตของเขา และการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แห่งศูนย์กลาง ทุกสิ่งกันเขาไว้จากการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่ และการจำนนต่อพระคริสต์อย่างเต็มที่ที่ต้องถูกตัดในเชิงผ่าตัด”[\[230\]](#)

วลี “พระพิโรธของพระเจ้า” (ข้อ 6) ตามปกติแล้วก็เกี่ยวข้องกับสิ่งสุดท้ายในพันธสัญญาใหม่และอ้างอิงยุคเชษฐ (เปรียบเทียบ [1 ธส. 1:10](#); [5:9](#); [รม. 5:9](#)) บางทีนั่นเป็นหนึ่งในการอ้างอิงของมัทธีอัสเช่นกัน

รายการที่สองของเปาโลกล่าวถึงบาปแห่งคำพูด:

- “ความโกรธ” (คำกรีก *ออร์เก*) เป็นท่าทีที่ได้ตั้งไว้แห่งความเป็นศัตรู
- “ความฉุนเฉียว” (*ฐมอส*) หมายถึง การระเบิดออกทางคำพูดเกี่ยวกับบราคะค้นหาชั่ว
- “การคิดร้าย” (*คาคิอา*) เป็นความตั้งใจชั่ว ซึ่งเป็นความประสงค์ที่ชั่วร้ายส่งผลต่อความปวดร้าวแก่เพื่อนบ้านของบุคคลหนึ่ง

“เรามีสามรุ่นของความบาปที่นี่ คือ ความโกรธที่ได้รับการทะนุถนอมก็ก่อให้เกิดความฉุนเฉียว และความฉุนเฉียวถ้าไม่ถูกตัดสินก็ก่อให้เกิดการคิดร้าย”[\[231\]](#)

- “การใส่ร้าย” (*บลาสฟีเมีย*) อ้างอิงถึง ถ้อยคำที่ดูถูก ทำให้บาดเจ็บ และมุ่งร้ายโดยทั่วไป
- “ถ้อยคำที่ละเมิด” (*ไอส์โครโลจิอา*) หมายถึง ถ้อยคำที่สกปรก เลวทรามและน่าอับยศ
- *การโกหก (ซิเวตเส)* อ้างอิงถึง ถ้อยคำที่หลอกลวง บิดเบือน และไม่จริง

คำสั่งที่สำคัญต่อการโกหกก็หนักแน่นอย่างมาก ตามตัวอักษรแล้วเปาโลได้กล่าวไว้ว่า “อย่าโกหกเลย!” เหตุผลที่ได้ให้มา (ข้อ 9) ประยุกต์ใช้กับกิจกรรมก่อนหน้านี้ทั้งหมด “มนุษย์เก่า” คือบุคคลที่คริสเตียนได้เป็นก่อนที่จะพระเจ้าได้รวมเขาหรือเธอเข้ากับพระคริสต์

3:10 “มนุษย์ใหม่” คือใครที่คริสเตียนเป็นหลังจากการรวมกันของเขาหรือของเธอเข้ากับพระคริสต์ นักเขียนคนหนึ่งได้อ้างว่า “มนุษย์ใหม่” อ้างอิงถึงคริสตจักร คือ พระกายของพระคริสต์[232] แต่ที่นี่เป็นมุมมองส่วนน้อย ข้อ 10 อธิบายถึงกระบวนการของการชำระให้บริสุทธิ์ส่วนบุคคลที่มีตัวตนใหม่กำลังถูก “ทำขึ้นใหม่” หรือ “ถูกสร้างขึ้นใหม่” ไปสู่ฉายาของพระคริสต์ “ความรู้แท้” (เอพพิโนซิส) คือความรู้เต็มที่ถึงพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ การชำระให้บริสุทธิ์ส่งผลต่อการเป็นเหมือนพระคริสต์มากยิ่งขึ้น โดยการชำระให้บริสุทธิ์เท่านั้นที่ผู้คนสามารถบรรลุถึงฉายาเต็มที่ของพระเจ้าและพระคริสต์ที่พระเจ้าได้สร้างให้พวกเขามีได้ (ปฐก. 1:26-28)

3:11 ไม่มี “ความแตกต่าง” ทางสัญชาติหรือเชื้อชาติที่กำหนดการเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าของบุคคลหนึ่ง หรือไม่มีความแตกต่างทางศาสนา วัฒนธรรมหรือสังคมใดๆ อย่างแท้จริงแล้ว พระคริสต์ทรงเป็น “ทุกสิ่ง” ที่เราจำเป็นสำหรับการบังเกิดใหม่และการเติบโต พระองค์ทรงสถิตอยู่ในผู้เชื่อทุกคนและแทรกซึมความสัมพันธ์ทั้งสิ้นของชีวิต “ในทุกสิ่ง” บางทีหมายถึงว่า พระคริสต์ “ทรงเป็นทุกสิ่ง” (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:28; กท. 3:28)[233] “อนารยชน” เป็นผู้ที่ไม่รู้ภาษากรีก ภาษาของเขาหรือของเธอก็ไม่คุ้นเคย พวกเขามาจากเอเชียตะวันตกและแถบทะเลดำเป็นส่วนใหญ่[234] “คนป่าเถื่อน” ได้กำเนิดขึ้นที่ทะเลดำและบริเวณทะเลแคสเปียน และคนกรีกคิดถึงพวกเขาว่าเป็นประเภทที่ต่ำที่สุดของคนป่าเถื่อน[235] บ่อยครั้งเปาโลได้ใช้ “คำกรีก” เป็นคำเหมือนสำหรับ “ชาวต่างชาติ” (เปรียบเทียบ รม. 1:13-16) ส่วนคนยิวนั้น โลกได้ถูกแบ่งออกเป็นคนยิวและคนต่างชาติ สำหรับคนกรีกและคนโรมันนั้น โลกได้ถูกแบ่งออกเป็นคนกรีกและอนารยชน[236]

“มนุษย์ใหม่ดำเนินชีวิตในสภาพแวดล้อมใหม่ที่ซึ่งความแตกต่างทางเชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา วัฒนธรรมและสังคมไม่มีอีกต่อไป ตอนนี้พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งที่สำคัญและทรงอยู่ในทุกคนที่เชื่อ ข้อความนี้เป็นหนึ่งในการรวมทุกอย่างมากที่สุดโดยพันธสัญญาใหม่และได้รับการสนับสนุนอย่างพอเพียงโดย

ความเป็นเอกของพระคริสต์ในศาสนศาสตร์พันธสัญญาใหม่ มันเป็นข้อความที่เหมาะสมอย่างเจาะจงสำหรับชาวโคโลสีและสามารถให้ข้อสรุปอันยอดเยี่ยมของคำสอนของจดหมายนี้ได้ มีสามขอบเขตที่พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งที่เข้าประเด็นกับชาวโคโลสี พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งใน *ความรอด* ดังนั้นจึงไม่มีที่สำหรับการเป็นสื่อกลางของทูตสวรรค์ในงานแห่งการไถ่ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:18-22; 2:18) พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งใน *การชำระให้บริสุทธิ์* ดังนั้นข้อกำหนดกฎหมายและการถือสันโดษที่ไม่มีที่ในชีวิตคริสเตียน (เปรียบเทียบ 2:16-23) พระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา (3:3-4) สุดท้าย พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งที่เป็นสำหรับ *ความพึงพอใจ* ของมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นสำหรับปรัชญา หรือการกระทำต่างๆ ของมนุษย์เก่า (1:26-28; 2:3, 9-10) พระองค์ทรงเติมเต็มชีวิตทั้งสิ้น และสิ่งอื่นทั้งหมดกำลังขัดขวางและเป็นอันตราย”[237]

2. สิ่งต่างๆ ที่จะสวมใส่ 3:12-17

เปาโลได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านไม่เพียงแต่เปลื้องพวกเขาเองจากอุปนิสัยที่ไม่เหมาะสมกับการรวมกันของพวกเขากับพระคริสต์ แต่ที่จะสวมใส่พวกเขาเองด้วยท่าทีและการกระทำที่เหมาะสมอีกด้วย ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะทำให้ความเข้าใจถึงความรับผิดชอบต่างๆ ของพวกเขาในฐานะคริสเตียนสมบูรณ์

“การเน้นในส่วนนี้อยู่ที่ *แรงจูงใจ* ทำไมเราควรเปลื้องการกระทำเก่าๆ และสวมใส่คุณสมบัติต่างๆ ของชีวิตใหม่? เปาโลได้อธิบายถึงแรงจูงใจที่ควรจะหนุนใจให้เราดำเนินชีวิตในความใหม่ของชีวิต (รม. 6:4)”[238]

“... ข้าพเจ้าได้เขียนเนื้อหาในพระคัมภีร์ตอนนี้ และข้าพเจ้าได้เรียกมันว่า ‘เสื้อผ้าที่คืออะไร ที่คริสเตียนจะสวมใส่ในปีนี้’”[239]

3:12-14   เปาโลย้ำเตือนชาวโคโลสีถึงใครที่พวกเขาได้มาเป็น (“พวกที่... ถูกเลือกโดยพระเจ้า”) เนื่องจากว่าการชื่นชมถึงใครที่บุคคลหนึ่งเป็นก็มีผลกระทบต่อการประพฤติของเขาหรือเธออย่างนั้น ในการประกาศในเรือนจำ ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่านักโทษหลายคนได้เติบโตขึ้นมาและได้

ยินจากพ่อแม่ของพวกเขาว่า พวกเขาไม่ค่อยได้เรื่อง และบางทีอาจจบลงในเรือนจำ จากการที่ได้คิดถึงพวกเขาเองในฐานะ “ผู้สูญเสีย” พวกเขาได้กลายเป็นสิ่งที่พวกเขาได้คิดว่าพวกเขาเป็น (เปรียบเทียบ [สภย. 23:7](#)) พระเจ้า ได้เลือกสรร ผู้เชื่ออย่างเจาะจง ได้ตั้งพวกเขาไว้เพื่อสิ่งต่างๆ ที่ใหญ่ และได้ทำให้พวกเขาเป็นเป้าแห่งความรักของพระองค์ เมื่อพิจารณาถึงสิทธิพิเศษเหล่านี้ ลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้ก็มีเหตุผล:

“สิ่งเหล่านี้กล่าวถึงการปฏิบัติของผู้เชื่อที่มีต่อคนอื่นๆ พร้อมกับการประเมินถึงเขาเอง และพร้อมกับการตอบสนองของเขาต่อการปฏิบัติของเขาโดยคนอื่นๆ”[\[240\]](#)

- “ความเมตตา” (คำกรีก *สเปปลังคณา ออยเทียมุ*) แสดงความรู้สึกร่วมใจที่ทนทุกข์และขัดสน
- “ความกรุณา” (*คะเรสโตทเทส*) สำแดงตัวมันเองในความประสงค์ที่หวานชื่นและการรับมีื่อระหว่างบุคคลที่รอบคอบ
- “ความถ่อมใจ” (*ทาเพนออฟรอสซูเน*) หมายถึง มีมุมมองที่เป็นจริงเกี่ยวกับตนเอง คือ “การคิดถึงตัวเราเองอย่างต่ำต้อยเพราะว่าเราเป็นเช่นนั้น”[\[241\]](#)
- “ความสุภาพ” (*พราวเทส*) หมายถึง ไม่ปฏิบัติอย่างแข็งกระด้าง หึงยศ หรือถือสิทธิ์ของตนเอง แต่ด้วยการคำนึงถึงคนอื่น
- “ความอดทน” (*มาครอรูมิอา*) เป็นคุณสมบัติของการอดทนนาน การยับยั้งตนเอง คุณสมบัติสองประการที่ตามมาก็ขยายความคิดของความอดทน
- “การอดทนต่อ” กันและกัน” (*อะเนคโคเมนอย*) หมายถึง การอดทนกับคนอื่นๆ และการทนต่อความไม่สะดวก
- “การยกโทษ” (*คาริโซเมนอย*) เกี่ยวข้องกับการไม่แสดงถึงความขุ่นเคืองหรือข้อข้องใจ
- “ความรัก” (*อากาเป่*) หมายถึง การทำสิ่งที่ดีที่สุดเพื่ออีกบุคคลหนึ่ง

ลักษณะเหล่านี้ทั้งหมดกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของผู้เชื่อ สิ่งเหล่านี้ได้ถูกเรียกว่า คุณความดี “ตามปกติ” (ธรรมดา) ที่ถูกออกแบบมาเพื่อจะลดหรือขจัดความขัดแย้ง [\[242\]](#) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้น ชีวิตของพระคริสต์ควรเป็นที่ประจักษ์ในเรา “ความรัก” เป็นคุณความดีของคริสเตียนที่สำคัญอย่างสูงส่ง เราควรใฝ่มัน

เหนือเครื่องสวมใส่อื่นๆ ทั้งหมดในการเปรียบเทียบนี้ เหมือนกับเข็มขัดที่ถือสิ่งอื่นๆ ให้อยู่ใน
ที่ๆ ควรอยู่ (เปรียบเทียบ [อฟ. 6:14](#))

“มันไม่ได้ถูกคิดว่่าที่นี่มีความสมบูรณ์ภายในตัวมันเอง แต่เป็นการรวม
พระคุณอย่างอื่นๆ ที่มันให้ความสมบูรณ์แก่สิ่งเหล่านั้น และรักษาสิ่งเหล่านั้น
ไว้ในมัน”[\[243\]](#)

“ดังนั้นความรักเป็น ‘สิ่งผูกพันของความสมบูรณ์’ ในแง่ที่ว่ามันเป็นสิ่งที่รวม
ผู้เชื่อซึ่งเป็่นเหตุใ้พวกเขาที่จะเคลื่อนไปข้างหน้ายังเป้าแห่งความสมบูรณ์”
[\[244\]](#)

3:15 คำสั่งที่ประกาศในข้อ 15-17 ระบุถึงคำสั่งสอน (คำแนะนำ คำสอน) อันไหนที่ผู้เชื่อต้องทำตาม
คำสั่งแรกของคำสั่งเหล่านี้คือ “จงให้ (สันติสุขของพระคริสต์) ปกครอง” เมื่อคริสเตียน
จำเป็นต้องทำการเลือก “สันติสุข” ที่พระคริสต์ก่อให้เกิดขึ้นใจของเราควรจะเป็นองค์ประกอบ
ที่ตัดสินใจ[\[245\]](#) เราควรเลือกสิ่งที่จะส่งผลให้เกิด สันติสุข ระหว่างเราและพระเจ้า และ
ระหว่างเราและซึ่งกันและกัน ถ้าเส้นทางแห่งการกระทำนั้นอยู่ภายในน้ำพระทัยทางศีลธรรม
ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [ยน. 14:27](#); [รม. 12:18](#))

“ด้วยพระวณะของพระเจ้าและพยานแห่งพระวิญญาณที่สถิตอยู่นั้น คำสั่งนี้
จัดตั้งหลักการที่สำคัญที่สุดของการนำพาในชีวิตคริสเตียน”[\[246\]](#)

เมื่อสิ่งบ่งชี้สามอย่างเหล่านี้เตรียมการ เราสามารถเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างมั่นใจได้ การบรรลุ
ถึงเอกภาพของพระกายของพระคริสต์ (“กายเดียว”) และ “สันติสุขของพระคริสต์” ส่งผลให้เกิด
วิญญาณแห่งการขอบพระคุณซึ่งควรจะถูกแสดงออกในอุปนิสัยของเราอีกด้วย คำสั่งประกาศที่
สองคือ “จงขอบพระคุณ”

3:16 คำสั่งประกาศที่สามคือ “จงให้ (พระวณะของพระคริสต์) อยู่” “พระวณะของพระคริสต์” ซึ่ง
ถูกใช้ที่นี่ในพันธสัญญาใหม่เท่านั้นคือคำสอนของพระคริสต์ ไม่ใช่ระหว่างพันธกิจในโลกของ
พระองค์เท่านั้นแต่ในพระคัมภีร์ทั้งหมด[\[247\]](#) พระวณะของพระองค์ควรแผ่ผ่านชีวิตทั้งสิ้น
ของเราเพื่อว่าเราจะทำการตัดสินใจและแผนการทั้งสิ้นตามความสว่างแห่งพระวณะนั้นได้

“... อย่างที่รับบีได้ชี้ให้เห็นในเวลาต่อมา ใครที่อยูในบ้านก็เป็นเจ้าของบ้าน ไม่ใช่แขกที่ผ่านไป...”[248]

“ดังนั้นเราจะต้องจำนนต่อคำสั่งของเนื้อหาของคริสเตียนและยอมให้มันถูกปลุกฝังไว้อย่างลึกภายในเราเพื่อจะควบคุมความคิดทั้งหมดของเรา”[249]

“คนที่ได้รับความรอดหลายคนไม่สามารถกล่าวได้อย่างจริงใจว่าพระวณะของพระเจ้าอยู่ในใจของพวกเขาอย่างบริบูรณ์ เพราะว่าพวกเขาไม่ใช้เวลาที่จะอ่าน ศึกษา และท่องจำพระวณะ”[250]

“การสอน” คือ การส่งต่อความจริง และการเตือนสติคือการเตือนต่อความผิดพลาด เราควรปฏิบัติกิจกรรมเหล่านี้ด้วยยินดีและด้วยบทเพลง “เพลงสดุดี” บางที่อ้างอิงถึงพระธรรมสดุดีที่ได้รับการคลอใจของพันธสัญญาเดิม คำว่า “เพลงสดุดี” บ่งบอกว่าผู้เชื่อได้ร้องเพลงเหล่านั้นด้วยดนตรีประกอบ “เพลงนมัสการ” เป็นเพลงแห่งการสรรเสริญและการขอบพระคุณแด่พระเจ้า “เพลงฝ่ายจิตวิญญาณ” บางที่อ้างอิงถึงการแสดงออกทุกประเภทของประสบการณ์ของคริสเตียนที่ทำให้เป็นคนตรี[251] “การขอบพระคุณ... แด่พระเจ้า” คือที่จะแสดงถึงการร้องเพลงของเราเช่นกัน (เปรียบเทียบ ข้อ 15)[252]

“ไม่ว่าด้วยเครื่องดนตรีหรือด้วยเสียงหรือด้วยทั้งสองอย่าง มันทั้งหมดก็ไม่มีค่าถ้าการยกย่องไม่ได้อยู่ในใจ”[253]

“หนึ่งในการอธิบายแรกๆ ของการนมัสการของคริสตจักรซึ่งเรามีก็คือการอธิบายของพลินีซึ่งเป็นผู้ว่าราชการของโรมันแห่งบิซิเนีย ผู้ซึ่งได้ส่งการรายงานเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ของคริสเตียนแก่ทราจันจักรพรรดิแห่งโรมัน ในการรายงานนั้น เขาได้กล่าวว่า ‘พวกเขาพบปะ ณ เวลาเช้าตรู่เพื่อจะร้องเพลงนมัสการแด่พระคริสต์ในฐานะพระเจ้า’ การสำนึกคุณของคริสตจักรได้ขึ้นไปยังพระเจ้าอยู่เสมอในการสรรเสริญของคริสเตียนและบทเพลงของคริสเตียน”[254]

“ร้องเพลง... ในใจของท่าน” บางทีหมายถึง การร้องเพลงที่จริงใจ ไม่ใช่การร้องเพลงที่ไม่ได้ถูกแสดงออก[255] อย่างไรก็ตาม การนมัสการส่วนตัวและส่วนรวมก็ถูกกล่าวถึง[256]

“บ่อยครั้งมันได้ถูกสังเกตว่าเนื้อหาของพระธรรมโคโลสีคล้ายกับ [เอเฟซัส 5:18-20](#) ในเนื้อหาของพระธรรมเอเฟซัส เพลงนมัสการและบทเพลงเป็นผลที่เกิดขึ้นของการเติมเต็มของพระวิญญาณ ส่วนในพระธรรมโคโลสี สิ่งเหล่านั้นเป็นผลลัพธ์ของการดูดซึมที่ลึกถึงพระวาระของพระเจ้า ในอีกนัยหนึ่ง คริสเตียนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวาระคือคริสเตียนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ และการตรวจสอบพระคัมภีร์สองตอนนี้จะช่วยให้เราอดพ้นจากความผิดพลาดที่ใหญ่หลวงในหัวข้อนี้ บ่อยครั้งมากการเน้นเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างขาดวินัย มักไปกับการตั้งมั่นที่คืนเงินในพระวาระของพระเจ้า”[257]

3:17

ข้อนี้ครอบคลุมความคิด ถ้อยคำ และการกระทำอื่นๆ ทั้งหมด (“ทำสิ่งใดไม่ว่าด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติ”)

“พันธสัญญาใหม่ไม่มีระเบียบวินัยที่ละเอียดสำหรับคริสเตียน เหมือนกับสิ่งเหล่านั้นที่ได้ถูกต่อเติมให้ละเอียดด้วยความเฉพาะเจาะจงที่เพิ่มขึ้นอยู่เสมอในการถือหลักธรรมของรับบี ระเบียบวินัยอย่างที่เปาโลอธิบายในที่อื่นๆ (เช่น ใน [กท. 3:23-4:7](#)) ก็เหมาะสมต่อระยะเวลาของความไม่เป็นผู้ใหญ่เมื่อท่านและผู้อ่านของท่านยังคงอยู่ภายใต้ผู้ดูแล บุตรชายที่ได้มาสู่ปีทั้งหลายแห่งความรับผิดชอบก็รู้จักความประสงค์ของบิดาของเขาโดยปราศจากการได้รับการเตรียมด้วยรายการที่ยาวของ ‘สิ่งที่ควรทำ’ และ ‘สิ่งที่ไม่ควรทำ’ สิ่งที่พันธสัญญาใหม่จัดเตรียมคือหลักการพื้นฐานเหล่านั้นของการดำเนินชีวิต คริสเตียนซึ่งจะถูกประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ทั้งหมดของชีวิตเมื่อสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น (เปรียบเทียบ [1 คร. 10:21](#))”[258]

หลักการพื้นฐานอย่างหนึ่งที่ตรงกันข้ามกับชุดของกฎต่างๆ ที่เจาะจงคือสิ่งนี้ เราควรกล่าวทุกถ้อยคำของเราและปฏิบัติทุกการกระทำของเราในความสอดคล้องกับการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ นั่นคือ ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์และในฐานะผู้ติดตามของพระองค์ การกระทำใน “นาม” ของใครคนหนึ่งรวมทุกสิ่งที่ถูกเปิดเผยและเป็นที่ยอมรับเกี่ยวกับบุคคลที่มีชื่อนั้น ยิ่งกว่านั้น เราจะต้อง ทำ “ทุกสิ่ง” ด้วยการขอบพระคุณแด่พระเจ้า คำสั่งประการที่สี่ก็ปรากฏอยู่ที่นี้ในคัมภีร์กรีก แต่พวกนักแปลได้เพิ่มมันในคัมภีร์ภาษาอังกฤษว่า “Do” (ทำ)

“ความบริสุทธิ์และความสุขไปด้วยกัน”^[259]

เมื่อได้เผชิญกับคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่คริสเตียนควรทำนั้น เปาโลสอนว่าเราควรถามตัวเราเองอย่างเรียบง่ายว่า ความประพฤติอะไรที่เหมาะสมสำหรับผู้หนึ่งที่ได้เข้าส่วนกับพระคริสต์ “พระเยซูจะทำอะไร?” ก็คล้ายกันอย่างมาก การเข้าหานี้แตกต่างอย่างใหญ่หลวงจากการเข้าหาตามกฎที่จัดเตรียมคำสั่งที่เจาะจงสำหรับทุกๆ สถานการณ์ ในความแตกต่างนี้เราเห็นความแตกต่างระหว่างพันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาเดิม

ก. ความสัมพันธ์พื้นฐาน 3:18-4:1

ถัดไปเปาโลจัดตั้งหลักการบางอย่างที่จะนำพาผู้อ่านของท่านในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่สำคัญที่สุดของพวกเขา ไกสเลอร์ได้เห็นว่าส่วนนี้มีการกระตุ้นต่างๆ ที่ทำให้ชีวิตส่วนตัว (3:18-4:1) ชีวิตการอธิษฐาน (4:2-4) และชีวิตต่อสาธารณะสมบูรณ์ (4:5-6) ยิ่งกว่านั้น เขาได้เห็นว่า 4:7-18 แสดงออกถึงความเปราะบางของเปาโลที่ทำให้ชีวิตส่วนตัวของผู้เชื่อชาวโคโลสีสมบูรณ์^[260] เปาโลได้เขียนคำแนะนำนี้เพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจอุปนิสัยอะไรที่สอดคล้องกับการรวมกันกับพระคริสต์ในความสัมพันธ์เหล่านี้ นี่เป็นหนึ่งในรายการ “กฎของครอบครัว” ในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ [อฟ. 5:22—6:9](#); [1 ทธ. 2:8-15](#); [6:1-2](#); [ทต. 2:1-10](#); [1 ปต. 2:18-3:7](#)) งานเขียนของบรรพบุรุษที่เป็นอัครทูตบางคนก็มีรายการเช่นนั้นอีกด้วย^[261] ลูเธอร์ได้อ้างอิงถึงส่วนเหล่านี้ว่าเป็น *ฮอสตาเฟล* และนักวิชาการบางคนยังคงใช้คำศัพท์ทางเทคนิคนี้เมื่ออ้างอิงถึงรายการเหล่านี้

“คริสตจักรทั้งหลาย. . . เริ่มแรกก็เป็น ‘คริสตจักรตามบ้าน’ (ดู 4:15) ดังนั้นต้นแบบของครอบครัวที่ดำเนินการอย่างดีก็จัดเตรียมแบบอย่างเพื่อคริสตจักรที่ดำเนินการอย่างดี. . .” ^[262]

อัครทูตนี้ได้แบ่งกลุ่มของผู้คนออกเป็นหกกลุ่มในสามคู่ในข้อดังต่อไปนี้ ในแต่ละคู่ ก่อนอื่นท่านได้กล่าวถึงสมาชิกที่เป็นรอง และจากนั้นเป็นสมาชิกที่อยู่ในสิทธิอำนาจ จึงจำไว้ว่า เปาโลกำลังกล่าวต่อผู้คนที่ซึ่งอยู่ “ในพระคริสต์” ในแต่ละกรณี

“จริยธรรมคริสเตียนเป็นจริยธรรมของ พันธะแบบซึ่งกันและกัน มันไม่ใช่จริยธรรมที่หน้าที่ทั้งหมดอยู่ที่อีกฝ่ายหนึ่ง”[263]

“... ชีวิตครอบครัวได้ถูกเปลี่ยนแปลง ‘ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพื่อว่าแต่ละบุคคลจะถูกเห็นว่ามีค่าต่อพระเจ้าและเพื่อว่าบรรดาสามีและเจ้านายจะได้ตระหนักว่าพวกเขามีหน้าที่ไม่น้อยกว่าสิทธิต่างๆ”[264]

1. ภรรยาและสามี 3:18-19 (เปรียบเทียบ อฟ. 5:22-33; 1 ปต. 3:1-7)

3:18 เปาโลไม่ได้กล่าวว่า ผู้หญิง *ทั้งหมด* ควร “จำนน” ต่อผู้ชาย *ทั้งหมด* แต่เฉพาะ “ภรรยาทั้งหลาย” ที่ควรจำนนต่อ “สามี” ของพวกเขา *เอง*

“การกระด้นถัดไปไม่ควรถูกทำให้อ่อนลงในการแปลในการยอมคล้อยตามความไวต่อความรู้สึกสมัยใหม่ (เปรียบเทียบ [1 คร. 14:34](#) อีกครั้งหนึ่ง) แต่ความสำคัญของมันไม่ควรถูกขยายเกินความเป็นจริง ‘การอยู่ภายใต้’ หมายถึง ‘การเป็นรอง’ ไม่ใช่ ‘การปราบปราม’...”[265]

การอยู่ภายใต้ นี้ ขึ้นอยู่กับสิทธิอำนาจที่ถูกกำหนดไว้โดยพระเจ้า ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับความด้อยกว่าตามธรรมชาติใดๆ ในความเป็นฝ่ายวิญญาณ สติปัญญา คุณค่า หรือสิ่งอื่นๆ สิ่งนี้ “เหมาะสม” ในแง่ที่ว่ามันสอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ ณ การทรงสร้างมนุษยชาติ ([ปฐก. 2:18](#); เปรียบเทียบ [1 ทธ. 2:13](#))

“ความคิดของพระกัมภีร์ตอนนี้เคลื่อนไปในขอบเขตของ *การนับถือ* ตำแหน่งและที่ของอีกบุคคลหนึ่ง ไม่ใช่ในขอบเขตของความด้อยกว่า”[266]

การจำนนคือ “ท่าทีที่ตระหนักถึงสิทธิ์ของสิทธิอำนาจ ความคิดหลักของท่าน [ของเปาโล] คือ ภรรยาจะต้องยอมจำนน นั่นคือ เต็มใจที่จะถือตำแหน่งที่สอง ต่อสามีของเธอ”[267]

ข้าพเจ้าไม่คิดว่าพระเจ้าตั้งใจให้ภรรยายอมต่อสามีผู้ซึ่งละเมิดเธอ หรือสั่งให้เธอทำบางสิ่งที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า[268] เธอควรรักษาไว้ซึ่งท่าทีที่จำนนต่อเขาและยอมต่อเขา แต่เธอไม่จำเป็นต้องจำนนเธอเองหรือลูกของเธอต่ออันตราย ประเด็นของเปาโลคือ ภรรยาควรเกี่ยวข้องกับสามีของเธอในฐานะผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งของพระเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าวลีของเปาโล “ในทุกสิ่ง” ใน [เอเฟซัส 5:24](#) หมายถึง “ในทุกขอบเขตของชีวิต” (นั่นคือ ชีวิตครอบครัว ชีวิตคริสตจักร และชีวิตทางพลเรือน)

3:19 “สามีทั้งหลาย” มีความรับผิดชอบสองอย่างต่อภรรยาของพวกเขา ประการที่หนึ่ง พวกเขาต้อง “รัก” แทนที่จะปฏิบัติต่อพวกเขาในฐานะคนในบังคับ *การรัก* ที่นี่เกี่ยวข้องกับ การทำสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผู้ที่ได้รับความรัก การเสียสละความสนใจในตนเองเพื่อบรรดาผู้ที่ได้รับความรัก (เปรียบเทียบ [ยน. 15:13](#)) และการประพฤติดังไม่เห็นแก่ตัว (1 คร. 13) คำกรีกที่แปลว่า “ความรัก” คือ *อากาพาโอ* ซึ่งเป็นประเภทของความรักที่ “ให้ทั้งหมด” ไม่ใช่ *ฟีเลโอ* ซึ่งเป็นประเภทที่ “ให้และรับ” หรือไม่ใช่ *เอราโอ* ซึ่งเป็นประเภท “รับทั้งหมด”

ประการที่สอง สามีทั้งหลายต้องไม่ยอมให้ท่าทีที่ขมขื่นพัฒนาต่อพวกภรรยาของพวกเขา เนื่องจากการขาดการจำนนของภรรยาหรือสำหรับเหตุผลใดๆ “ขมขื่น” หมายถึง รำคาญหรือ ฉุนเฉียว ท่าทีนี้ก็จะเจازงและเป็นการสำแดงโดยทั่วไปอย่างมากของการขาดความรัก

“ภายใต้ทั้งกฎหมายและขนบธรรมเนียมของคนยิวและคนกรีกนั้น สิทธิพิเศษทั้งสิ้นเป็นของสามี และหน้าที่ทั้งหมดเป็นของภรรยา แต่ที่นี้ในคริสตศาสนา เรามีจริยธรรมของพันธะร่วมกันและซึ่งกันและกันเป็นครั้งแรก”[269]

2. ลูกและพ่อแม่ 3:20-21 (เปรียบเทียบ อฟ. 6:1-4)

3:20

“ลูก” จะต้อง “เชื่อฟัง” (*ฮีบพะคูเต*) “พ่อแม่” คำกรีกสำหรับคำว่า “เชื่อฟัง” (“เชื่อฟังต่อ,” NASB) บ่งบอกถึงความพร้อมที่จะฟังและทำตามคำแนะนำของพ่อแม่ คำกรีกสำหรับคำว่า “ลูก” (*เทคนา*) หมายถึง เยาวชนตรงกันข้ามกับเด็กทารกและเด็กเล็ก “ทุกสิ่ง” เป็นหลักการโดยทั่วไป และจะครอบคลุม 99 เปอร์เซ็นต์ของกรณีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในครอบครัวคริสเตียน อย่างไรก็ตาม แน่ใจว่าคริสเตียนทุกคนรับผิดชอบต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นหลัก ดังนั้น ถ้าพ่อแม่ได้เรียกร้องให้ลูกที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า ลูกควรเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ (*กจ. 4:19; 5:29; อฟ. 6:1*) เหตุผลที่เด็กควรทำให้พ่อแม่ของพวกเขาโปรดปรานโดยการเชื่อฟังพวกเขาก็คือ อุปนิสัยนี้ทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดปราน (“เพราะเป็นสิ่งที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า”) (เปรียบเทียบ *อพย. 20:12; 2 คร. 5:9*)

“ข้าพเจ้าได้เห็นวรรณกรรมบางอย่างที่บอกให้คู่สมรสว่าพวกเขายังคงไปยังพ่อแม่ของพวกเขาและเชื่อฟังพวกเขา ข้าพเจ้าคิดว่านั่นไร้เหตุผลและไม่เป็นตามพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง (ดู *ปฐม. 2:24*) ‘บุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนในทุกเรื่อง’ เป็นข้อสำหรับเด็กเล็กๆ สำหรับผู้เยาว์”^[270]

3:21

ในขณะที่ลูกต้องเชื่อฟังทั้งพ่อและแม่ พ่อ (*พาเทอรอน*) มีความรับผิดชอบหลักสำหรับลูกของเขาในฐานะผู้นำของครอบครัว ด้วยเหตุผลนี้ เปาโลได้กล่าวถึง “พ่อทั้งหลาย” ที่นี้ สิ่งที่ถูกกล่าวถึงที่นี่พร้อมกับคำว่า “อย่าทำให้โกรธ” คือ การแหย่ให้โกรธที่เป็นนิสัยที่มีต่อลูกโดยพ่อแม่ที่ไม่ไวต่อความรู้สึกโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ่อทั้งหลาย บางครั้งการกวนโทโสก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ในการติสอน แต่ความรุนแรงที่ไม่ระมัดระวังเป็นเหตุให้ลูกท้อใจ ไม่พูดไม่จา โกรธ และแม้กระทั่งเกลียดได้

“ความรุนแรง” เป็นผลลัพธ์อันแรกของการบังคับเอาจากลูกเกินไป และความรุนแรงนำไปสู่การมีอารมณ์ขุ่นมัว (*ฮาธูมิอา*)”^[271]

“ในความคิดนั้น เปาโลอาจมีกฎเกณฑ์ของ ‘สิ่งที่ไม่ควรทำ’ ที่ได้ปรากฏรูปอย่างใหญ่โตมากในความเห็นนอกรีตที่เมืองโคโลสี” ^[272]

3. ทาสและเจ้านาย 3:22-4:1 (เปรียบเทียบ อฟ. 6:5-9; 1 ปต. 2:18-25)

3:22

บางที่เปาโลได้ทำให้ส่วนนี้ยาวกว่าสองส่วนที่มาก่อนนี้ เพราะว่าท่านได้ส่งจดหมายฝากนี้ไปยังเมืองโคโลสีพร้อมกับ จดหมายฝากถึงฟีเลโมน โอนิเมัสทาสที่ได้หนีไปของฟีเลโมนได้นำจดหมายฝากทั้งสองฉบับไป[273] ยิ่งไปกว่านั้น อาจจะมี “พวกทาส” ในคริสตจักรเมืองโคโลสีมากกว่า “พวกเจ้านาย” (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:26)[274] ความขัดแย้งที่อยู่ในสถานการณ์นี้บางที่ได้เรียกหาข้อคิดเห็นที่ขยายความในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายและทาสในพระกายของพระคริสต์ และในคริสตจักรนี้เป็นพิเศษ จึงสังเกตอีกว่า เปาโลไม่ได้โต้แย้งต่อการเลิกทาส แต่ได้กระตุ้นให้คริสเตียนที่จะประพฤติในฐานะคริสเตียนภายในโครงสร้างทางสังคมนั้น

“. . . บรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตในประชาธิปไตยทางสังคมสมัยใหม่ ที่ซึ่งกลุ่มต่างๆ ที่น่าสนใจสามารถหวังที่จะใช้อำนาจระทบความกดดันทางการเมือง โดยการวิ่งเต้นที่เข้มข้นนั้น ควรระลึกไว้ว่าในเมืองต่างๆ สมัยของเปาโลนั้น คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่มีความเป็นไปได้อะไรของการใช้อำนาจระทบความกดดันทางการเมืองใดๆ เพื่อนโยบายหรือการปฏิรูปที่เจาะจงใดๆ ในสถานการณ์ต่างๆ เช่นนั้น ความเจียบสงบในทางปฏิบัติเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดของการได้รับพื้นที่เพียงพอที่จะพัฒนาคุณสมบัติของความสัมพันธ์ต่างๆ ส่วนตัว ซึ่งจะสถาปนาและเสริมสร้างโลกขนาดเล็กมาก (คริสตจักรทั้งหลาย) เกี่ยวกับชุมชนต่างๆ ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง”[275]

มุมมองของเปาโลคือสิ่งนี้ มันสำคัญสำหรับคริสเตียนที่จะดำเนินการกิจของพวกเขาในฐานะคริสเตียนในสภาพทางสังคมใดก็ตามที่พวกเขาเองอยู่ มากกว่าทำให้การเปลี่ยนแปลงสภาพเหล่านั้นเป็นความหวังไขหลัก (เปรียบเทียบ มธ. 28:19-20; 1 คร. 7:20-22)[276] “ในโลก” หมายถึง ในความสัมพันธ์ต่างๆ ทางกายภาพของคุณ ในเรื่องราวต่างๆ ฝ่ายวิญญาณนั้น ทาสและเจ้านายเป็นพี่น้องที่เท่าเทียมกันใน พระคริสต์ “พวกทาส” ในจักรวรรดิโรมันนั้นก็คล้ายกับคนรับใช้ภายในบ้านในสมัยของพระนางวิกตอเรียแห่งสหราชอาณาจักร[277]

3:23-24

พวกทาส (หรือคนทำงาน) ควรทำงานของพวกเขา “เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นหลัก พวกเขาควรทำมัน “อย่างเต็มอกเต็มใจ” นั่นคือ “จากใจ” อีกด้วย มุมมองนี้ของการทำงานเปลี่ยนแปลงท่าทีและการกระทำของคนทำงาน ด้วยเหตุนี้ แม้กระทั่งงานอย่างทาส (ต่ำต้อย อย่างคนใช้)

มากที่สุดก็กลายเป็นพันธกิจและการกระทำแห่งการนมัสการ งานทั้งหมดสามารถและควร ถูกเรียกว่า “งานเต็มเวลาของคริสเตียน” ได้ กิเดโอนเป็นชาวไร่ โดโรคัสเป็นช่างตัดเย็บผู้หญิง ลูกาเป็นแพทย์ ดาเนียลเป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาล และลิเดียเป็นนักธุรกิจหญิง และอื่นๆ อีก พระเจ้า ทรงใช้ทุกอาชีพ

“ท่านหมายถึงว่า ‘อย่าเฝ้ามองที่นาพิลา จงเฝ้ามองที่พระคริสต์ พระองค์ทรง เป็นผู้ที่คุณกำลังรับใช้’ นี่คือนโยบายที่คุณควรทำงานของคุณ

“ถ้าคุณจู้เจียดในงาน คุณ *ไม่ได้* อูทิศตนต่อพระเยซูคริสต์”^[278]

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะให้รางวัลการรับใช้เช่นนั้นด้วย “มรดก” (1 คร. 4:5; วว. 22:12) จง จินตนาการถึงทาสที่ได้รับมรดก!

“พระสัญญานี้ต้องถูกมองตามความเป็นจริงที่ว่าทาสไม่มีสิทธิ์ทางกฎหมาย ต่อมรดกในโลกแม้ว่ามรดกหนึ่งควรถูกละไว้ให้เขา”^[279]

“ทาสเป็นทรัพย์สินสมบัติ เจ้านายมีการควบคุมที่สมบูรณ์เหนือพวกเขา แม้กระทั่งทำให้พวกเขาตายไปในการเหยยให้โทษที่เล็กน้อยที่สุด”^[280]

“พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ปรากฏที่นั่นเท่านั้นในพันธสัญญาใหม่ เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้ ประดิษฐ์คำนี้เพื่อจะเน้นถึง ความเป็นเจ้านายของพระเยซู พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์”) ผู้ซึ่งในฐานะ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” นั้นจะ “ให้รางวัล” แก่คนสัจย์ซื่อในอนาคต ^[281] อาจมีการเปรียบเทียบที่ได้ตั้งใจไว้กับ “เจ้านายซีซาร์”

“มรดกเป็นรางวัลซึ่งได้รับในฐานะเป็น ‘ค่าจ้าง’ สำหรับงานที่ได้ทำสำเร็จ ไม่มีอะไรที่จะชัดเจนกว่านี้ บริบทนี้กำลังกล่าวถึงผลตอบแทนที่ชายคนหนึ่ง ควรได้รับเนื่องจากงานของเขา อย่างเช่นในความสัมพันธ์แบบนายจ้างและ ลูกจ้าง มรดกถูกรับในฐานะผลลัพธ์ของงาน มันไม่ได้มาในฐานะของขวัญ คำกรีก *อันทาพอดโคซิส* หมายถึงค่าจ้างหรือรางวัล คำกรีก *อันทาพอดคิโคมิ*

ไม่ได้หมายถึงรับเอาในฐานะของขวัญ มันถูกใช้อยู่เสมอในพันธสัญญาใหม่
เกี่ยวกับค่าจ้างเนื่องจากพันธะ”[282]

การเปิดเผยของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับมรดกที่ผู้เชื่อสามารถได้รับ โดยความพากเพียรที่สัตย์
ซื่อในความเชื่อและงานที่ดีก็กว้างขวาง ผู้เชื่อทุกคนจะได้รับมรดกบางอย่างเนื่องจากว่าพระเจ้า
ทรงเลือกที่จะให้มันแก่ทุกคน (เปรียบเทียบ [ยน. 3:3, 5, 16, 36](#); [รม. 5:1, 9](#); [8:1, 31-39](#); [1 คร. 15:53-57](#); [1 ธส. 1:10](#); [4:13-17](#); [1 ปต. 1:9](#)) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็น
เจ้าจะได้รับมรดกมากขึ้น (เปรียบเทียบ [มธ. 5:12, 46](#); [6:1, 2, 4, 5, 6, 16, 18](#); [10:41-42](#); [16:27](#); [25:21, 23](#); [ม ก . 9:41](#); [ล ก . 6:23, 35](#); [19:17, 19](#); [ย น . 12:26](#); [15:14](#); [1 คร . 3:8, 14](#); [6:9](#); [9:16-18, 25, 27](#); [2 คร. 5:9-11](#); [กท. 5:21](#); [อฟ. 5:5](#); [ฟป. 4:1](#); [คส. 3:24](#); [1 ธส. 2:19](#); [1 ทธ. 4:14](#); [5:18](#); [2 ทธ. 2:5, 12](#); [4:8](#); [ฮบ. 11:6](#); [ยก. 1:12](#); [1 ปต. 1:7](#); [5:4](#); [2 ยน. 8](#); [วว. 2:7, 10, 11, 17, 23, 26-27](#); [11:18](#); [22:12](#)) พระคัมภีร์บางตอนบ่งบอกว่า “มรดก” นี้เกี่ยวข้องกับ
การเข้าร่วมในงานเลี้ยงฉลองแต่งงาน ณ การเริ่มต้นของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (เช่น [มธ. 25](#); และข้ออื่นๆ) พระคัมภีร์ตอนอื่นๆ กล่าวถึงมรดกนั้นว่าเป็น “การปกครองร่วมกับ
พระคริสต์” ([มธ. 19:27-28](#); [ลก. 19:17-19](#); [22:28-30](#); [รม. 8:17-21](#)) หรือเป็น “ทรัพย์สินสมบัติใน
สวรรค์” ([มธ. 6:19-21, 29](#); [19:21](#); [ลก. 12:32-33](#); [1 ทธ. 6:17-19](#)) ยิ่งกว่านั้น มันเกี่ยวข้องกับ
การได้รับคำสรรเสริญและเกียรติจากพระเยซูคริสต์และพระบิดา ([มธ. 6:1, 5, 16](#); [25:21](#); [ยน. 12:26](#); [1 คร. 4:5](#); [1 ปต. 1:6-7](#); [2 ปต. 1:10-11](#)) เกียรติเหล่านี้บางครั้งถูกกล่าวถึงว่าเป็น “มงกุฎ”
([ฟป. 4:1](#); [1 คร. 9:24-27](#); [1 ธส. 2:19](#); [2 ทธ. 4:6-8](#); [ยก. 1:12](#); [1 ปต. 5:1-4](#); [วว. 2:10](#); [4:9-10](#))[283]

3:25 ในขณะที่การทำงานของบุคคลหนึ่งอย่างเต็มอกเต็มใจแต่พระเจ้าส่งผลให้เกิดรางวัล การไม่ได้
ทำอย่างนั้น (“การทำผิด”) จะส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ต่างๆ ที่แย่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน
เปาโลไม่ได้ระบุถึงผลลัพธ์ต่างๆ เหล่านี้ว่าจะเป็นอย่างใด แต่อย่างน้อยแล้วก็คือการขาดรางวัล
และอย่างมากที่สุดก็คือการลงโทษซึ่งสามารถเป็นที่คาดหวังได้อย่างมีเหตุผล (เปรียบเทียบ [มธ. 25:14-30](#)) ยิ่งกว่านั้น องค์ผู้พิพากษาจะไม่เข้าข้างใคร

4:1 “พวกเจ้านาย” ควรระลึกว่าพวกเขาก็มี “เจ้านาย” เช่นกัน มุมมองนี้ควรเปลี่ยนแปลงการที่พวก
เขานับถือและปฏิบัติต่อพวกเขาของพวกเขาคือ ด้วย “ความยุติธรรม” และ “ความเที่ยงธรรม”

อย่างน่าสนใจแล้ว ตลอดประวัติศาสตร์นั้นที่ที่คริสเตียน ได้จัดตั้งกลุ่มที่สำคัญของประชากร และได้ทำตามคำแนะนำของเปาโลที่นี่ ระบบทาสได้สลายไปแน่นอนว่า หลักการต่างๆ ในข้อเหล่านี้ (3:22-4:1) ประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์แบบนายจ้างและลูกจ้างเช่นกัน[284]

วิลเลียม เวบบ์ ได้เสนอการอภิปรายที่กว้างขวางเกี่ยวกับวิธีประยุกต์ใช้คำแนะนำเหล่านี้[285] ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับ “การตีความหมายแบบกลุ่มเคลื่อนไหวทางการไถ่” หรือสิ่งที่ข้าพเจ้าจะเรียกว่า “การตีความหมายแบบทางโคจร” เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ามันเป็นความคิดส่วนตัวแม้ว่าข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาเสนอคำแนะนำบางอย่างที่มีประโยชน์[286]

ความเป็นจริงที่คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ปรากฏบ่อยครั้งมาก (เจ็ดครั้ง) ใน 3:18-4:1 เน้นความสำคัญของการประยุกต์ใช้ความเป็นเจ้านายของพระคริสต์ในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งหมดของเรา

“มันควรเป็นที่จดจำไว้ว่า ในขณะที่คริสเตียนทุกคนอยู่ในระดับเดียวกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ยังมีขอบเขตต่างๆ ซึ่งการเป็นรองต้องเป็นที่ตระหนัก ที่จริง มีสี่ขอบเขตที่ผู้เชื่อดำเนินชีวิต (ก) ในพระคริสต์ (ข) ในครอบครัว (ค) ในคริสตจักร (ง) ในรัฐ ในพระคริสต์นั้นไม่มีความแตกต่างระหว่างยิวหรือกรีก ทาสหรือไท ชายหรือหญิง (กท. 3:28) ในครอบครัวนั้น ในขณะที่มีความเท่าเทียมกันในฝ่ายวิญญาณอันแท้จริง ก็ยังมีความแตกต่าง สามิเป็นศิระของภรรยา (อฟ. 5:23) และลูกจะต้องเชื่อฟังทั้งสอง (6:1; เปรียบเทียบ คส. 3:20) องค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นตัวอย่างประกอบที่ดีที่สุด (ลก. 2:51) ทาสเช่นกันจะต้องจำนนต่อเจ้านายของเขา (ทต. 2:9; 1 ปต. 2:18) ในคริสตจักรนั้น ทุกคนจะต้องอยู่ภายใต้การดูแลของพวกผู้ปกครอง (1 ธส. 5:12; ฮบ. 13:7) และภายใต้องค์พระผู้เป็นเจ้า (อฟ. 5:24) ในรัฐนั้น ผู้เชื่อแม้ว่าเป็นบุตรของพระเจ้าและพลเมืองของสวรรค์ก็จะต้องจำนนต่อเจ้าหน้าที่ทางโลกและกฎข้อบังคับทางโลก (รม. 13:1; ทต. 3:1; 1 ปต. 2:13)”[287]

ง. การปฏิบัติที่สำคัญ 4:2-6

เปาโลได้สรุปการกระตุ้นต่างๆ ของท่านเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียนด้วยคำแนะนำต่างๆ ที่เป็นของการปฏิบัติสำคัญสามอย่างสำหรับบรรดาผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ ท่านต้องการประทับความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นลงบนผู้อ่านของท่าน การกระตุ้นอันหนึ่งกล่าวถึงความสัมพันธ์ของผู้อ่านของท่านกับพระเจ้า การกระตุ้นอีกอันหนึ่ง

กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพวกเขากับคนอื่น และการกระตุ้นอันที่สามกล่าวถึงความสัมพันธ์ของพวกเขากับตนเอง

4:2 ในความสัมพันธ์กับพระเจ้านั้น การปฏิบัติที่สำคัญที่สุดเพื่อจะทำให้ถาวรคือ “การอธิษฐาน” นั้นเป็นจริงเพราะว่าเมื่อเราอธิษฐาน เรากำลังเรียกให้พระเจ้าทำงาน และเราแสดงออกถึงความเชื่อของเราในพระองค์ ตลอดจดหมายฝากนี้ การเน้นของเปาโลได้อยู่ที่การรวมกันของผู้เชื่อกับพระคริสต์ และความพอเพียงที่สมบูรณ์ที่การรวมกันนั้นก่อให้เกิด คริสเตียนที่ไม่อธิษฐาน กำลังแสดงถึงความไม่พึงพิงพระเจ้า (เปรียบเทียบ [ยน. 15:5](#)) เมื่อเราขอให้พระเจ้าทำงานเท่านั้น หลายสิ่ง พระองค์จะทำให้บรรลุผลได้ ([ยก. 4:2](#)) ดังนั้น เปาโลกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่าน “อุทิศตัว” พวกเขาเองต่อการอธิษฐาน ให้ความสนใจต่อเนื่องและลำดับความสำคัญต่อการอธิษฐาน (เปรียบเทียบ [ลก. 18:1-8](#)) บางทีปัญหาใหญ่ที่เราเผชิญเมื่อเราอธิษฐานคือ การสำรวจความคิด ดังนั้น เปาโลย้ำเตือนผู้อ่านของท่านให้ “ตื่นตัว” ในการอธิษฐานเรื่อยไป และแสดงออกถึงการสำนึกคุณ “ด้วยการขอบพระคุณ” เมื่อพิจารณาถึงความดีและพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา อยู่เสมอ[288]

“นี่เป็นเหมือนการหายใจ คือ หายใจเข้าโดยการอธิษฐาน หายใจออกโดยการขอบพระคุณ”[289]

“จิตวิญญาณเจริญในบรรยากาศของการอธิษฐาน... เราจำเป็นต้องอธิษฐานมากเท่ากับเราจำเป็นต้องหายใจ จิตวิญญาณของเราจะอ่อนแรงโดยปราศจากมัน และพยานของเราจะไร้ผลอย่างสิ้นเชิงถ้าเราละเลยมัน”[290]

“การยืดเยื้อยาวนานในการอธิษฐานก็เหมาะสมที่จะก่อให้เกิดความไม่กระตือรือร้น ดังนั้น การกำชับเพิ่มเติมก็คือ ใจต้องตื่นตัว ถ้าการอธิษฐานจะมีคุณค่าใดๆ ถ้อยคำจะไม่ถูกถือตามตัวอักษรที่นี้แต่ตามการเปรียบเทียบ”[291]

“อัครทูตนี้ชื่นชมไม่ใช่การตื่นตัวทางร่างกายแต่เป็นการตื่นตัวฝ่ายวิญญาณ อย่างเช่นใน เอเฟซัส 6:18 ที่ซึ่งท่านใช้คำว่า *อะกรุบ โนอุนเทส* [“จงเฝ้าระวัง”]...”[292]

การเน้นที่ถูกล่าวซ้ำที่ *การขอบพระคุณ* ทำให้จดหมายฝากนี้เป็นหนึ่งใน พระธรรมที่ “ขอบพระคุณ” มากที่สุดในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 1:3, 12; 2:7; 3:17; 4:2)

“การกระตุ้นเพิ่มเติมที่จะให้ ‘ต้นตัว เฝ้าระวัง’ (*เกรกเรโอ*) ถูกดึงมาจากภาพของการเข้าเวร ([นหม. 7:3](#); [1 แมค. 2:27](#); [มก. 14:34, 37](#)) . . .”[293]

4:3-4 เปาโลได้ร้องขอการวิงวอนเพื่อของผู้อ่านของท่านสำหรับสองเรื่องโดยเฉพาะ ท่านได้ขอให้พวกเขาอธิษฐานว่า พระเจ้าจะให้โอกาสต่างๆ แก่ท่านและสหายของท่านสำหรับ *การประกาศ* และ *การเสริมสร้าง* (“ประคองสำหรับพระวณะ”) ยิ่งกว่านั้น ท่านได้ขอว่าเมื่อสิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น ท่านจะสามารถนำเสนอข่าวประเสริฐได้อย่างชัดเจนได้ (“ทำให้มันชัดเจน”)[294]

“คนยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง ไม่หยิ่งเกินไปที่จะขอให้มีการระลึกถึงเขาด้วยการอธิษฐาน . . .”[295]

“ความกล้าลึกของพระคริสต์” (ข้อ 3; 1:26-27) คือข่าวประเสริฐ เปาโลมีความเป็นห่วงที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการนำข่าวประเสริฐออกไปมากกว่าการทำให้ตัวตนเองออกจากคุก

4:5 ในเรื่องความสัมพันธ์ของผู้อ่านของท่านกับผู้ไม่เชื่อ (“คนภายนอก”) เปาโลได้แนะนำการใช้ “ปัญญา” ที่สำคัญที่สุด สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในความสว่างแห่งการเปิดเผยของพระเจ้า และจากนั้นประยุกต์ใช้ความรู้นี้กับสถานการณ์ต่างๆ ที่เจาะจง (1:9)

“ในความคิดนั้น บางทีเปาโลมีความแตกต่างระหว่าง การเป็นพยานที่กล้าหาญ ไม่ประนีประนอมต่อความจงรักภักดีของคริสเตียนเมื่อโอกาสเสนอให้ และการเข้าไปยุ่งที่รุนแรง ไม่มีความรัก ที่ไม่รู้จักกาลเทศะเกี่ยวกับมัน ณ เวลาที่ผิด” [296]

“พระคัมภีร์ของโลกเป็นชีวิตประจำวันของคริสตจักร ทุกหน้าของมันนั้นตาที่รวดเร็วของมันก็ตรวจตราอย่างพิถีพิถัน และจุดต่างพริ้วทุกจุดที่ซึ่งมันตรวจสอบด้วยความถูกต้องอย่างมีความสุขและประสงคร้าย”[297]

คำกรีกที่แปลว่า “โอกาส” (*ไครอส* ตามตัวอักษรหมายถึง เวลา) บางทีบ่งบอกถึง *เวลาที่เหมาะสม* (เช่น โอกาสที่ดีที่สุด มีประสิทธิภาพมากที่สุด และเกิดผลมากที่สุด) อย่างที่มันทำในบางที่ โอกาสที่ถูกกล่าวถึงดูเหมือนจะเป็นโอกาสที่นำคนอื่นๆ ไปสู่การรวมกันกับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 3)

4:6

เปาโลได้เปลี่ยนจากการกล่าวถึงการดำเนินชีวิตของผู้อ่านของท่าน ไปสู่การพูดของพวกเขา สิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะจดจำไว้เกี่ยวกับการปฏิบัติต่างๆ ของชาวโคโลสีเอง ได้เกี่ยวข้องกับ “ถ้อยคำ” ของพวกเขา ถ้อยคำแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดถึงสิ่งที่อยู่ภายในของผู้เชื่อ “ถ้อยคำ” ของคริสเตียนควรสะท้อนถึงคุณลักษณะที่กรุณาและความประพุดิของพระเจ้าของเขาหรือของเธอโดยการแสดงถึง ความรัก ความอดทน การเสียสละ ความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับ และอื่นๆ “เกลือ” บางทีแสดงถึง ทั้ง *การดึงดู* เนื่องจากว่าเกลือทำให้อาหารนำดึงดู และ *ความเป็นประโยชน์* เนื่องจากว่าเกลือเป็นสิ่งกันเน่าที่ได้หน่วงการเสียหรือการเน่าในอาหาร (เปรียบเทียบ [มธ. 5:13](#); [มก. 9:50](#); [อฟ. 4:29](#))[298] ยิ่งกว่านั้น บุคคลหนึ่งควรใช้ถ้อยคำของเขาหรือของเธออย่างฉลาด “ต่อแต่ละความจำเป็น (บุคคล)” คำว่า “ปรุงด้วยเกลือให้มีรส” อ้างอิงถึงถ้อยคำที่หลักแหลมในกรีกดั้งเดิม แต่บางทีเปาโลหมายถึง ถ้อยคำที่ดึงดูและเป็นประโยชน์เมื่อพิจารณาถึงการใช้ตามพระคัมภีร์ในอื่นๆ ของคำว่าเกลือ[299]

“. . . มันควรจะเป็นรสชาติของคริสเตียนต่อการสนทนาซึ่งไม่ควรจำกัดต่อการพูดที่ไม่น่าสนใจหรือแค่คำพูดซ้ำซาก แต่ที่จะเคลื่อนไปสู่เรื่องราวที่สำคัญ ซึ่งจะเชื่อเชิญความสว่างที่การเปิดเผยสามารถเตรียมไว้ได้ วัตถุประสงค์ที่นี่คือ เพาะปลูกความรู้สึกไวต่อแต่ละบุคคลเพื่อจะสามารถตอบสนองต่อการคัดค้านของเขาและแสดงถึงการที่ข่าวประเสริฐสามารถจัดหาความจำเป็นต่างๆ ของเขาได้”[300]

ในอีกนัยหนึ่ง การสนทนาของคริสเตียนควรเป็น *แบบคริสเตียน* โดยเฉพาะ อย่างที่ต่อต้านกับแบบมนุษย์เท่านั้น

“บุตรของพระเจ้าควรมีการสนทนาที่ *ละเว้น* ความชั่ว มันควรยับยั้งความชั่ว แทนที่จะส่งเสริมมัน ข้าพเจ้าคิดว่ามันหมายถึงอีกว่า คริสเตียนไม่ควรนำเบื้อ”

[301]

การกระตุ้นสามอย่างเหล่านี้ในข้อ 2-4, 5 และ 6 สำคัญอย่างมากและสมควรต่อการเอาใจใส่จากคริสเตียนมากกว่าที่สิ่งเหล่านั้นได้รับตามปกติ[302]

V. สรุป 4:7-18

เปาโลสรุปจดหมายฝากนี้ด้วยข้อมูลและคำแนะนำส่วนตัว ท่านได้ทำสิ่งนี้เพื่อจะผูกพันผู้อ่านของท่านเข้ากับพระกายของพระคริสต์อย่างแน่นหนามากขึ้น ซึ่งพวกเขาอยู่ในอันตรายของการแยกตัวเนื่องจากอิทธิพลของพวกเขาครูสอนเท็จ

ก. ผู้ถือจดหมายฝากนี้ 4:7-9

4:7-8 เปาโลได้ส่ง “ทีกิทัส” ไปพร้อมกับจดหมายนี้เนื่องด้วยจุดประสงค์หลักสองประการ ท่านต้องการเตรียม “ข้อมูล” เกี่ยวกับตัวท่านเองและพันธกิจในปัจจุบันของท่านมากกว่าที่ท่านได้รู้สึกถูกนำพาให้บันทึกในจดหมายนี้เอง ยิ่งกว่านั้น ท่านต้องการ “หนุนใจ” ชาวโคโลสี ในความสัมพันธ์กับคริสเตียนคนอื่นๆ ทั้งหมด ทีกิทัสเป็น “พี่น้องที่รัก” ในความสัมพันธ์กับพระคริสต์ เขาเป็น “ผู้ปรนนิบัติที่สัตย์ซื่อ” ในความสัมพันธ์กับเปาโล เขาเป็น “เพื่อนร่วมงาน” ไม่ว่าจะในฐานะนักโทษของทั้งโรมและน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือแก่น้ำพระทัยของพระเจ้า ชื่อของทีกิทัสปรากฏห้าครั้งในการเชื่อมโยงกับเปาโลในพันธสัญญาใหม่ (กจ. 20:4; อฟ. 6:21; คส. 4:7; ทต. 3:12; 2 ทธ. 4:12)

“ใครคนหนึ่งได้กล่าวว่า ความสามารถที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกคือ ความเชื่อถือได้ และนี่ก็เป็นจริง”[303]

4:9 “ไอเนสิมัส” ก่อนหน้านั้นเป็นทาสในบ้านของฟีเลโมน และเป็นสมาชิกของคริสตจักรเมืองโคโลสี แต่ได้หนีไปที่กรุงโรม ที่ที่เปาโลได้นำเขามาสู่พระคริสต์ในภายหลัง ตอนนี้เปาโลกำลังส่งเขากลับไปยังเมืองโคโลสีพร้อมกับทีกัสซึ่งไม่ได้ถูกล่ามโซ่แต่ในฐานะ “พี่น้องที่รัก” ในพระคริสต์ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองว่า “สัตย์ซื่อ” (เปรียบเทียบฟีเลโมน)

ชายเหล่านี้เดินทางจากกรุงโรมไปยังเมืองโคโลสีบางทีโดยทางเมืองเอเฟซัสและเมืองเลาดีเซียพร้อมกับจดหมายถึงชาวเอเฟซัส (อฟ. 6:21-22) บางทีพวกเขาได้ถือจดหมายฉบับหนึ่งไปยังชาวเลาดีเซียอีกด้วย (เปรียบเทียบ ข้อ 16) และอีกฉบับหนึ่งไปยังฟีเลโมน (ฟม. 2:23-24) และจดหมายฉบับนี้ถึงชาวโคโลสี

ข. คำทักทายจากเพื่อนๆ ของเปาโล 4:10-14

เปาโลอ้างอิงถึงทบทบุคคล ซึ่งห้าในหกคนนั้นท่านได้เอ่ยชื่อในพระธรรมฟีเลโมนอีกด้วย

4:10 “อาริสทาร์คัส” มาจากเมืองเรสเซโลนิกา (กจ. 20:4) ได้อยู่กับเปาโลในเมืองเอเฟซัส (กจ. 19:29) และได้เดินทางไปกับท่านยังกรุงโรม (กจ. 27:2) “ผู้ถูกขัง” (ข้อ 10) เป็นการแปลของคำกรีกที่ผิดปกติ (ตามตัวอักษรคือ “นักโทษสงคราม”) บางทีมันหมายถึง ผู้ถูกขังเพื่อน้ำพระทัยของพระเจ้ามากกว่าผู้ถูกขังของซีซาร์ (เปรียบเทียบ ฟม. 23)[304] อีกมุมมองหนึ่งก็คือ อาริสทาร์คัสได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันกับเปาโลในกรุงโรม ซึ่งเป็นคุกของเปาโล[305]

ขอห์น มาระโก (กจ. 12:25) ถูกเรียกว่า “มาระโก” (ที่นี่) อีกด้วย ได้เข้าร่วมกับเปาโลอีกครั้งในเวลาใดเวลาหนึ่งหลังจากการแยกกันของพวกเขาที่ได้เกิดขึ้นในการเดินทางประกาศครั้งแรกของเปาโล (กจ. 13:5, 13) ชาวโคโลสีรู้จัก “บารนาบัส” ลูกพี่ลูกน้องของเขาดีกว่า มาระโกนี้ได้เขียนพระกิตติคุณที่มีชื่อของเขา (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 4:11)

“ขอห์น มาระโกเป็นคำหนุนใจต่อทุกคนผู้ซึ่งล้มเหลวในความพยายามครั้งแรกของเขาที่จะรับใช้พระเจ้า เขาไม่ได้นั่งอยู่เฉยๆ และไม่พูดไม่จา เขาได้กลับไปสู่พันธกิจและได้พิสูจน์ตัวเองว่าสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและต่ออัครทูตเปาโล”[306]

4:11 “เยชู ยุสทัส” ถูกอ้างอิงถึงที่นั่นในพันธสัญญาใหม่ ชายสามคนเหล่านี้เป็นคริสเตียน *ชาวยิว* อย่างที่มันชัดเจนจากชื่อของพวกเขาพร้อมกับข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลได้อ้างอิงถึงพวกเขาว่า “ได้เข้าสู่หนัด” โดยการอ้างอิงถึงพวกเขานั้น เปาโลได้ช่วยให้ชาวโคโลสีตระหนักว่า สิ่งที่ท่านได้เขียนเกี่ยวกับคนยิวและคนต่างชาติที่เท่าเทียมกันในพระคริสต์เป็นความจริงในพันธกิจของท่าน “แผ่นดินของพระเจ้า” ที่นี่บางทีอ้างอิงถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ในอนาคต “ต่อเป้าหมายที่มีสง่าราศีซึ่งการงานทั้งหมดของคริสตจักรได้มุ่งไป”^[307]

4:12-13 เพื่อนร่วมงานสามคนดังต่อไปนี้มีเบื้องหลังเป็นชาวต่างชาติ เป็นที่ชัดเจนว่า “เอปาฟรัส” ได้เป็นเครื่องมือในการก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองโคโลสี (1:7) ความหวังใยของเขามุ่งต่อชาวโคโลสีชัดเจนจาก “การอธิษฐาน” ที่ร้อนรนของเขาเพื่อ (1) ความเป็นผู้ใหญ่ของพวกเขา (“เพื่อว่าพวกท่านจะมั่นคง”) และ (2) การรับรู้เต็มที่ของพวกเขาถึงน้ำพระทัยที่สมบูรณ์ของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา (“มีความมั่นใจในพระประสงค์ของพระเจ้าทั้งหมด”) ความหวังใยเหล่านี้เป็นภาระของจดหมายฝาก การเจ็บปวดที่ร้อนรนในการอธิษฐานของเอปาฟรัส (เปรียบเทียบ [ลก. 22:44](#)) สะท้อนถึงการชื่นชมของเขาที่ว่า พระเจ้าจะจัดเตรียมการทำให้กระจำงและการเติบโตที่ต่อเนื่อง *ในสัดส่วน* ขณะที่ผู้คนได้ร้องขอสิ่งเหล่านี้จากพระองค์ ([ยก. 4:2](#)) นี่เป็นงานฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าท่านั้นสามารถทำได้ “ความหวังใย” ของเอปาฟรัสที่มีต่อคริสเตียนในเมืองอื่นๆ ที่อยู่ใกล้เมืองโคโลสีคือ “เลาติเซียและฮีเอราบุรี” บ่งบอกถึงความเป็นไปได้ว่าเขาได้ประกาศในชุมชนเหล่านี้อีกด้วย

“เอปาฟรัสถือความแตกต่างพิเศษท่ามกลางเพื่อนและเพื่อนร่วมงานทั้งหมดของเปาโลของการเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่เปาโลชมเชยอย่างชัดเจนสำหรับพันธกิจการอธิษฐานที่เข้มข้นของเขา ข้อพระคัมภีร์ที่ถูกอ้างอิงไปข้างบน [4:12-13] อาจถูกเรียกอย่างดีว่า ประกาศนียบัตรแห่งความสำเร็จในพันธกิจนี้ของเขา”^[308]

“เอปาฟรัสได้เข้าใจสิ่งที่เราหลายคนเข้าใจที่จะตระหนักว่า ยุทธวิธีของสงครามของคริสเตียนเกิดจากยุทธวิธีแห่งการอธิษฐาน”^[309]

“มีหลายสิ่งที่อยู่นอกอำนาจของคริสเตียนที่ธรรมดา และตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่ อิทธิพลที่กว้างไกล ความสามารถที่โดดเด่นอาจเป็นที่ขาดได้ต่อเราเกือบทุกคน แต่คริสเตียนที่มีความสำคัญน้อยที่สุดและถ่อมใจที่สุดสามารถอธิษฐานได้ และขณะที่ ‘คำอธิษฐานเคลื่อนพระหัตถ์ที่เคลื่อนโลก’ นั้นบางทีอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งเราสามารถใช้ได้มาโดยการอธิษฐาน”[\[310\]](#)

“มันเชื่อมโยงกับศิษยาภิบาลอาวุโสคนหนึ่งผู้ซึ่งสามารถเป็นที่เห็นได้ว่าได้ละจากการศึกษาของเขาและเข้าไปในโบสถ์โดยประตูหลังทุกๆ บ่ายวันเสาร์ และประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกนั้นเขาก็เป็นที่เห็นได้ว่าได้กลับไปบ้าน ความอยาก رؤ้อยากเห็นของใครคนหนึ่งได้ถูกกระตุ้นพอที่จะติดตามในวันหนึ่ง และดูผ่านทางกระจก ในระหว่างสัปดาห์นั้นมันนั่งในโบสถ์ก็ว่างเปล่า ศิษยาภิบาลอาวุโสคนนี้ถูกเห็นว่าคุกเข่าที่ม้านั่งในโบสถ์แต่ละตัวและอธิษฐานเพื่อสมาชิกทุกคนของคริสตจักรที่จะนั่งมันในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาได้เรียกชื่อสมาชิกแต่ละคนขณะที่เทใจของเขาต่อพระเจ้าสำหรับฝูงแกะของเขา พันธกิจของเขาเป็นพันธกิจแห่งฤทธิ์เดชและผู้คนของเขาได้สะท้อนถึงพระคุณของพระเจ้าที่มีเหนือพวกเขา ความสุขเป็นของคริสตจักรเช่นนั้นที่มีผู้เลี้ยงที่อธิษฐานเช่นนั้น”[\[311\]](#)

4:14

เปาโลได้ระบุถึง “ลูกา” ผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มที่สามและกิจการของอัครทูตอย่างเรียบง่ายว่า “แพทย์ที่รัก”—โดยปราศจากรายละเอียดหรือการชมเชยมากขึ้นใดๆ “ลูกา” เป็นคำย่อของ ลูกันัส[\[312\]](#)

“ณ เวลานี้ ยาก็กลายมาเป็นแค่หัวข้อของคำแนะนำที่เป็นระบบ”[\[313\]](#)

ลูกาคงเป็นการช่วยเหลือทั้งทางร่างกายและฝ่ายวิญญาณต่อเปาโล “เดมาส” (บางทีเป็นรูปแบบที่สั้นของ เดเมทริอัส) ได้ละทิ้งเปาโลในภายหลัง ([2 ทธ. 4:10](#)) แต่เวลานี้เขาได้ปรนนิบัติและอยู่กับอัครทูตนี้

ค. คำทักทายถึงคนอื่นๆ 4:15-17

- 4:15 นอกเหนือไปจากคริสเตียนชาวเลาดีเซียที่อยู่ใกล้เคียงแล้ว เปาโลได้ส่งคำทักทาย (“โปรดระลึกถึงข้าพเจ้า”) ไปยัง “นุมฟา” บางทีเป็น *เจ้าของบ้านผู้หญิง* ของคริสตจักรในบ้านที่เมืองเลาดีเซีย (“คริสตจักรที่อยู่ในบ้านของนาง”) ไม่มีหลักฐานว่าคริสเตียนได้พบปะในอาคาร โบสถ์ จนกระทั่งศตวรรษที่สาม[314] คริสเตียนเริ่มแรกดูเหมือนว่าได้เลือกสถานที่พบปะของพวกเขาบนพื้นฐานของความสะดวกและความเหมาะสม
- 4:16 จดหมายของเปาโลถึงชาวเลาดีเซีย (“จดหมาย *ที่มาจาก* เมืองเลาดีเซียฉบับนั้น”) บางทีไม่ใช่ฉบับที่ได้รับการคลอใจและเป็นที่ยืนยันว่าได้สูญหายไป (เปรียบเทียบ 1 คร. 5:9) สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าว่าเปาโลได้อ้างอิงถึงจดหมายฝากถึงชาวเอเฟซัสที่นี่[315]
- 4:17 “อารคิปปีส” ดูเหมือนว่าเป็นบุตรชายของฟีเลโมน (ฟม. 2) บางทีเขาเป็นชายหนุ่มที่มีของประทานซึ่งเปาโลต้องการที่จะหนุนใจ แนวคิดที่ว่าเขาเป็นผู้นำในปัจจุบันของคริสตจักรเมืองโคโลสก็มีความเป็นไปได้ที่นักอรรถาธิบายบางคนได้บ่งบอกไว้

“ที่จะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ารู้สึกร่าเริงกับว่างานของข้าพเจ้าสำเร็จแล้ว’ เป็นแค่ส่วนเล็กน้อยของเนื้อหนังที่ย่อหยิ่ง งานของคุณจะไม่สำเร็จจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหรือเรียกคุณให้ไปอยู่กับพระองค์ ดังนั้น トラบเท่าที่คุณอยู่ที่นี้ จงเอาใจใส่การรับใช้ และทำให้มันสำเร็จ”[316]

ง. การสรุปส่วนตัวของเปาโล 4:18

ตามปกติแล้วเปาโลได้ใช้เลขานุการเขียนจดหมายของท่าน และจากนั้นได้เพิ่มถ้อยคำส่วนตัว ณ ตอนท้ายด้วยการเขียนของท่านเองเพื่อจะทำให้การเขียนของท่านเป็นของแท้ (เปรียบเทียบ รม. 16:22; กท. 6:11) ที่นี่ท่านได้ร้องขอให้ผู้อ่านของท่านอธิษฐานเพื่อท่านในบ้านแห่งการจับกุมของท่าน (“โปรดระลึกถึงการถูกจำคุกของข้าพเจ้า”) ในกรุงโรม (เปรียบเทียบ ข้อ 3-4) สุดท้าย ท่านได้ปรารถนาว่าความโปรดปรานที่ไม่สมควรอันต่อเนื่องของพระเจ้าจะเป็นส่วนของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1:2): “ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย”

ทำไมเปาโลได้รวมการอ้างอิงส่วนตัวมากมายถึงเพื่อนๆ และบรรดาคนที่รู้จักในจดหมายฝากนี้? บางทีท่านไม่เคยได้เยี่ยมเยียนคริสเตียนเหล่านี้ และพวกเขาได้รู้จักท่าน โดยทางชื่อเสียงเท่านั้น (เปรียบเทียบ 2:1) บางทีเนื่องจากท่านได้อาศัยอยู่และได้รับใช้ในเอเชียน้อยเป็นเวลาสามปี ท่านคงได้มีการติดต่ส่วนตัวกับคริสตชนบางคนในเมืองโคโลสี เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านได้ส่งคำทักทายส่วนตัวมากมายเพราะว่าท่านมีเพื่อนมากมายในเมืองโคโลสี เปาโลส่งคำทักทายส่วนตัวมากมายไปยังคริสเตียนในกรุงโรมอีกด้วย แม้ว่าท่านยังไม่ได้ไปเยี่ยมกรุงโรมเมื่อท่านได้เขียนจดหมายฝากของท่านถึงพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 16)